

Sự Cố Ngoài Ý Muốn

Contents

Sự Cố Ngoài Ý Muốn	2
1. Chương 1: Ta Bị Thông Lừa 1.1	2
2. Chương 2: Ta Bị Thông Lừa 1.2	9
3. Chương 3: Ta Bị Thông Lừa 1.3	22
4. Chương 4: Ta Bị Thông Lừa 2.1	26
5. Chương 5: Ta Bị Thông Lừa 2.2	38
6. Chương 6: Ta Bị Thông Lừa 2.3	43
7. Chương 7: Ta Bị Thông Lừa 3.1	49
8. Chương 8: Ta Bị Thông Lừa 3.2	55
9. Chương 9: Ta Bị Thông Lừa 3.3	60
10. Chương 10: Ta Bị Thông Lừa 4.1	67
11. Chương 11: Ta Bị Thông Lừa 4.2	72
12. Chương 12: Ta Bị Thông Lừa 4.3	74
13. Chương 13: Ta Bị Thông Lừa 5.1	82
14. Chương 14: Ta Bị Thông Lừa 5.2	86
15. Chương 15: Ta Bị Thông Lừa 5.3	93
16. Chương 16: Ta Bị Thông Lừa 6.1	102
17. Chương 17: Ta Bị Thông Lừa 6.2	105
18. Chương 18: Ta Bị Thông Lừa 6.3	111
19. Chương 19: Ta Bị Thông Lừa 7.1	116
20. Chương 20: Ta Bị Thông Lừa 7.2	125
21. Chương 21: Ta Bị Thông Lừa 7.3	134
22. Chương 22: Ta Bị Thông Lừa 8.1	140
23. Chương 23: Ta Bị Thông Lừa 8.2	147
24. Chương 24: Ta Bị Thông Lừa 8.3	154
25. Chương 25: Ta Bị Thông Lừa 9.1	163
26. Chương 26: Ta Bị Thông Lừa 9.2	167
27. Chương 27: Ta Bị Thông Lừa 9.3	173
28. Chương 28: Ta Bị Thông Lừa 10.1	184
29. Chương 29: Ta Bị Thông Lừa 10.2	186
30. Chương 30: Ta Bị Thông Lừa 10.3	198
31. Chương 31: Ta Bị Thông Lừa 10.4	206
32. Chương 32: Ta Bị Thông Lừa 11.1	215
33. Chương 33: Ta Bị Thông Lừa 11.2	225
34. Chương 34: Ta Bị Thông Lừa 11.3	233
35. Chương 35: Ta Bị Thông Lừa 12.1	240
36. Chương 36: Ta Bị Thông Lừa 12.2	246
37. Chương 37: Ngoại Truyện 01: Chuyện Cũ	255
38. Chương 38: Ngoại Truyện 02: Cuộc Sống Hạnh Phúc	264

Sự Cố Ngoài Ý Muốn

Giới thiệu

Tên gốc: Cố sự ngoài ý muốn Thể loại: Đam mỹ, mặt dày công x nữ vương thụ, niên hạ Tình trạng: đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-co-ngoai-y-muon>

1. Chương 1: Ta Bị Thông Lừa 1.1

Người phụ nữ kia dựa vào cửa sổ, quay đầu cười với anh.

Khuôn mặt dịu dàng, lúc cười lộ lên sẽ có lúm đồng tiền ở một bên má. Cô ấy xoa tóc, chân trần dẫm lên sàn nhà. Sườn xám đơn giản, vải tơ nguyên chất, mặc trên người có vẻ hơi lớn, lộ ra cần cổ trắng như tuyết.

Ngoài cửa sổ là một cây hoa mai.

Tiểu Đằng không nhìn được mà gọi cô, nhưng đôi môi không mở ra được, cổ họng khô ráp.

“Lặng...”

Dì Lặng. Chưa bao giờ anh chịu gọi như vậy, vì anh sợ chỉ cần mình gọi sẽ phân ra khoảng cách. Anh hận mình và cô có quan hệ máu mủ, dù cho có là họ hàng xa thế nào thì vẫn là thế.

Trên đời có nhiều người chẳng màng ý nghĩ thế gian, tại sao anh và cô lại không thế?

Anh không nghĩ ra.

Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng anh vẫn không nghĩ ra.

Sau đó anh cưới con gái của Đồng gia, một người phụ nữ rất lớn mật, lúc lớn lên đầy đặn xinh đẹp. Không cần biết anh có thích hay không, cuộc sống cứ như vậy trôi qua, người phụ nữ kia sinh cho anh một đứa con trai và ba đứa con gái.

Ít nhất điều này chứng minh về phương diện nào đó anh cũng là một người chồng đúng nghĩa.

Thế nhưng vợ anh lại ở cái tuổi mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng nên an phận làm ra chuyện đó.

Bỏ trốn theo người ta.

Trước khi đi chỉ để lại một câu, nói không chịu được anh.

Cô không chịu được anh cái gì? Anh cho cô kim cương hạt xoàn biệt thự xa hoa rực rỡ, có quần gia người hầu, ra vào đều có bảo tiêu, quẹt thẻ mua sắm tùy thích, nhiều lần cô muốn mở tiệc đứng trong nhà hay dùng máy bay trực thăng tổ chức tiệc đứng trên không anh cũng chẳng nhăn mày.

Cô còn có cái gì không hài lòng?

Con gái cũng thế, cái gì anh cũng đưa đồ tốt nhất cho chúng, vào trường học tốt nhất, mời gia sư tốt nhất, mua đồ chơi tốt nhất, tặng vật nuôi tốt nhất... Nhưng bọn chúng vẫn chẳng thân thiết với anh. Có lẽ phép nhưng lại xa lánh, thái độ như nước chẳng nóng cũng chẳng lạnh.

Ngay cả Tiểu Huyền cũng vậy. Em trai mình yêu thương dường ấy, đưa em thậm chí đến một con kiến cũng chẳng dám giết lại dám trở mặt với anh.

Người cả đời này anh day dứt níu kéo cũng chỉ có người phụ nữ kia mà thôi, vậy mà cô lại chẳng suy nghĩ gì mà bỏ rơi anh.

Hoá ra anh kém đến vậy à?

Tiểu Đằng tỉnh lại từ cơn đau toàn thân khác thường, ngoại trừ say rượu nên đau đầu, trên người còn có một loại cảm giác không khỏe xa lạ. Cảm giác này quá mức quỷ dị khiến người cứng rắn như anh cũng không nhận được mà nhú mày, sau đó miễn cưỡng mở mắt ra.

Trần nhà xa hoa của quán rượu đập vào mắt, Tiểu Đằng hừ một tiếng.

Ở thành phố khác đến bàn chuyện làm ăn, đưa đón hay chọn quán rượu đều để đối phương sắp xếp. Đối phương tương đối tận tình, ít nhất anh đến ở cũng chẳng cảm thấy bất mãn, buổi tối còn được ngâm nước nóng trong quán, có mấy em nhân viên xoa bóp, sau đó đi uống rượu, xem như là một đêm vui vẻ.

Vậy cảm giác khó chịu hiện tại là thế nào?

Tiểu Đằng cau mày, một tay đỡ trán, miễn cưỡng ngồi dậy, chờ nhìn rõ tình huống bên người, đồng tử bỗng nhiên khuếch đại.

Trên chiếc giường rộng lớn còn có một người lộ mặt ra ngoài chăn.

Trẻ tuổi tuần tú.

Một người đàn ông.

Chẳng biết từ đâu lại xuất hiện một thằng nhai vô tội thơm ngọt, nghiêng mặt về phía anh mà ngủ.

Đã rất nhiều năm không chia sẻ giường với người khác, lúc này Tiểu Đằng chẳng khác gì nghe thấy tiếng xẹt ngang tai, mất một phút mới có thể trấn định lại, cắn răng nghiêng lợi mặc quần áo vào.

Đứng dậy xuống giường liền ý thức được đây cũng không phải phòng của mình, trước khi đi Tiểu Đằng đã nhớ số phòng.

Trở về phòng gọi điện thoại cho lão thư ký thất trách.

“Tối hôm qua ông làm gì?”

Lão thư ký kiêm quản gia làm việc cho Tiểu gia còn lâu hơn Tiểu Đằng liền kinh hoảng: “Thiếu gia muốn có người cùng uống rượu, tôi liền về phòng trước. Nơi này an toàn cho nên tôi...”

“Thôi, ” Tiểu Đằng nỗ lực để mình ngồi vững vàng trên ghế salon, cảm thấy buồn bực bất kham, viết số phòng cho ông ta, “Thằng ôn ở phòng này, không cần biết có thân phận gì, không cần biết dùng phương pháp gì, đi giải quyết nó, sạch sẽ một chút.”

Thư ký đi ra ngoài, Tiểu Đằng ngồi thở hổn hển một hồi, phát tay hất tung lọ hoa trên bàn xuống đất. Vốn muốn hả giận, không nghĩ tới lọ hoa rơi xuống tấm thảm dày chẳng sút mẻ tí nào, ngay cả tiếng vang cũng không có, ngược lại bởi vì dùng sức quá mạnh mà trên lưng rút gân, anh giận sôi lên, bị chọc tức đến sắp ngất đi rồi.

Tiểu Đằng cũng coi như là người từng trải qua không ít sóng gió nên rất có bản lĩnh để ứng phó với mấy chuyện ngoài ý muốn, giải quyết xong lần này dù vẫn giận nhưng có thể nhịn được. Thế nhưng lần ‘bất ngờ gặp mặt’ tiếp theo lại phá đứt mọi giới hạn chịu đựng của anh.

Buổi chiều bắt đầu đàm phán với giám đốc công ty, Tiểu Đằng dù tức đến choáng đầu hoa mắt vẫn phải xuống lầu ăn cơm trưa. Anh cần tập trung lại trí tuệ và thể lực, tối hôm qua đã đủ xúi quẩy rồi, nếu vì trạng thái quá kém mà không đàm phán được điều kiện thì cho dù có băm thít thẳng ranh khốn nạn không có mắt kia trăm lần anh cũng không thể giải hận.

Salad tôm hùm muốn ăn lại không có mà ăn, đối diện có một đĩa dính nước tương vừa thấy liền buồn nôn, đứng lên muốn đi lấy món khác, không ngờ lại nghe thấy người gọi: “Mỹ nhân ~ ”

Một tiếng này nghe thực sự quá buồn cười, không biết kẻ nào xui xẻo bị gọi như thế. Tiểu Đằng vừa quay đầu nhìn lại liền thấy người đàn ông kia phất tay cười với mình: “Hi.”

Vẫn sống sờ sờ.

Tiểu Đằng lập tức nghe thấy tiếng gân xanh nổi lên lớp bắp, khó mà duy trì nổi trấn định, bởi vì phần nộ và kinh ngạc, toàn thân không thể ức chế liền phát run.

Chưa kịp phát tác, lão thư ký bị đuổi đi lúc trước vội vã đi tới, có chút kinh hoảng: “Thiếu gia.”

Tiểu Đằng miễn cưỡng kiềm chế cơn giận của mình, mài răng, thấp giọng nói: “Vương Cảnh, này là chuyện gì? Tôi nhìn thấy ma sao?”

Lúc anh gọi thẳng tên trợ thủ nhiều tuổi hơn anh rất nhiều chứng tỏ anh đã bị chọc tức rồi.

Vương Cảnh cẩn thận nói: “Vừa rồi tôi đã định báo với thiếu gia một tiếng. Thân phận của người này quá đặc biệt, chúng ta không nên chọc vào vẫn tốt hơn.”

“Không phải tôi đã nói bất kể cậu ta là ai cũng không thể bỏ qua sao?”

“Thiếu gia, ” Vương Cảnh nhìn anh lớn lên từ nhỏ, không ngại anh ít hơn mình mấy chục tuổi vẫn gọi anh là thiếu gia, “Cậu ta là con nhà họ Dung ở Giang Nam, Dung Lục.”

“ ... ”

Là người ngày hôm nay anh phải đàm phán.

Dung gia đông con, thế nhưng đến đồng lứa của cha Dung liền độc đinh, Dung Nghĩa cũng chỉ có một mình Dung Lục là con trai.

Nghe đâu bọn họ bị gãy mất vận con cháu, Dung phu nhân rất khó mang bầu, sảy thai hai lần, lúc nhiều tuổi mới sinh được một đứa con trai nhưng thân nhiều bệnh tật, sợ con yếu mệnh liền gọi nó là “Lục”, lừa gạt quỷ thần trước kia còn có năm anh chị em chết lưu, tốt xấu gì cũng mong được bỏ qua cho đứa nhỏ này.

Lúc Dung Lục đến tuổi trăng tròn, cơ hồ tất cả những người có danh tiếng đều đến chúc mừng. Tiểu Đằng cũng theo cha tới, khi ấy anh còn bắt tay với cậu ấm được nâng niu cẩn thận kia, lúc đó cha ở bên cạnh dặn đi dặn lại đừng lơ tay làm ngã em.

Thế mà bây giờ...

Tiểu Đằng tóm chặt cánh tay người đàn ông đang mỉm cười tới gần, kiên quyết tha vào một góc.

“Ồ...” Cậu ta ngạc nhiên không giải thích được, “Sao đột nhiên anh lại thô bạo với em thế? Tối hôm qua rõ ràng chúng ta còn thân thiết như vậy kia mà...”

Hết chuyện để nói, Tiểu Đằng suýt chút nữa tắt thở, hận không thể bóp chết thằng ranh này: “Thằng khốn mày tối hôm qua làm gì ông mày rồi?”

“Ế?” Về mặt Dung Lục vô tội, nhìn xung quanh mấy bạn, thấy phục vụ cửa hàng liên tục liếc mắt nhìn qua bên này liền nói, “Chúng ta? Thì có cái gì chứ, chúng ta nói chuyện mà, nói chuyện trắng đêm ý...”

Tiểu Đằng tức giận đến run rẩy: “Tao nói trước đó.”

“Há, em thấy anh ngồi ở quầy bar, lại đúng loại em thích, thế là em mua rượu mời anh uống, sau đó anh cũng rất hứng thú với em, chúng ta liền...”

Lý trí của Tiểu Đằng trong nháy mắt liền đứt phụt một tiếng: “Nói bậy! Ông mù mới có hứng thú với mày, ông mày cũng không phải biến thái!”

Dung Lục sờ mũi một cái: “Em cũng không phải biến thái.”

“Ông mày không thích đàn ông.”

Dung Lục có chút ngạc nhiên: “Thật hà?”

Nhìn vẻ đờ đàng sát khí của Tiểu Đằng không giống giả bộ, cậu liền ăn năn: “Xin lỗi, em không biết chuyện này. Lúc đó một mình anh uống say, còn nói anh cô đơn lắm, thế là em liền...”

Mặt Tiểu Đằng đen đi một nửa: “Sao có thể!”

Dung Lục lại hoàn toàn không sợ, vô cùng thành thật gật đầu: “Là thật mà. Không chỉ có vậy, anh còn kéo em không tha, em chỉ muốn làm việc thiện, ngồi với anh một lát, nói chuyện trên...”

Trước mắt Tiểu Đằng xuất hiện mấy con quạ đen: “Nói hươu nói vượn.”

“Ồ, vậy xem ra là em hiểu lắm, thật xin lỗi, ” Dung Lục nói xong liền không cam lòng, “Nhưng anh theo em chơi rất vui mà, chúng ta nói chuyện với nhau rất lâu, cũng thay đổi rất nhiều đề tài, anh hiểu...”

Tiểu Đằng nghe thấy tiếng gân xanh nổ lốp bốp liên tục, cắn răng nghiêng lợi nói: “Im!”

“Được rồi, ” Dung Lục lần thứ hai khiêm nhường, “Xin lỗi vì đã quấy nhiễu anh, thương tổn em sẽ bồi thường.” Dừng một chút cậu liền bổ sung: “Thế nhưng...”

“Đừng có nói ‘thế nhưng’ nữa.”

Dung Lục dùng ánh mắt tiếc hận nhìn anh: “Anh quá dễ dàng tức giận. Đừng như vậy, tức giận quá nhiều không tốt cho thân thể, bộ dáng cũng sẽ trở nên khó coi. Anh xem anh này, đã có nếp nhăn...”

Lần đầu tiên Tiểu Đằng cảm nhận được cảm giác tức đến mệt: “Cậu, cậu...”

“A, ” Dung Lục nhìn đồng hồ, “Xin lỗi, em hẹn gặp người ta nói chuyện, hiện tại phải đi rồi. Nhưng vẫn ở trong này thôi. Em cho anh số điện thoại, buổi tối gọi cho em nhé.”

Tiểu Đằng hít vào một hơi, tàn bạo nói: “Không cần.”

“Há, ” Dung Lục suy nghĩ một chút, “Thế cho em số điện thoại của anh đi.”

“...” Tiểu Đằng phải hít vào mấy hơi mới bình tĩnh được, “Cũng không cần!”

“Ồ? Thế nhưng...”

“Tôi chính là người cậu muốn gặp mặt.”

“A!” Dung Lục hiển nhiên cũng giật mình, trên dưới đánh giá một hồi, “Anh là Tiểu Đằng?” Sau đó lầm bầm: “Không giống, không giống một chút nào...”

“Giống cái gì?”

“Bọn họ nói anh giống con hà mã mặt ngựa...”

Thân thể không dễ dàng trấn định của Tiểu Đằng lại bắt đầu run rẩy: “Cậu, cậu...”

“Đây không phải em nói mà, ” Dung Lục bận giải thích, “Em cảm thấy anh không những không giống con hà mã mà còn đẹp như nam thần, sáng loá lấp lánh lấp lánh ý...”

Đối với lời thối phồng của cậu ta, Tiểu Đằng khắc chế lại nổi kích động muốn dùng gậy đập chết người, hung ác nói: “Cậu nghe rõ cho tôi. Đắc tội với tôi, cậu cho rằng mình có thể toàn thân trở về sao? Đừng cho là tôi không dám động vào cậu. Dung gia tôi cũng dám chọc vào đấy.”

Dung Lục nhìn anh bằng ánh mắt đặc biệt thanh thuần vô tội: “Anh nói không sai. Nhưng nếu em xảy ra chuyện gì thì nhà em nhất định sẽ dùng hết sức lực điều tra nguyên nhân cái chết, ngay cả cọng tóc bé tí hìn cũng sẽ không bỏ qua đâu. Đến lúc đó người biết chuyện của chúng ta tối ngày hôm qua chỉ sợ nhiều không đếm nổi...”

Tiểu Đằng hít thở không nổi, nghẹn đến tối sầm cả mặt mũi.

Dung Lục lộ ra vẻ áy náy: “Đương nhiên chuyện này là em không đúng, em không biết rõ mà đã mạo phạm anh, quá thất lễ. Em nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Tiểu Đằng lạnh lùng nhìn cậu.

Dung Lục nở nụ cười làm điên đảo chúng nữ sinh: “Em không bội tình bạc nghĩa đâu anh yên tâm.”

Tiểu Đằng cảm thấy mình sắp tức điên lên rồi: “Cậu, cậu...”

“A, đừng như vậy, em giận thôi mà. ” Dung Lục xin lỗi, “Dù thất lễ nhưng em chẳng nghĩ ra cách bồi thường nào cả, hay bây giờ chúng ta làm việc nhé? Anh đem điều khoản của bọn anh cho em xem đi.”

Tuy Tiểu Đằng rất tức giận nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, bỏ qua cơ hội lần này chẳng biết đến bao giờ mới có cơ hội khác, thế là theo cậu ta trở lại chỗ ngồi, để Vương Cảnh lấy tập văn kiện ra.

Dung Lục cầm lấy tập điều khoản dày cộp, lật nhanh mấy trang, thỉnh thoảng lại đặt bút gạch chân, vài chỗ vẽ thêm ký hiệu, cuối cùng đưa trả cho Tiểu Đằng.

“Đây là điều khoản mới. Không biết anh có hài lòng không.”

Tiểu Đằng hơi nghi ngờ cậu ta xem ẩu, lật một cái, cảm giác bắt đầu phức tạp.

Mấy chỗ xếp bẫy đã bị cậu ta nhìn thấu rồi sửa lại, đôi mắt người này quá tinh tường, mà phần điều kiện trên hợp đồng này, so với tình thế không ai nhường ai trước kia, quả thực là tốt đến ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ tới nguyên nhân Dung Lục hào phóng như vậy anh lại tức đến lồng lộn.

“Thế nào?”

Tiểu Đằng thả hợp đồng xuống, tận lực để cho mình trông có vẻ bình tĩnh: “Chúng tôi nhận.”

Dung Lục thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười người người yêu thích, trên má còn có lúm đồng tiền: “Vậy thì

hợp tác vui vẻ, cạn ly.”

Khuôn mặt Tiểu Đằng nổi gân xanh: “Tôi sẽ không uống rượu với cậu nữa.”

“Ồ? Thế nhưng...”

“Đã bảo là không được nói ‘thế nhưng’.”

Tuy chuyện này chấm dứt ở đây nhưng mỗi lần Tiểu Đằng nhớ lại vẫn thấy tức đến say xe.

Anh buộc phải nhận rằng Dung Lục nói không sai. Nát hơn cả chuyện mình gặp xui xẻo chính là để người ta biết mình gặp xui xẻo. Vừa nghĩ tới khả năng có người thứ ba biết chuyện đã xảy ra, kế hoạch muốn bóp chết Dung Lục liền bị vứt qua một bên, cho dù như thế thì ham muốn trả thù vẫn mạnh mẽ như trước

2. Chương 2: Ta Bị Thông Lân 1.2

Sáng hôm nay Tiểu Đằng ngồi ở sảnh lật báo, đang nghĩ tiệc sinh nhật buổi tối nên làm thế nào thì Vương Cảnh đã cầm một chiếc hộp xa tanh đến: “Thiếu gia, nhà họ Dung gửi quà tới.”

“Ồ, ” Tiểu Đằng hồ hững, “Không phải quà của Dung gia chúng ta nhận lâu rồi sao?”

Mở hộp ra, bên trong là một khối phỉ thúy, toàn thân xanh non không tỳ vết, cực kỳ long lanh. Tiểu Đằng cũng phải nhướn mày.

Cha luôn dạy anh rằng, ngọc là đồ tốt. Dùng ngọc nuôi người có thể thu được lệ khí. Vì thế anh rất có hứng thú với loại đồ vật lạnh lẽo không có cảm xúc này.

“Đây là của thiếu gia Dung Lục tặng.”

Tiểu Đằng run tay. Sinh nhật anh cũng chẳng giống trống khua chiêng, Dung gia với anh cũng không coi là có nhiều giao tình, cả nhà chung một phần quà là đủ, Dung Lục lại tách riêng tặng anh phần quà này, người này quả là có tâm.

“Thiếu gia, còn có cái này được đưa tới cùng lúc.” Giọng điệu luôn luôn trấn định của Vương Cảnh lúc này chợt lộ vẻ kinh hoảng.

Vật đưa tới là một bó hoa mân côi màu đỏ tươi.

Tiểu Đằng nghe thấy tiếng gân xanh mình bung ra từng đoạn: “Cho dù nó có là Dung Lục cũng phải giết cho tôi!”

“Thiếu, thiếu gia!”

Quản gia vịn năng kiêm thư ký Vương Cảnh sau ngày đó bắt đầu chịu giày vò...

...

Hôm nay Tiểu Đằng cảm thấy rất khó ở.

Đầu tiên là nghe thấy tiếng quạ kêu quạ quạ, sau đó vừa xuống lầu thì đạp phải bãi shit trong phòng khách của con chó săn nhà mình.

Coi như trừng phạt được con chó cùng đám người hầu không làm tròn nhiệm vụ một trận, bảo đảm con chó kia sau này mỗi lần đi ị đều nơm nớp lo sợ, cân nhắc kỹ sau đó mới làm cũng không thể khiến anh cảm thấy bớt xúi quẩy.

Tiếp nữa là hình giao thông trên đường khiến người ta phát điên, không những thế lái xe còn xịt loại nước hoa mà anh ghét nhất, bị anh mắng hết nửa giờ.

Đáng hận nhất chính là, lúc đến công ty đã là chuyện của một tiếng sau, vừa vặn gặp được Tiểu Huyền cũng đến trễ còn mặc bộ quần áo của ngày hôm qua.

Quá rõ là thằng nhãi này tối qua lại qua đêm ở nhà gã đàn ông kia, nguyên nhân đến trễ tất nhiên là ngủ quên, nguyên nhân ngủ quên tất nhiên là...

Tối đây thì anh chẳng buồn nghĩ nữa, chẳng qua tất cả những chuyện này làm cho tâm tình ngày hôm nay của anh xám xịt như mây đen trên trời.

“Thiếu gia, người của Dung thị tới rồi.”

Tiểu Đằng cũng không ngẩng đầu lên: “Sắp xếp ổn thoả chưa?”

“Vâng, đều xong hết rồi.”

“Ừ, ” Tiểu Đằng ngược mắt, “Còn chuyện gì?”

“Không, nhưng mà...”, Vương Cảnh dừng một chút, “Lần này tới còn có thiếu gia Dung Lục.”

Tiểu Đằng nhìn vẻ mặt của Vương Cảnh, bình thản nói: “Không phải vụ làm ăn lớn, không cần nhọc lòng đại thiếu gia của Dung gia.”

“Thiếu gia, ” quản gia vạn năng kiêm thư ký Vương Cảnh hơi chần chừ, “Cậu ta đã chờ ở ngoài, nói muốn cùng thiếu gia... ôn chuyện. Nhưng mà tôi thấy thiếu gia bận rộn như vậy, hay là không cần gặp riêng cậu ta?”

Huyết thái dương của Tiểu Đằng giật giật.

Vẻ mặt của viên quản gia như muốn nói ‘Tôi- biết- hết- mà’ làm cho Tiểu Đằng có cảm giác muốn giết người diệt khẩu.

“Tại sao không?”

Vương Cảnh bị tia sáng rét lạnh từ đôi mắt sau cặp kính cận của Tiểu Đằng chiếu cho run rẩy: “Vâng, tôi biết rồi, thưa thiếu gia.”

Tiểu Đằng mặt không đổi sắc ký tên, đưa tập văn kiện qua: “Ra ngoài đi. Mời Dung Lục vào.”

“Này ~ đã lâu không gặp.”

Cái gã xinh đẹp có đôi mắt dài cong cong như đang cười vừa xuất hiện ở cửa, Tiểu Đằng liền có cảm giác xúi quẩy hơn giấm phải phân chó rất nhiều.

Nhưng theo phép lịch sự, anh vẫn phải đứng dậy tiếp khách.

“Làm phiền Dung thiếu gia đích thân tới, thực sự là vinh hạnh.”

Nói thì nói như thế nhưng thực sự anh chỉ muốn bảo thằng nhãi này rút nhanh lên cho ông mày nhờ.

“Đừng khách khí. Nếu anh nhớ em thì em có thể đến thường xuyên nè.” Dung Lục nhanh chân đi tới, cười đến rục rỏ loá mắt.

Thấy Dung Lục muốn bắt tay, Tiểu Đằng vốn định không thêm để ý, nhưng suy nghĩ một lát, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, chìa tay ra, thể hiện phong độ của mình.

Lòng bàn tay vừa chạm nhau liền cảm thấy tay căng chặt, thân thể bị kéo về phía trước. Sau đó má bị hôn lên.

Tiểu Đằng đột nhiên không kịp chuẩn bị, không thể nào ngờ tới lại có kẻ không biết xấu hổ đến mức độ này, trợn trắng mắt, dây thần kinh đứt phình phụt.

“Í!” Dung Lục nhìn phản ứng của anh mà thấy kinh ngạc, “Anh làm sao thế? Là em đường đột sao? Hôn má rất bình thường mà? Người nước ngoài toàn như thế thôi à.”

Tiểu Đằng nghiêng răng nghiêng lợi: “Dung thiếu gia, đầu tiên, chúng ta là người Trung quốc, thứ hai, chúng ta không thân thiết như vậy!”

Dung Lục “A” một tiếng, cười nói, “Em còn tưởng gì, lần trước chúng ta ngồi nói chuyện trắng đêm, như thế cũng xem như thân rồi.”

Tiểu Đằng cảm thấy đầu mình nổ đoành một tiếng. Khó khăn lắm mới có thể khắc chế mình phát run, miễn cưỡng lắc bay đồng sao trước mắt, một bên tự nhủ mình không thể bị người như thế đánh bại, một bên lạnh giọng nói: “Cậu đến đây làm gì?”

Dung Lục vô cùng thành khẩn mở miệng: “Cục cưng...”

Tiểu Đằng tức nổ mắt: “Ai là cục cưng của cậu?!”

Dung Lục lộ ra vẻ mặt xin lỗi: “Thật không phải, đây là câu cửa miệng của em, thật sự rất khó thay đổi, bất luận nam nữ già trẻ em đều gọi như vậy, anh biết mà, lúc bé em sống ở Pháp...”

“Câm miệng!”

Tiểu Đằng tỉnh táo một chút, quyết định mình không cần biết vấn đề nghi lễ nhàm chán này, trầm giọng hỏi: “Nói đi, cậu cố ý tới tìm tôi là có chuyện gì?”

Dung Lục cười: “Lần trước trò chuyện với anh em rất thoải mái, cho nên muốn ôn chuyện...”

Tiểu Đằng hận không thể tát chết cậu ta, anh chống tay lên bàn để giảm bớt kích động, nghiêng răng nói: “Đây là nơi bàn chuyện công, mời cậu đi ra ngoài.”

“Ồ? Ý anh là chúng ta phải chuyển qua chỗ khác nói việc tư à?”

Tiểu Đằng không nhịn được tóm chặt cổ tay cậu: “Con mẹ nó mày đủ chưa?” Anh cũng không nghĩ tới sẽ có ngày mình thuận miệng chửi bậy như vậy.

Dung Lục cũng thức thời, thấy anh sắp phát điên liền bé ngoan lùi về sau: “Nếu tâm trạng anh không tốt thì buổi tối chúng ta lại nói tiếp...”

Tiểu Đằng vung nắm đấm lên.

Dung Lục né ra một bên, vừa lui tới cửa: “Vây đi, nếu thật sự không được thì ngày mai bàn lại...”

Một cái cái chặn giấy bay vèo vèo đến nói cho cậu biết, ngày mai, ngày mai của ngày mai, thậm chí ngày mai của ngày mai của ngày mai cũng không có cửa đâu.

...

Điều làm cho thư ký Vương nhiều thêm mấy sợi tóc bạc là—

Chị Hoàng phụ trách quét dọn vệ sinh ngày đó nói cho ông biết, trong thùng rác ở phòng làm việc của đại thiếu gia có vô số mảnh vỡ của cái chặn giấy cổ mà thiếu gia yêu nhất.

Lão gia... Tôi không thể hoàn thành giao phó rồi.

...

“Không phải hôm nay Dung Lục sẽ đi sao?” Trên mặt người đàn ông kết một tảng băng.

Trong nháy mắt thư ký Vương cảm thấy mình ở trong tủ lạnh có lẽ sẽ ấm hơn một chút.

“Thiếu gia, máy bay đã cất cánh rồi, nhưng cậu ấy ngủ đến bây giờ còn chưa dậy, đi quấy rầy không tốt...”

Làm phiền Dung Lục làm việc và nghỉ ngơi là điều tối kị.

“Vây ngày mai thì sao?”

Thư ký Vương khó xử vô cùng: “Chuyện đó thì, tôi cũng không biết ngày mai cậu ấy còn muốn ngủ tới khi nào...”

Tiểu Đằng lạnh mặt, Vương Cảnh tám phần mười còn tưởng rằng anh lại muốn ném cái gì vào tường, may mà đại thiếu gia chỉ bạo phát gân xanh một hồi, sau đó im lặng làm nhiệt độ giảm thêm hai độ.

Chỉ đáng thương cho thư ký Vương đang rơi vào hầm băng.

Chuyện làm ăn đã bàn xong, cũng tận tình sắp xếp cho đoàn của Dung Lục du ngoạn hưởng lạc ở thành phố T, khoản đãi thịnh tình, nên chơi thì chơi, nên ăn uống thì ăn uống, đoàn người đi theo cũng đã tự

thân trở về Mỹ nhưng Dung Lục lại không chịu đi, ngủ thẳng luôn hai ngày.

Tiểu Đằng thực sự rất muốn đập thẳng nhãi đang nằm giả chết trong cái bọc ngủ này qua bên kia Thái Bình Dương. Thế nhưng anh nhất định phải bình tĩnh.

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Tiểu gia so với Dung gia vẫn có sự chênh lệch. Dung Lục được xem là hòn ngọc quý che chở trăm bề, mệnh cũng tốt hơn anh cả chục lần.

Nếu Dung Lục chịu oan ức trên địa bàn của anh thì anh sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

“Thiếu gia.”

“Chuyện gì?”

“Thiếu gia Dung Lục vẫn còn ở đây, như vậy tiệc rượu đêm nay, có phải cậu ấy cũng muốn đi hay không?”

Tiểu Đằng đau đầu.

Dung Lục cũng được coi là người nổi tiếng, bởi vì Dung gia thực sự quá mức cưng chiều đứa con trai độc nhất nghe đâu thân thể không tốt này.

Năm đó vì sợ cậu ta chết non, Dung gia đã mời tất cả các bác sĩ nổi danh xa gần về, náo nhiệt như cứu cá heo quốc bảo trong sách đỏ. Nhờ phúc của Dung Lục, rất nhiều “bài thuốc bí truyền” chưa bao giờ nghe nói được truyền đi rộng rãi trong phạm vi của những kẻ cực kỳ yêu mạng sống, lợi nhuận lúc này đã đạt đến đỉnh cao.

Nhưng phần lớn mọi người mới chỉ nghe qua danh tiếng Dung Lục chứ chưa gặp mặt bao giờ. Thời gian Dung Lục ở trong nước không nhiều, giao tiếp có hạn, địa phương đã đến càng ít hơn. Một năm chỉ có mấy lần về nhà ở Giang Nam thì hầu như chẳng bao giờ bước chân ra khỏi cửa, mặt trời chiếu không đến người, cứ như đoá hoa trong nhà kính gặp một chút nắng sẽ chết ngay.

Lúc này cậu ta “đại giá quang lâm” đến thành phố T, tuy Tiểu Đằng tận lực đề điều làm nhanh gọn, không muốn rước lấy phiền hà, nhưng nếu cuối cùng không dẫn cậu ta đến mấy cuộc gặp gỡ giống như triển lãm người ngoài hành tinh này, không để đám doanh nhân kia có cơ hội lấy lòng thì có vẻ hơi hẹp hòi.

Tham gia loại tiệc rượu buồn chán ngán ngẩm ngẫm ngẫm này nhưng Dung Lục lại có vẻ rất cao hứng, ăn mặc chỉnh tề từ sớm chờ Tiểu Đằng dẫn đi. Tiểu Đằng cố tình lè mề để đến rất muộn mới bảo lái xe đến đón cậu, Dung Lục bị ghê lạnh nhưng không để ý gì, vẫn cười hi hi hớn hở.

Về mặt Tiểu Đằng càng khó coi, Dung Lục càng cười đáng yêu. Dung Lục càng cười đáng yêu, Tiểu Đằng lại càng muốn bóp chết cậu ta.

Nếu không phải sợ Dung Lục gặp chuyện không may, tiền nợ đổ hết lên đầu mình, Tiểu Đằng sẽ không để bản thân giống như vệ sĩ mà nhắm mắt theo đuôi thằng nhãi kia, còn phải giới thiệu nó cho những người đi qua đến khát khô cả cổ.

Dung Lục vốn thanh tú, lại đứng bên cạnh Tiểu Đằng mặt mày vô cảm, nụ cười của cậu càng thêm ảm áp động lòng người, tươi tắn hiền hòa.

Bởi vậy tiệc rượu bắt đầu không bao lâu, dưới sự tham chiếu tương phản với Tiểu Đằng làm nổi bật thêm này, tiếng tăm của Dung Lục cứ tăng lên theo số mũ lũy thừa, gần như nhận được sự yêu mến của tất cả mọi người.

So với cái duyên dáng người của Dung Lục, việc đối nhân xử thế của Tiểu Đằng luôn luôn không tốt, tàn tiệc vẫn không có người nào nhìn anh vừa mắt. Mới uống hai hớp rượu, ngẩng đầu lên liền gặp giám đốc của ngân hàng C vừa kết thúc quan hệ hợp tác gần đây.

Giám đốc qua tuổi bốn mươi vẫn giữ được phong độ tươi cười chào hỏi: “Tiểu phu nhân gần đây khỏe chứ?”

Gân xanh trên trán Tiểu Đằng nổi lộp bộp.

“A, xin lỗi, thiếu chút nữa tôi quên mất, hai tháng trước hình như Tiểu phu nhân bỏ nhà đi theo người khác. Không biết đã về chưa?”

Tiểu Đằng hừ một tiếng: “Việc nhà họ Tiểu không tới phiên anh xen mồm đâu.”

Giám đốc lắc đầu: “Cậu nói gì vậy. Tôi có lòng tốt chỉ điểm giúp cậu thôi mà.”

Tiểu Đằng lạnh lùng cười: “Chỉ điểm tôi? Cũng còn phải xem anh có nổi cái năng lực đó hay không.”

Giám đốc bật cười ha hả, vỗ bả vai anh: “Tiểu Đằng cậu hài hước quá. Tôi không có thì ai có? Dù cậu chỉ học được một phần mười của tôi thì vợ cậu cũng sẽ không bỏ cậu theo trai rồi.”

Giám đốc kết hôn đã hai mươi năm, vợ chồng đúng là đằm thắm có tiếng, có thể nói là tấm gương mẫu mực. Đoạn thời gian trước kỉ niệm hai mươi năm tròn, báo chí sắp xếp trang in lớn xuất bản số đặc biệt đưa tin, tình chàng ý thiếp, tạo nên huyền thoại vợ chồng hoàn mỹ, khiến ai ai cũng ao ước ghen tị.

Tiểu Đằng nghĩ đến cuộc hôn nhân vỡ nát của mình. Hơn ba mươi tuổi, kết hôn mười năm, có bốn đứa con nhỏ. Vậy mà cô có thể nhẫn tâm bỏ lại anh và con cái, rốt cuộc cô nghĩ gì?

Là anh làm người ta không chịu nổi?

“Này, bà nhà nhất định rất mỹ mãn nhỉ?”

Dung Lục không biết đã đi tới từ lúc nào, cười hì hì với viên giám đốc.

Tay giám đốc dè dặt cười, vừa tính nói mấy lời xã giao, Dung Lục đã hạ giọng, sắc mặt nghiêm túc: “Nhưng khuyên ông một câu, gần đây phải cẩn thận, ông kéo dài lâu như vậy, vị tình nhân kia đã có tâm tư tới tìm bà nhà ông để ngả bài rồi đấy.”

Không chỉ Tiểu Đằng biến sắc mà ngay cả nụ cười của lão giám đốc cũng cứng lại. Tiểu Đằng vốn tưởng lão sẽ chửi ầm lên, nào biết lão lại như bị nói trúng rồi, dáng vẻ cũng mất tự nhiên, ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng không có liên xoay người vội vã bỏ đi.

Tiểu Đằng rất bất ngờ, quay đầu nhìn nụ cười xinh đẹp đến thoát tục của nhãi ranh kia, không khỏi cảm thán hai từ ‘thục nữ’ cũng phải tan thành mây khói trước nụ cười ấy: “Sao cậu bà tám thế? Mới đến mấy ngày mà ngay cả việc này cũng dò la ra. Có thời gian thì lo làm việc nghiêm túc đi. Việc nhà người ta cậu không nên xen vào.”

“Em không có bà tám mà,” Dung Lục âm ỉ nói, “Ông ta là ai em còn chẳng biết nữa là.”

Tiểu Đằng nhất thời hoa mắt: “Vậy cậu vừa nói cái quỷ gì thế?”

Dung Lục ngoan ngoãn: “Trên gáy ông ta có một dấu răng á. Nếu là của vợ thì nhất định sẽ chẳng để chồng như thế ra khỏi nhà mà không nhắc nhở. Chắc chắn là tình nhân cố ý lưu lại, muốn cho vợ ông ta phát hiện ra.”

Tiểu Đằng hơi sững sốt, cau mày: “Thị lực cậu cũng không tệ lắm nhỉ?”

Dung Lục cười hì hì: “Nhiều năm uống thuốc Đông y cũng có lợi.”

“Ờ.”

“Cho nên đêm đó trong quán bar nhiều người như vậy em mới có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh.”

Gân xanh của Tiểu Đằng lại nổi lên, anh rít qua kẽ răng: “Chuyện kia tôi cấm cậu nhắc lại!”

“Nhưng mà...”

“Đã nói không được nói ‘nhưng mà’!!”

“Nhưng...”

“Câm miệng!”

Dung Lục bé ngoãn ngậm miệng.

Tiểu Đằng uống liên tiếp vài chén rượu, càng uống cảm thấy cái kỉnh. Đêm nay anh chịu đả kích cũng không phải ít hơn so với tay giám đốc kia. Cực kỳ khó chịu, mấy lời muốn nói chẳng thể nói ra, cũng chẳng thể kể lể với ai, đành hời nhai ranh bên cạnh.

“Vì sao hai người tình cảm tốt như vậy, đã đắm thắm đến vậy, còn có thể ra ngoài...”

“Em có thể lên tiếng rồi sao?”

“Nói nhảm.”

“Bởi vì thủ tâm thì dễ, thủ thân mới khó nè.” Dung Lục cười hi hi ha ha, “Thân dưới của đàn ông luôn hoạt động nhanh hơn đầu óc.”

Tiểu Đằng chậm chậm nghĩ ngợi, điểm này anh có thể làm được, trước đến giờ không hề vượt quá giới hạn, vậy mà vợ vẫn chê anh, vẫn bỏ đi rồi.

“Phụ nữ thì sao?”

Dung Lục hơi cúi đầu, đối mặt anh: “Anh hỏi nghiêm túc à? Thành thật mà nói, anh không cần phải rối rắm như vậy. Trên thế giới vốn không có thứ gì là mãi mãi. Lòng người cũng thế.”

Tiểu Đằng rất muốn mắng cậu ta nói bậy nói bạ. Thế nhưng.

Dì Lăng như thế, vợ anh cũng như thế. Ai cũng thay lòng đổi dạ rồi.

Anh không rõ.

Rõ ràng ngay từ đầu, bọn họ đều say đắm anh như vậy. Anh cho rằng cả đời có thể như thế mãi.

Tình cảm của một người dành cho một người khác, cuối cùng phải thế nào mới có thể giữ lâu dài. Hoặc là nói, chính bản thân ý niệm ‘mãi mãi’ đã là một lời nói dối?

“Được rồi, anh có ba đứa con gái một đứa con trai đúng không? Em thấy ảnh chụp trong phòng làm việc của anh rồi, bọn nó rất đáng yêu ỹ.”

Tiểu Đằng thản nhiên: “Vậy thì sao?”

“Đã lâu như vậy giờ anh muốn tái giá chắc chắn rất khó, chi bằng em làm việc thiện, đảm đương vai trò cha kế của mấy đứa nhỏ...”

Tiểu Đằng thiếu chút nữa vung nắm đấm lên đánh vào mặt cậu ta.

...

Say rượu có rất nhiều chỗ hỏng.

Ví dụ như xơ gan, xuất huyết dạ dày, mòm thối.

Nhưng những điều đó đối với Tiểu Đằng mà nói, so với tình cảnh của anh lúc này, căn bản là không đáng nhắc tới.

Từ trong cơn say tỉnh lại, Tiểu Đằng phát hiện mình đang nằm trên giường. Giường ở một khách sạn xa lạ, trên người lạnh lẽo, quần áo bị cởi hết, chăn mền che một nửa bên hông.

Ngay cả quần lót cũng không có.

Càng hỏng bét chính là, hình như trên giường còn có một kẻ khác, bóng dáng kia trong tầm nhìn mờ nhạt cũng rõ là đàn ông.

“Anh tỉnh rồi à?”

Trong đầu Tiểu Đằng nổ “oanh” một tiếng, trợn tròn mắt, ánh nhìn rời xuống khuôn mặt thẳng nhãi ranh bên cạnh.

Gã trai nằm thoải mái, không tính là trang phục ngay ngắn, chỉ mặc mỗi áo choàng tắm mờ ám, hơn nửa ngực lộ ra bên ngoài, bộ dạng không biết là đang tính toán câu dẫn ai.

“Này, đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh uống say nên em dìu anh về phòng em na.”

“Diu tôi vào đây còn phải cởi quần áo sao?” Tiểu Đằng nghiêng răng nghiêng lợi, chống tay đứng lên, một trận đầu văng mắt hoa.

“Đó là vì anh ói ra, bần như vậy, em không giúp anh tắm làm sao được.” Dung Lục cũng đứng dậy theo, cười hồn nhiên lương thiện, “Đương nhiên tự em cũng tắm một lượt.”

Bên tai Tiểu Đằng vang lên tiếng “oanh” thứ hai.

“Cậu, cậu...”

Thấy vẻ mặt biến sắc của Tiểu Đằng, Dung Lục nhanh chóng giơ tay chứng tỏ sự trong sạch của mình: “Thực sự chỉ là tắm rửa, hơn nữa còn tắm riêng. Em biết anh có bệnh khiết phích, em tôn trọng bệnh khiết phích của anh mà.”

Tiểu Đằng thở phào một cái, tuy còn choáng đầu một mỗi nhưng thần sắc và giọng nói vẫn nghiêm túc: “Quần áo của tôi đâu?”

“Dem giặt rồi, đợi người ta gửi trả lại thôi.”

“Còn áo choàng tắm thì sao?” Tiểu Đằng cắn răng, “Cậu khiến tôi như vậy còn ra thể thống gì?”

“Í? Anh muốn mặc?” Dung Lục mở to hai mắt, bắt đầu tháo dây lưng áo choàng tắm của mình, “Được rồi...”

Mặt mũi Tiểu Đằng tái xanh, lập tức lùi về phía sau: “Không được cởi!”

“Nhưng mà chỉ có một bộ này ý.”

“...”

“Dù em không ngại nhưng chắc anh không vui khi nhìn em loã thể đâu nhỉ?”

Gân xanh của Tiểu Đằng thi nhau nổi lên, mặt không hề cảm anh kéo cao chắn che mình lại, hần nghĩ, tính cách Dung Lục ngả ngớn lỗ mãng, lấy trêu đùa người khác làm vui, anh không cần lãng phí miệng lưỡi vào cái đề tài tẻ nhạt này làm gì: “Tối hôm qua tôi uống say từ khi nào? Có nói gì không? Làm những gì? Có người khác nhìn thấy tôi uống say không?”

Đây mới là điểm anh quan tâm nhất.

Tuy anh không để ý mấy lời đàm tiếu sau lưng nhưng anh tuyệt đối sẽ không để cho người ta nhìn thấy mình thất thố, không thể để người ta nhìn thấy nhược điểm của mình.

“Không có, em vừa phát hiện anh uống nhiều thì mang anh ra đây ngay rồi.”

Tiểu Đằng cau mày, “Ừ” một tiếng.

Dung Lục ở phương diện làm việc cảm thấy, bù đắp chính là nhận thức cực kỳ cơ bản của một trợ lý.

“Cực căng.” Dung Lục nhích lại gần.

Dây thần kinh của Tiểu Đằng đứt ‘phụt’ một cái, “Không được gọi tôi như thế!”

Dung Lục lại vô tội: “Ôi, câu cửa miệng mà...”

Sau đó nói thêm, “Hôm nay em phải về rồi.”

“...” Tiểu Đằng cố gắng kiềm chế vẻ thờ ơ của bản thân, nhưng sắc mặt và cơ thể vẫn không cách nào thả lỏng. Sau ác mộng tỉnh lại là bình minh, đây quả thực cũng coi như tin tức tốt nhất anh nghe được mấy ngày qua rồi: “Tốt lắm, chúc thuận buồm xuôi gió.”

“Cảm ơn anh mấy ngày nay đã tiếp đón nồng hậu.”

“Đừng khách sao,” Tiểu Đằng nhạt nhẽo đáp, “Bổn phận của người làm chủ thôi.”

“Em sẽ báo đáp cho anh, nhưng mà em không nghĩ ra cái gì có thể đền ơn, nghĩ tới nghĩ lui, hay là lấy thân báo đáp vậy.”

“...”

“Ha ha ha, em đùa đó đùa đó, làm người không nên nghiêm túc quá mà.”

Thấy Tiểu Đằng không có phản ứng, Dung Lục thở dài: “Em đi rồi, anh có nhớ em một xiu nào không?”

Coi mày như một giấc mộng thôi!

Nửa ngày không lấy được đáp lại, Dung Lục cũng chẳng tức giận, áo mũ chỉnh tề đi ra mở cửa, lúc quay đầu lại cáo biệt vẫn nở nụ cười đáng yêu.

“Cục cưng, sau này gặp lại.”

Ai thêm gặp lại mày!! Tốt nhất sau này đừng bao giờ nhìn thấy nhau đi!

...

Tuy ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất ấm áp nhưng trong phòng họp lại là một mảnh tối om, mây đen rợp trời.

Sau gạt kính viền vàng, ánh mắt Tiểu Đằng loé lên tia sáng lạnh: “Đây là thứ rác rưởi gì vậy? Rốt cuộc trong đám người các cậu có ai mang theo não đi làm hả? Tiếp theo.”

Lại một chủ quản và bản kế hoạch cùng biến thành vật hi sinh.

“Cậu chủ, tự nhiên lần này Dung thị cũng tham dự bỏ thầu, điều kiện khi so với các đơn vị khác quả thực là...”

Tiểu Đằng mặt không chút biểu tình đóng văn kiện, đáp lại: “Không cần cân nhắc. Sau này chúng ta không làm việc với Dung gia.”

“Thiếu, thiếu gia,” Vương Cảnh chỉ cảm thấy trong nháy mắt toà bộ đám tóc bạc đều phá da đầu mà mọc ra, quả thực bị thương không nói nên lời, “Đừng để nghĩa khí làm chủ.”

Tiểu Đằng lạnh lùng: “Hoặc việc làm ăn với Dung gia để Tiểu Huyền làm.”

Cũng không được. Ngộ nhờ thằng ranh con kia ra tay với Tiểu Huyền thì sao? Thấy thế nào thì Tiểu Huyền cũng giống như đối tượng người người mơ ước.

“Quên đi,” Tiểu Đằng nhìn một lượt mọi người trong phòng, lạnh lùng nói, “Không người nào có thể dùng được, đều là lũ vô dụng.”

Ánh mắt cuối cùng rơi xuống người thư kí vạn năng.

Tim gan thư kí Vương Cảnh thoáng run rẩy.

“Thiếu, thiếu gia, không phải là cậu muốn tôi tự mình...”

“Ông nói xem...”

Lão gia... thế này là thiếu gia đang đề bạt tôi sao?

3. Chương 3: Ta Bị Thông Lừa 1.3

“Thiếu gia, xe đến rồi.”

“Ừm.” Tiểu Đằng buông tờ báo xuống, từ trên ghế sa lon đứng dậy, “Thu xếp ổn thỏa chưa?”

“Đã thu xếp xong rồi, Dung phu nhân và thiếu gia Dung Lục bên đó sẽ cùng tới.”

Tuy Tiểu Đằng vừa nghe đến chữ “Dung” liền thấy mất hứng nhưng trên thực tế trong nửa năm qua bên này đã cùng Dung gia làm ăn buôn bán không ít.

Vì dù đòi hỏi khắc nghiệt, lợi nhuận bị chèn ép đến thấp nhất, đối tác cũng sẵn lòng chấp nhận, nhưng không phải là không suy nghĩ mà ngược lại mọi thứ đều thao tác tương đối sáng suốt có trật tự. Loại đối tác này, thực sự không tìm thấy nhà thứ hai.

Không thể nói là do Dung Lục bù đắp hay lấy lòng, hoặc là có dụng ý gì khác, xuất phát từ khía cạnh quyền lợi, Tiểu Đằng cũng không cần khiêm nhường.

Người làm ăn là thực tế nhất. Vốn hai nhà vẫn lạnh nhạt, vậy mà chỉ trong mấy tháng gần gũi lại thành quan hệ hợp tác tương đối thân thiết, lui tới thường xuyên thân mật.

Thế cho nên lần này Dung Lục muốn tới, tuy rằng mấy ngày liên tiếp mỗi khi nhớ tới việc trước đó anh đều cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, cũng không thể không tự mình tiếp đón.

Bầu không khí ngay tạo giả vờ đang tốt lành và yên tĩnh, trên lầu lại truyền đến giọng nói cao và the thé của cô gái trẻ tuổi.

“Mẹ kiếp! Tôi hận ông!”

Thư kí Vương Cảnh nghe tiếng đập cửa đòi nợ cách một tầng lầu, nhìn gân xanh trên trán thiếu gia, không khỏi rùng mình hai cái.

“Đại thiếu gia, tiểu thư không có việc gì chứ?”

Tiểu Đằng đang mang đồng hồ đeo tay, lạnh lùng nói: “Mặc kệ nó.”

Anh vừa cãi nhau với con gái lớn xong.

Không đúng, lớn tiếng tranh cãi om sòm chỉ là Tiểu Phác mà thôi, từ đầu tới cuối anh chỉ lạnh giọng nói một câu: “Con phải ở nhà.”

Con gái mười sáu tuổi muốn đi tham gia cái loại tiệc tùng thâu đêm tốt xấu lẫn lộn, một người làm cha đương nhiên không tán thành.

Nam nữ trẻ tuổi khí thế mạnh mẽ, tuổi dậy thì kiến thức nông cạn mà tự cao tự đại, không biết sẽ gây ra chuyện rắc rối gì.

Con cái ở tuổi này đều nổi loạn, cho là mình cái gì cũng biết. Việc chúng thích nhất chính là phá bỏ cấm đoán. Bị cấm hút thuốc thì càng muốn hút, bị cấm uống rượu thì càng muốn uống, rất nhiều điều không được làm, chúng lại càng muốn làm.

Uống rượu sau đó ở chung cùng nam giới là chuyện nguy hiểm cỡ nào, con bé không hiểu.

Đương nhiên Tiểu Đằng sẽ không giảng giải với con nhiều như vậy. Anh khoá cửa lại, để cho chính nó tự suy nghĩ thông suốt.

Anh nhớ lại, đại khái lúc vợ sinh đôi là sinh mổ, nghe nói đứa nhỏ nếu không chịu qua sự đè nén của sản đạo thì sau này sẽ không thể chịu đựng được áp lực.

Vậy Tiểu Lâm là như thế nào? Tên không hợp phong thủy?

Dưới gối một nam ba nữ, Tiểu Ân cùng Tiểu Phác là hai đứa sinh đôi lớn tuổi nhất, mỗi đứa đều di truyền tướng mạo tốt đẹp từ cha mẹ.

Tiểu Ân giống anh nhất, thế nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Tính tình nó dịu dàng, chính là ngoài mềm trong cứng, thoát nhìn tưởng ngoan, kì thực đặc biệt bướng bỉnh, ngay cả anh cũng không thể làm gì được.

Tiểu Phác trời sinh tóc xoăn tít, giống hệt mẹ, xinh đẹp kiêu diễm, con gái mới mười sáu tuổi mà đã trưởng thành, hoặc là nói do nóng lòng được lớn lên nên ngôn ngữ, cử chỉ, phục sức, trang điểm, dung mạo, không có điểm nào không phải là kiểu dáng của phụ nữ trưởng thành, cách ăn mặc luôn giống như người mẫu đi theo mốt mới nhất.

Việc này cũng không có gì đáng kể. Vấn đề là làm cha, có ai nhìn thấy ảnh chụp con gái mình mặc bikini nóng bỏng trên báo mà không tức đến hộc máu? Con gái của Tiểu gia đi tham gia cuộc thi sắc đẹp gì đó, quả thật là trò cười.

Con gái thứ hai Tiểu Lâm nhỏ hơn Tiểu Phác hai tuổi, tính nết không có gì không tốt, cũng thông minh, có thể xem như là đứa hiểu chuyện nhất. Nhưng Tiểu Đằng rất đau đầu vì con bé. Một đứa con gái lại cắt tóc ngắn không khác gì bọn nam sinh, cũng không mặc váy, dám bảo nhà trường phát cho đồng phục nam sinh, còn thường xuyên lấy quần áo Tiểu Ấn ra mặc.

Chỉ có Tiểu Tử là nhu thuận nhất, tuổi còn nhỏ, phần điêu ngọc mài, tóc thẳng dày đen nhánh suôn như tơ lụa, tóc mái chỉnh tề, mắt to. Như tất cả mong muốn của người làm cha, con bé giống một công chúa nhỏ dịu dàng ít nói, mỗi ngày ở trên lầu dùng hai tiếng đồng hồ đánh đàn dương cầm, học ba lê, học vẽ tranh, thiết kế quần áo búp bê Barbie.

Nhưng mà con bé thực sự điềm đạm nho nhã nhu thuận quá mức, chưa bao giờ giống những đứa trẻ khác khóc nháo làm nũng, bình tĩnh đến lạnh nhạt.

Rõ ràng là con cái chảy dòng máu của mình, anh lại không thể nhìn thấu suy nghĩ của chúng. Bắt đầu từ thời điểm là trẻ sơ sinh ngoan ngoãn đỏ hỏn, đến bây giờ suốt ngày cãi nhau, nhấn mạnh quyền “không lệ thuộc” nhấn mạnh “cái tôi”, rốt cuộc là từ lúc nào đã xảy ra vấn đề chứ?

Khi Tiểu Đằng ngồi vào xe, cuối cùng nhịn không được xoa nhẹ huyết thái dương.

Năm nay ba mươi tám tuổi rồi, lại có bốn đứa con đang hoặc là sắp đến thời kì nổi loạn, lại thêm lo lắng không biết khi nào chẳng may được trúng thưởng trở thành ông nội. Cứ như vậy mãi, anh chỉ sợ sẽ sớm bạc đầu mất.

Mỗi lần cùng người nhà xích mích xong, anh đều cảm thấy, cho dù không có gã Dung Lục này, cuộc sống của anh cũng đã khó khăn lắm rồi. Vì vậy thêm một tên Dung Lục cũng không có gì đáng kể.

Nghĩ như vậy, thiếu gia Tiểu Đằng mới miễn cưỡng mang tâm tình tương đối bình tĩnh, khi nhìn thấy dáng tươi cười khả ái của thanh niên kia, cũng lễ độ gật đầu tỏ vẻ khách sáo.

Tiệc tối diễn ra suôn sẻ. Mẹ của Dung Lục lúc này đi tới, đã là bậc trưởng bối, Tiểu Đằng bên này bất kể thế nào cũng không dám tiếp đón không chu đáo. Người phụ nữ gần năm mươi tuổi vẫn giữ được vẻ đẹp thanh nhã phi thường, mặc dù hòa nhã khiêm nhường nhưng vẫn là người quen ra lệnh, lời lẽ trong lúc nói vẫn ẩn chứa uy hiếp.

“Lần này đến, ngoại trừ cái ghế thành viên hội đồng quản trị kia ra, kì thực còn có một yêu cầu quá đáng.”

Cái gọi là yêu cầu quá đáng, chính là ý muốn gây khó dễ.

Tiểu Đằng hơi rướn người tới: “Phu nhân khách sáo rồi. Đã không hợp lí chắc chắn phu nhân sẽ không mở lời. Chỉ cần có thể giúp được, chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức.”

Ý là, quá cường điệu rồi, chị đừng dùng lời lẽ tôn kính nữa.

“Dung Lục nhà tôi sức khỏe từ trước đến nay không tốt lắm, chắc hẳn cậu cũng biết. Gần đây tinh thần nó ngày càng kém, chúng tôi luôn muốn tìm một nơi chăm sóc cho bệnh tình nó khá lên một chút.”

Tiểu Đằng lập tức có dự cảm không lành.

Thằng khốn kia sinh khí dồi dào, đáng vẻ nào giống sức khỏe không tốt?

“Trong khoảng thời gian này khí hậu nước Mĩ không tốt, độ ẩm ở Giang Nam cũng đặc biệt gây hại. Nhớ tới trước đó vài ngày nó tới thành phố T, sau đó trở về tinh thần đúng là tốt lên rất nhiều. Chắc là thành phố T đất thế linh thiêng con người kiệt xuất. Nói không chừng đây là nơi thích hợp cho nó điều dưỡng.”

Điều dưỡng?

Tiểu Đằng liếc Dung Lục một cái.

Xem ra dưới ánh đèn, nụ cười kia tựa hồ yếu ớt, sắc mặt quả là có tái nhợt, nghi ngờ chính là do hiệu quả của hóa trang mà ra.

“Nhưng để nó một mình nơi đất khách lại không được, chúng tôi lo lắng cho sự an toàn của nó, nó cũng không quen ở lâu trong khách sạn. Người chúng tôi tin tưởng nhất ở thành phố T ngoài cậu ra không còn người thứ hai.”

Tiểu Đằng liếc mắt lườm nụ cười rất được mọi người yêu mến trên mặt Dung Lục, nổi hết cả gai ốc.

Nhưng trước khi anh mở lời ngăn cản, Dung phu nhân đã nói ra lời anh không muốn nghe nhất: “Không biết để Dung Lục ở chỗ cậu một thời gian có phiền phức gì không?”

Đương nhiên phiền phức rồi!!!

Khóe miệng Tiểu Đằng giật giật, cố gắng bình tĩnh nói: “Nào có, đây chỉ là việc cón con thôi, không phiền gì cả.”

Tiệc xong mọi người giải tán, lúc ra cửa Dung Lục bước chân lảo đảo, cũng hơi hơi loạng choạng, may mà tựa vào người Tiểu Đằng mới không té ngã.

Dáng vẻ quả thực yếu ớt.

Vì lẽ độ, Tiểu Đằng không thể dùng vai hất phăng Dung Lục ra sàn, đành phải cho cậu ta dựa vào, rít qua kẽ răng: “Đi đứng cho cẩn thận!”

Dung Lục cười tươi như hoa: “Cảm ơn, rất cảm ơn. Sau này xin chiếu cố nhiều hơn. Đừng để cho thân thể của em có tổn thương gì nhé.”

Tiểu Đằng khó khăn lắm mới nhịn xuống xung động muốn dùng giày đạp lên mặt cậu ta.

4. Chương 4: Ta Bị Thông Lần 2.1

Chờ lúc về đến nhà sắc trời đã tối, bên trong biệt thự đèn điện sáng trưng, vì quá yên tĩnh nên lộ vẻ lạnh lẽo. Người giúp việc xếp hành lý của Dung Lục từ trên xe xuống một lượt rồi mang về phòng trước.

Tiểu Đằng đứng nhìn một chốc, mặt vô cảm: “Đồ đạc của cậu cũng nhiều quá nhỉ?”

Dung Lục cười hì hì: “Đương nhiên rồi, ở đây lâu mà.”

Khoé mắt Tiểu Đằng giật giật, bình tĩnh lên lâu, chạm mặt chị Hoàng đang bê chén đĩa đi xuống, Tiểu Đằng nhìn đĩa bánh ngọt trên bàn: “Tiểu Phác ăn tối chưa?”

“Tiểu thư vẫn khó chịu, đưa vài lần đều không ăn, tôi đi làm lại...”

Tiểu Đằng nhíu mày, có người ngoài ở đây nên không tiện phát cáu, anh lạnh lùng nói: “Chị cứ để đó đi. Nó không ăn thì đừng cho nó ăn. Cưng chiều làm cái gì?”

Chị Hoàng nghe theo vội đi thu dọn, lại cười tiếp Dung Lục rồi bưng chén đĩa không xuống lầu.

Dung Lục đi theo vào phòng, thấy kiện hành lý to ụnh của mình đã sắp xếp xong rồi, nhìn quanh phòng.

Phòng dành cho khách tuy đến lúc cần mới dùng nhưng vẫn được quét dọn mỗi ngày, thông gió thông khí, sạch sẽ tinh tươm, đồ dùng cũng đầy đủ cả. Kéo tấm màn lên là có thể thấy vườn hoa phong lan phía dưới, cảnh trí rất đẹp.

Chỉ là thiếu hơi người, không khí quá lạnh lẽo.

“Sau này cậu ở đây.” Giọng nói của Tiểu Đằng chẳng có vẻ gì là nhiệt tình hiếu khách, nhưng vẫn giữ bổn phận tiếp đãi, “Có yêu cầu gì thì nói luôn đi, không cần khách sáo.”

“Yêu cầu về phương diện gì cũng nói được sao?” Dung Lục không biết sống chết, vẫn mang nụ cười khả ái.

Tiểu Đằng lạnh lùng nhìn cậu ta: “Đầu óc cậu không tỉnh táo, nên ngủ sớm đi.”

“Anh không ngủ sao?”

“Tôi đọc sách.”

Anh dành rất ít thời gian cho việc ngủ. Lúc chết rồi có thể ngủ đủ, vậy thì hà tất hiện tại phải lãng phí nhân sinh ở trên giường.

“Em đi với anh.” Dung Lục theo đuôi.

Tiểu Đằng biết nhiều lời với cậu ta cũng vô ích, anh chẳng thêm quan tâm nữa, đi thẳng vào phòng sách.

Trong phòng có trà và bánh xốp vừa mang lên, vẫn còn bốc khói nghi ngút. Thói quen từ trước đến nay của Tiểu Đằng là trải qua mấy giờ đồng hồ giữa mùi hương thơm mát của trà loãng và mực sách rồi mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Từ sau khi vợ anh rời đi, thời gian anh ở trong phòng ngơ ngẩn ngày càng nhiều. Phòng ngủ trống không làm người ta thấy khó chịu, ngồi trong phòng đọc với sách vở dày đặc thú vị hơn. Đôi khi bất giác giật mình, trời đã đầy sao.

Hôm nay anh không có cách nào chuyên tâm đọc sách. Dung Lục ngồi bên cạnh cực kỳ nhu thuận, không gây tiếng động, có mặt nhưng sự tồn tại lại chẳng rõ ràng.

Tiểu Đằng luôn coi người khác như vật vô tri mà giờ phút này cũng không cảm thấy dễ chịu, giở sách nửa ngày chẳng đọc được một chữ. Cuối cùng anh mất kiên nhẫn, đứng dậy cất sách về giá.

“Cậu còn chưa đi ngủ?”

Dung lục chớp chớp mắt, cười hi ha: “Một mình anh cô đơn lạnh lẽo thế này, em ở cùng anh chẳng phải tốt hơn sao?”

Tiểu Đằng bị Dung Lục nhìn chòng chọc rất khó chịu, chỉ muốn móc hai tròng mắt cậu ta ra: “Tôi đi ngủ đây.”

“Vừa kịp lúc, chúng ta cùng đi ngủ...”

“Cậu tránh xa tôi ra!!”

Tuy chỉ bị Dung Lục chạm một chút nhưng anh vẫn thấy buồn nôn, khí huyết cuộn cuộn, thiếu chút nữa là bẻ gãy luôn ngón tay cậu ta rồi. Mặt mày xanh mét đi ra khỏi phòng sách, Dung Lục đáng thương đi theo sau, nắm ngón tay bị bẻ: “Anh ơi, anh làm em đau quá...”

Đêm khuya yên tĩnh, âm lượng tiếng rên rỉ đau thương lên án kia không lớn không nhỏ, người nào còn thức đều có thể nghe được.

“Câm miệng!” Tiểu Đằng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng mà anh dùng sức quá rồi. Tuy em không ngại anh đối xử với như vậy nhưng anh cứ mưa nắng thất thường lúc tốt lúc xấu lúc dịu dàng, em không quen đâu.”

“Đã bảo cậu câm miệng mà!” Tiểu Đằng tức giận, liếc mắt thấy bánh ngọt để trên bàn trong phòng khách vẫn còn nguyên, anh nhú mày.

Nghĩ Tiểu Phác vừa cãi nhau với anh rồi cả đêm bị nhốt ở nhà chắc cũng mệt rồi, không chịu ăn chắc chỉ cãi bướng thôi. Món ăn ngọt cố ý để ở phòng khách, nó muốn đi ra ăn vụng, anh có thể làm như không phát hiện. Không ngờ nó lại cứng đầu cứng cổ đến thế.

Tiểu Đằng nhớ lúc tối đã bảo người đi mua đồ về đỡ Tiểu Phác, món đồ ấy bây giờ vẫn còn ở trong túi áo anh. Cuối cùng không yên lòng, liền qua gõ cửa phòng con gái.

“Tiểu Phác.”

Đằng sau cánh cửa có tia sáng, không có động tĩnh.

“Đã ngủ chưa?”

Tiểu Đằng lại gõ cửa, cảm thấy bất thường, sai quản gia cầm chìa khóa lên mở cửa, đẩy cửa vào, trước mặt thoáng qua một cơn gió. Cửa sổ mở rộng, tấm màn bay phấp phật trong gió, phòng ngủ trống không.

Sắc mặt Tiểu Đằng lập tức trở nên khó coi: “Tiểu Phác đâu?!”

...

Đêm khuya, trong nhà nam sinh tổ chức tiệc đứng, một đám thanh niên đang vui vẻ uống rượu trét bánh vào nhau, cảnh sát đột nhiên phá cửa ập vào, tất cả đều sợ đến mức không dám động đậy. Một cảnh sát túm lấy Tiểu Phác trước mặt mọi người, không để ý con bé la hét giãy dụa, kiên quyết bắt nó đi...

Về đến nhà, Tiểu Phác vừa khóc vừa nháo, nước mắt làm phấn son trôi nhòe nhoẹt, marcara lem nhem

dưới mắt càng lộ ra vẻ gầy yếu.

Tiếng động quá lớn làm mấy đứa nhỏ tỉnh giấc, nhao nhao mở cửa ra xem. Tiểu Tử tựa hồ giật mình, khuôn mặt tái nhợt, tóc và váy ngủ đều dày nặng, chân trần, giống như con búp bê được hoa tằm bao lấy, Tiểu Ân lo nó bị cảm lạnh, vội ôm lấy em gái, Tiểu Lâm cũng kinh ngạc.

Tiểu Đằng không chịu được, nghiêm mặt nhìn, để người khác kéo Tiểu Phác vào trong phòng ngủ, cửa sổ cũng khóa hết lại.

“Mày có bản lĩnh thì lại trèo qua cửa sổ nữa đi?”

Tiểu Phác đỏ mắt, nước mắt lem nhem, cứng đầu cứng cổ cãi: “Ông làm gì được tôi? Định đánh gãy chân tôi hả?”

Tiểu Đằng nhìn con bé một cái, cười lạnh: “Không cần như vậy, mày lêu lổng với ai thì tao đánh gãy chân nó.”

Tiểu Phác cũng cười lạnh đáp lại: “Ông cho rằng tôi sợ ông?”

Tiểu Đằng cười một tiếng: “Mày còn ở đây mà cứng đầu cãi bướng hả? Mày thử xem xem đám bạn mày quen là loại người gì? Trong nhà còn chứa chấp ma túy, hút thứ này rồi về sau làm được gì? Hả?! Cho dù nó chưa thành niên thì cũng chờ vào tù bóc lột đi.”

“Lão già ông thì biết cái quái gì! Không hiểu thì đừng quẩn!” Tiểu Phác tức giận vừa khóc vừa mắng: “Mẹ kiếp! Ông bảo tôi về sau làm sao gặp mặt bọn họ? Rồi chẳng ai thèm để ý tôi nữa!”

“Vậy càng hay, còn chưa muộn thì đừng qua lại với chúng nó nữa.”

Tiểu Phác vẫn khóc, thở hổn hển một hồi, gắng sức xì một tiếng khinh miệt với cha mình: “Tôi không cần giống như ông, đến già đến chết một mạng bạn bè cũng không có!”

Đầu óc Tiểu Đằng nóng lên, chớp được một thứ, mặc kệ là thứ gì cũng vung tay đập bể. Hộp quà bị quăng vào tường mở bung ra, đồ bên trong rơi xuống vỡ vụn, lúc này anh mới nhìn rõ, món quà tặng cho con gái hoá ra là thiên nga làm bằng thủy tinh.

Bọn nhóc đều bị ông người hầu già cả lừa về phòng ngủ, cửa phòng Tiểu Phác cũng đóng chặt, Tiểu Đằng vẫn đứng ngoài cửa, cơn giận chưa tan, trên mặt lạnh run, so với tất cả những người cha bị chọc tức đến điên lên chẳng hề khác biệt.

Dung Lục nhìn anh: “Anh đi nghỉ đi, em vào nói chuyện với nó.”

Tiểu Đăng cau mày: “Không tới phiên cậu xen vào.”

Dung Lục cũng chẳng để tâm đến thái độ của anh, vẫn lộ ra nụ cười có một không hai: “Anh yên tâm, phản ứng của nó đối với người ngoài sẽ tốt hơn với anh, huống chi lại là người đẹp trai như em này.”

Tiểu Đăng lạnh lùng liếc cậu ta một cái.

Dung Lục vội nhắc tay làm bộ đầu hàng: “Em nói thật là chẳng hề gì, dù sao nó cũng không phải do em sinh ra. Nó ở bên trong chẳng may nghĩ quẩn làm điều gì đại dột cũng chẳng liên quan đến em...”

Tiểu Đăng lạnh lùng nói: “Nó sợ chết, không có cái gan làm việc ấy.”

Nói xong liền xoay người bỏ đi, cũng không ngăn Dung Lục lại.

Tiểu Đăng ngồi trong phòng sách một lát liền nghe thấy tiếng chân bước vào, anh nhíu mày hỏi: “Tiểu Phác sao rồi?”

“Uống sữa rồi, đang ngủ, “ Dung Lục ngồi xuống cạnh anh, “Thực ra nó rất ngoan đấy, chẳng qua là không ai ưa anh thôi.”

Mặt Tiểu Đăng vô cảm, lười phản ứng lại Dung Lục. Chịu dày vò cả đêm nên xương sống thắt lưng đều đau, Tiểu Đăng ngồi dựa vào ghế tựa nắn cánh tay của mình.

Đang lúc khó chịu thì có hai bàn tay phủ lên bả vai anh.

“Cậu làm gì vậy?”

“Vai anh cứng ngắc rồi này.”

Tiểu Đăng muốn phẫn nộ, mấy ngón tay linh hoạt của người kia đã thuần thục xoa bóp bả vai anh.

“Cứng như vậy, bao lâu rồi anh chưa được mát xa?”

Tiểu Đăng mặt lạnh chẳng nói năng gì. Anh mà có bản lĩnh đi mát xa, thì đã sớm đưa tay ra tát gả đàn ông sau lưng rồi.

Dung Lục nói: “Dù bận việc nhưng vẫn phải dè bản thân mình thả lỏng, xem này, căng hết cơ rồi.”

Gân xanh của Tiểu Đằng thi nhau nổi lên.

Tại sao thằng nhãi này lúc nói chuyện lại lảm lời như lão già Vương Cảnh vậy không biết?

Hưởng thụ xong sự phục vụ, Tiểu Đằng rút giấy ăn chà xát chỗ bị chạm qua một lần, ghét bỏ nói: “Nhìn cậu chân tay đầy đủ thân thể toàn kiện, sao lại bảo có bệnh?”

Dung Lục bật cười: “Em bị bệnh triền miên quanh năm không khỏi. Anh không học y, chỉ nhìn bằng mắt thì làm sao thấy được.”

Tiểu Đằng lạnh lùng: “Cậu tới đây không phải để dưỡng bệnh đúng không?”

“Ế, bị anh nhìn thấu rồi,” Dung Lục cười hi ha.

Tiểu Đằng hừ một tiếng.

“Em tới để làm gián điệp thương mại đấy.”

Tiểu Đằng cau mày, không đếm xỉa lời nói vớ vẩn của cậu ta: “Có bệnh à? Hôm nào đến bác sĩ khám đi.”

Nếu kiểm tra không ra bệnh gì, tức là mình có thể đập nó cút về bên kia Thái Bình Dương rồi.

Dung Lục cười tươi như hoa: “Không cần đi khám bác sĩ. Cục cưng, tuy anh không nhìn ra nhưng nhất định có thể cảm nhận ra mà...”

“ ... ”

Tiểu Đằng nghĩ thầm, chỉ cần mày dám nói ra ba chữ “bệnh tương tư” ông liền đập nát mũi mày.

Nhưng Dung Lục không nói thêm gì nữa mà chỉ cười hi hi, trông có vẻ như đang nghiêm túc nói chuyện sức khỏe của mình thật.

Tiểu Đằng trầm nghĩ, chẳng lẽ cậu ta bệnh thật?

Trở lại phòng riêng, nằm xuống giường nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ, mơ hồ đã nghe thấy tiếng chim hót xôn xao ngoài cửa sổ, anh càng cảm thấy tỉnh táo. Đối với Tiểu Đằng, giấc ngủ có cũng như không, đại khái bởi vì rất ít khi ngủ ngon, thế là cũng chẳng trông mong gì có thể cảm nhận được giường nệm.

Chưa kịp chịu qua chúng mắt ngủ, chợt nghe có người gõ cửa. Tiểu Đằng mặt nhăn, cau mày xuống giường mở cửa, quả nhiên trông thấy Dung Lục đứng ngoài, dáng điệu ăn vận trêu người, trong lòng vẫn còn ôm một cái gối.

“Thưa ngài, ngài có cần phục vụ không?”

Tiểu Đằng thiếu chút nữa ngất xỉu, rít lên: “Cậu học mấy cái vớ vẩn này từ đâu vậy?!”

Dung Lục cười hi hi: “Chơi vui mà.”

Tiểu Đằng nghiêm nghị: “Tôi không cần phục vụ.”

Dung Lục “chà” một tiếng, buông gối xuống, cởi phần trên áo ngủ tơ tằm, phần cơ thể đẹp đẽ có thể nhìn thấy cả, rất có phong thái của trai bao cao cấp: “Thế em qua phòng khác chào hàng vậy.”

“...”

Làm cha của ba đứa con gái như hoa như bống, Tiểu Đằng lập tức tóm chặt cổ tay Dung Lục lôi vào, điềm nhiên nói: “Cậu dám quấy rối con gái tôi thì tôi sẽ làm cậu phải quỳ gối xin tôi đánh chết cậu nhanh một chút đấy.”

Dưới sự lôi kéo của Tiểu Đằng, Dung Lục khoa trương lão đạo hai bước, lại hết sức chuẩn xác ngã xuống giường, còn ngã trong tư thế rất yêu kiều thướt tha, sau đó cậu ta liền cười nịnh hót: “Ayo, anh không cần lo lắng em làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn đâu. Em sẽ không ra tay với bạn bè. Em biết giữ trinh tiết mà.”

Tiểu Đằng nghiêng răng nghiêng lợi: “Cút ngay.”

Dung Lục chui vào chăn, dùng ánh mắt lấy lòng nhìn anh.

Tiểu Đằng muốn đuổi cậu ta đi lại bị cậu ta ôm lấy. Tiểu Đằng cũng không phải người dễ bị chiếm ưu thế, thụi khủy tay thật mạnh lên mũi Dung Lục.

Dung Lục kêu lên một tiếng đau đớn, che mũi lại, tuy vẫn cười nhưng trong khe hở đã có máu chảy xuống.

Tiểu Đằng dù kính hãi nhưng vẻ mặt vẫn lãnh đạm, rút khăn tay ném qua: “Tự bịt vào.”

Dung Lục cười, vò thành hai cục giấy, chặn hồi lâu, máu vẫn không ngừng chảy, ngón tay run run. Tiểu Đằng có chút hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy mặt Dung Lục, nâng cằm cậu ta lên, tìm bông y tế, chặn một lúc máu mới dừng.

Vứt mấy cục bông y tế có dính máu đi, trên trán Tiểu Đằng đã hơi đỏ mồ hôi, Dung Lục cũng mệt, mặc kệ sống chết cuộn mình trong chăn không chịu di chuyển.

“Anh ơi, mất máu nhiều quá, mệt lắm, anh để em ngủ một giấc đi.”

Nhìn cậu ta cuộn lại thành một nhúm như thế, Tiểu Đằng có chút xúc động muốn úm cậu ta vào trong chăn mà hành hung một trận. Nhưng nghĩ cũng chỉ nghĩ như thế. Tự mình động thủ không phải thói quen của anh.

Anh như thùng sắt đựng pháo, bên trong nổ bùng như thế, bên ngoài vẫn lạnh lùng.

Cuối cùng ngủ chung với Dung Lục trên một chiếc giường. Tiểu Đằng căng thẳng khó ngủ, bên cạnh hơi có động tĩnh liền cảnh giác tỉnh lại. Nhưng Dung Lục vẫn ngủ say, chỉ tựa mình trong lúc vô ý.

Không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi mở mắt ra trời đã sáng.

Tiểu Đằng hơi hốt hoảng khi nhìn thấy cái đầu đen đang nằm bên cạnh. Nhìn cậu ta ngủ say sưa, nghĩ đến bản thân một đêm chịu dày vò, không khỏi tức giận âm ỉ, thế là đập phăng luôn thẳng nhai đang ngủ say sưa xuống.

Dung Lục ngã rầm xuống đất, “A nhá!” – tỉnh dậy rồi. Một lúc sau Tiểu Đằng mới thấy một bàn tay đặt lên mép giường, rồi sau đó là nửa khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt cười trời sinh tỏ vẻ đáng thương.

“Anh ơi, mới sáng sớm không thể dụ dỗ em một chút sao...”

Tiểu Đằng đã miễn dịch với miệng lưỡi tùy tiện của cậu ta rồi. Anh lạnh lùng liếc Dung Lục một cái, xuống giường tự mình rửa mặt. Lúc từ phòng rửa tay đi ra phát hiện Dung Lục vẫn còn ở đây liền cau mày: “Mau biến về phòng cậu nhanh nhanh lên.”

“Anh ơi, hôm nay không đi làm, anh muốn đi đâu?”

“Không phải việc của cậu.”

Dung Lục ngồi ngay ngắn trên giường, vai rũ xuống, hai tay ôm lấy mắt cá chân, trông giống hệt con chó bị bỏ rơi.

Tiểu Đằng nhìn cậu ta một cái, mở cửa phòng: “Cậu đi tìm bạn bè của cậu ấy.”

Dung Lục oan ức không thôi, mắt đen long lanh nước: “Em không có bạn bè nào khác ở thành phố T.”

Tiểu Đằng dừng bước, liếc cậu ta một cái.

Nếu bàn về tuổi tác thì tuổi của Dung Lục với Tiểu Huyền xấp xỉ nhau, tính nết cũng giống nhau, nếu không tính đến những chuyện từng xảy ra, thực ra vai vế cậu ta giống như một người em của anh.

Nói đến Tiểu Huyền, hình như lâu rồi không về nhà.

Ngón tay Tiểu Đằng đặt lên cánh cửa bỗng chốc dừng lại, giọng lạnh tanh: “Cậu biết cưỡi ngựa không?”

...

Rất nhiều thành viên trong hội đua ngựa đến cuối tuần đều dẫn theo người nhà đến cùng nhàn nhã vui chơi cả ngày. Vậy mà Tiểu Đằng cho đến bây giờ hầu như đều đi một mình.

Tiểu Phác và Tiểu Tử không có hứng thú với ngựa, Tiểu Ẩn cùng Tiểu Lâm có rất nhiều những hứng thú khác, hơn nữa chúng nó ít nhiều có phần sợ anh, không cho rằng ở bên anh vào cuối tuần sẽ là một loại hưởng thụ.

Dung Lục hưng phấn bừng bừng theo tới, Tiểu Đằng dẫn cậu tới xem hai con ngựa của mình. Sân đua ngựa rất yên tĩnh, đất đai rộng rãi, bên kia nói chuyện bên này không thể nghe thấy, chỉ thấy xa xa vài nhân viên đang thu dọn cỏ khô.

Trong chuồng ngựa hai con ngựa thuần huyết đang chơi đùa. Thấy có người tới, một con tò mò nhô đầu ra, lại gần ngửi ngửi, còn thử thăm dò căn góc áo Dung Lục. Một con khác hết sức lãnh đạm, liếc mắt nhìn hai người một cái, lại quay đầu đi.

Dung Lục thò tay muốn sờ nó, nó lập tức cuống cuống tránh ra, tai cụp ra sau, đi đi lại lại dậm chân bất an, bộ dạng cảnh giác.

Dung Lục thu tay về, cười nói: “Nó thật giống anh.” Tiểu Đằng hừ lạnh một tiếng, chìa tay về phía con ngựa kia, kêu nó: “Glory.” Con ngựa thể mà lại đồng ý cho Tiểu Đằng chạm vào, tuy rằng không hoan nghênh, nhưng không tức giận, mặc cho Tiểu Đằng sờ bõm nó, biểu hiện ôn hòa thuần hậu.

“Tốt...” Dung Lục ghen tị không thôi.

Tiểu Đằng lại hừ một tiếng. Đây là đương nhiên, không nhìn xem ai mới là chủ nhân của nó à. Mặc dù anh có địa vị như thế, nhưng muốn có tư cách nuôi hai con ngựa ấy cũng phải ngoan ngoãn đợi trong một thời gian dài. Thú nuôi khó khăn lắm mới giành được này, sao có thể để người khác mơ ước.

Dung Lục gặp trở ngại cũng không nản lòng, cười hì hì đưa kẹo bạc hà cho con Dream ăn. Quả thật Dream căn bản không thể so với Glory, nó hoàn toàn chẳng có khí phách, ăn được kẹo đường thì kêu lên vui vẻ, cổ

còn tùy tiện cọ xát lên người Dung Lục.

Rõ ràng là ngựa của mình, lại có thể nịnh hót Dung Lục như vậy, rốt cuộc còn có chút ý thức kiên định và trung thành hay không. Tiểu Đằng cau mày, định nổi giận, lại nghe Dung Lục thỏa mãn nói: “Ngựa quả là thông minh, nó nhất định biết em là darling của anh...”

Tiểu Đằng giận tím mặt. Ngựa mua đã lâu rồi, bản thân cười cũng chưa được mấy lần, thầy dạy cười ngựa huấn luyện như thế nào anh cũng không có thời gian trông nom. Nhưng mà con ngựa chết tiệt này rõ ràng đã sa đoạ đến mức ai có sữa kẻ đó chính là mẹ, mới ăn được vài miếng đường của Dung Lục thì liền nóng lòng muốn được cho thêm nữa.

Tuy rằng anh có được không dễ dàng, nhưng nếu nó không trung thành với anh, anh lập tức nghĩ đến việc xử lý nó.

Dream run lông bờm, lại cọ vào lòng tay Tiểu Đằng, ngoan ngoãn lấy lòng. Ngựa đúng thực là loài động vật nhạy bén, cảm thấy được điềm xấu sẽ không làm ồn, điều bộ môn phân nhu thuận, cẩn thận muốn đổi lấy đường sống. Tiểu Đằng được nó cọ xát trong chốc lát, hừ một tiếng, dí dí trán nó.

Con ngựa kia có đôi mắt to đầy tình cảm, lông mi thưa thưa thon dài, quả thực giống như người làm tôi làm tớ. Nghe đâu đó chính là thú nuôi có nhân tính thông minh và trung thành. Tiểu Đằng cau mày, vẫn đưa tay sờ thử lông bờm được chải vuốt trơn mượt ấy.

“Nó thật đáng yêu,” Dung Lục vuốt Dream, lại nhìn Glory, cười nói, “Bộ dạng thật đẹp, không biết cười lên cảm giác sẽ thế nào.”

Lông mày Tiểu Đằng hơi nhướn lên: “Cậu muốn thử?”

Dung Lục nhìn anh, nở nụ cười: “Anh ơi, không phải là anh muốn em bị ngã chết đấy chứ?”

“Nếu nói như thế, vậy là khỏi cần rồi.”

Dung Lục lại cười đùa: “Nhưng nếu anh muốn xem thì cho dù có ngã chết em cũng bằng lòng nè.”

Tiểu Đằng không so đo tính toán lời nói vô nghĩa của cậu ta, chỉ lạnh lùng dắt con Glory ra ngoài.

Ngựa vừa cảm giác được Dung Lục tới gần liền thấy rất bất an, ánh mắt cũng trở nên hung dữ. Nhìn mí mắt trên rụt lại của nó đã biết nó muốn phát cẩu, Dung Lục lại gần một chút nó liền đá về phía sau thị uy. Dung Lục đón lấy dây cương, nó tức thì ngẩng đầu ngóc cổ, lông bờm cũng dựng đứng lên, bộ dạng như mang ý muốn hành hung.

Dung Lục cười nói: “Đúng là giống hệt.” Rồi sau đó nhanh nhẹn giẫm lên bàn đạp xoay người trèo lên.

Tính khí Glory dữ dằn, ngoại trừ Tiểu Đằng và thầy dạy cưỡi ngựa, không ai gần gũi được nó. Lần này bị người lạ đụng chạm, nhất thời giống như trên móng chịu trúng một đao, nó nổi điên vừa nhảy lại vừa đạp, dốc sức hất Dung Lục xuống.

Tiếng động ồn ào phát ra khiến người trên trường đua ai cũng chuyển ánh mắt đến chỗ Dung Lục. Ngựa dưới thân Dung Lục bộ dáng như điên như dại, phương thức chạy trốn hung hãn cứ như không hất được cậu ta xuống thì không chịu dừng, mọi người đứng xem mà cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Đằng chỉ lạnh lùng nhìn, bất tri bất giác khoanh tay trước ngực.

Glory chạy mấy vòng quanh trường đua như phát điên, trong lúc chạy càng không ngừng biến đổi đa dạng loại hình gây khó dễ cho Dung Lục, rõ ràng muốn biểu đạt cho mọi người thấy sự chán ghét và chống đối của nó với cậu ta. Nhân viên trường đua muốn ghìm ngựa lại để cứu Dung Lục cũng bó tay. Quá trình liều chết ứng phó đánh đá và nổi giận tương đối lâu, chờ đám người trợn cả mắt lên, cuối cùng Glory mới đuối sức mồ hôi nhễ nhại, thở ra tiếng phì phì chạy chậm về.

Dung Lục mồ hôi nhễ nhại đổ về phía Tiểu Đằng, gắng sức xoay người xuống, một tay nhấc cái cổ ảm ướt ngưỡng ngừng của con ngựa, một tay sờ sờ ngực, cười nói với Tiểu Đằng: “Cái này gọi là công phu đeo bám này.”

Tiểu Đằng bị cậu ta cười đến mức nổi hết cả da gà.

Cuối cùng không phải thấy cảnh đầm máu, nhóm người đứng xem thở phào nhẹ nhõm, vỗ tay tán tụng màn biểu diễn của Dung Lục.

Tiểu Đằng quay mắt đi phớt lờ Dung Lục, chỉ u ám nhìn con ngựa nhà đáng thất vọng kia. Mà Glory cũng đánh tiếng thở phì phì trong mũi, ném sang ánh mắt lạnh nhạt tương tự.

Tuy rất khó chịu nhưng kì thực Tiểu Đằng cũng không thể trách nó. Dung Lục bám chặt như kẹo cao su dính nơi để giày, anh là người sống có dũng có mưu thế này còn vùng vẫy không xong, con thú thế kia sao có thể làm gì

Cũng may nó rất có khí khái, khi Dung Lục lại sờ nó, nó cũng chưa đến nỗi biến mình thành con cừu nhỏ, bộ dáng vẫn chẳng kiên nhẫn như trước, sức cùng lực kiệt cuống cuống lên, luôn muốn tìm cơ hội đá một cước.

Dung Lục không để ý lắm, vẫn mạo hiểm với nguy cơ bị ngựa giẫm lên mà vui rạo rức tính toán tiếp cận nó: “Sớm muộn gì nó cũng nghe lời em thôi.”

Tiểu Đằng lạnh lùng: “Dung thiếu gia ưa thích như vậy, chẳng lẽ có nguyện vọng muốn tôi tặng nó cho cậu sao?”

“Không cần,” Dung Lục cười tươi, cũng không phải đang khách sáo, “Em có bốn con ở nông trường bên Canada rồi, hôm qua vừa sinh thêm một con ngựa con. Còn dự định sẽ lai giống lần nữa, cực cưng Martin năng suất lắm ý.”

Vậy mà mày còn quấy rối ngựa của ông.

“Kỳ thực em chẳng có hứng thú điều khiển ngựa chạy, nhưng việc thuần phục thì rất ghiền á.”

Hứng thú buồn nôn. Tiểu Đằng căm ghét nhìn cậu ta.

Dẫn Dung Lục cùng đi ăn tối ở hội đua ngựa, vào phòng ăn rồi Tiểu Đằng mới ý thức được việc mình tin câu nói “Không có bạn bè” của Dung Lục là quá ngu ngốc rồi.

Người này rõ ràng là giao tiếp rất nhiều. Chỉ cần đối phương là người sống thì ngay lập tức cậu ta có thể bắt chuyện giao hảo được. Nam nữ già trẻ đều rất yêu mến cậu ta, cậu ta đi đến nơi nào nơi đó đều một mảnh tươi cười vui vẻ, những người trò chuyện cùng đều vui vẻ ra mặt, ngay cả cụ già nhà họ Tống với mức độ tính cách cổ quái có thể so với Tiểu Đằng cũng cho phép Dung Lục trò chuyện cùng cháu gái mình.

Nếu như nhà họ Dung gia cảnh sa sút, cậu ta đổi nghề đi làm người đẹp chuyên tiếp khách thuê chắc chắn sẽ có tiền đồ tươi sáng.

Nghĩ đến việc mình ở trên tay kẻ tươi cười hoan hỉ kia chịu biết bao nhiêu buồn bực và lỗ vốn, Tiểu Đằng liền xiết chặt ngón tay.

Văng thính bữa bãi với bướm hoa xung quanh xong, cậu ta bay một vòng lại phiêu trở về, bụng đồ ăn lải nhải bên tai Tiểu Đằng: “Anh ơi, sao anh không qua ngồi cùng mọi người? Ở bên này quanh quẽ lạnh lắm ý.”

Tiểu Đằng không để ý, tự lấy cơm cho mình.

Dung Lục ngoẹo cổ, muốn nghiên cứu rõ vẻ mặt của anh từ dưới lên trên. Quan sát trong chốc lát, cậu ta hớn hỏ hỏi: “Anh đang ghen phải không?”

Quả là lời phán đoán còn kinh khủng hơn so với việc đoán trái đất ngày hôm nay nổ tung, Tiểu Đằng vừa phần nộ vừa nổi da gà, cuối cùng nhịn không được lạnh lùng nói: “Cậu nằm mơ.”

Tiểu Đằng rất dễ bị chọc tức, với người phản ứng không nhanh nhẹn thì anh rất thiếu kiên nhẫn, với kẻ bày ra mục đích trắng trợn thì anh chỉ đáp trả một nụ cười lạnh. Với tính nết như vậy, vào dịp nghỉ ngơi vui đùa, những ai không muốn tự mình chuốc lấy bẽ mặt phần nhiều đều tự đề phòng thấy anh là trốn tránh. Cũng chỉ có mỗi Dung Lục thích chơi trò đùa cợt nhả lông cọp mà thôi.

“Em giao thiệp nhiều cũng là vì anh mà,” Dung Lục lại làm vẻ hiền lành chưa xót, “Anh ơi, anh chịu trách nhiệm việc đối nội, bên ngoài thì tùy em đi xử lí chứ...”

Nĩa của Tiểu Đằng “phập” một cái cắm lên hàng cá nướng trước mặt Dung Lục, sâu đến ba phần, cuối cùng cũng khiến cho nụ cười của cậu ta ngừng lại.

5. Chương 5: Ta Bị Thông Lân 2.2

Sau khi trở về từ trường đua, sinh hoạt của Tiểu Đằng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Dung Lục dành hơn phân nửa tâm trí vào con ngựa bướng bỉnh kiêu ngạo kia, mà lịch trình của anh cũng đầy kín, bắt đầu bận túi bụi, Dung Lục không theo kịp tiết tấu, chẳng còn cách nào quần lấy anh nên đành tìm thú vui khác.

Trong mắt anh, Dung Lục là thằng ôn con lười nhác, ngủ nhiều đến mức bò cũng không kéo dậy nổi, ham ăn biếng làm, chẳng làm được cái gì cho ra hồn. Là con cháu thế gia thờ phụng việc tận hưởng lạc thú trước mắt, cậu ta chỉ biết đi quấy rối ngựa của anh, căn bản chính là một kẻ vô tích sự.

Nhưng xét về khía cạnh khác mà nói, những điều trên lại càng khiến anh vui mừng. Anh muốn thu phục một tên công tử bột mê muội thì yêu cầu nhiều lắm chỉ là vấn đề thời gian.

Thấy hai con ngựa bị Dung Lục lấy ra dày vò dần vật, tiêu khiển một cách uống phí như thế, Tiểu Đằng thấy rất đau lòng, nhưng dù sao chúng cũng chỉ là thú vật mà thôi, hiện tại chỉ cần có thể phân tán tinh thần và thể lực của Dung Lục, để cậu ta đừng quấy nhiễu anh nữa, cái gì anh cũng chấp nhận.

Lúc này Tiểu Đằng một chân đạp bay kẻ vô lại đang quần quít lấy anh đòi cùng ra ngoài vào trong nhà, một mình ra nước ngoài tham dự hội nghị.

Mấy ngày sau về đến nhà, vào cửa nhìn thấy mọi thứ vẫn còn nguyên như cũ, biết Dung Lục không thừa dịp anh đi vắng mà gây náo loạn, thoáng vui vẻ, thế nhưng nhiều hơn lại là sự thất vọng.

Lúc anh đi đã nghĩ, mấy đứa con của anh đều đang trong thời kì phản nghịch, ngay cả anh cũng chưa chắc đã trị được. Thanh thiếu niên tuổi này đứa nào chẳng như con nhím xù gai góc, Dung Lục phải sống chung với chúng nó, cuộc sống cũng chẳng dễ chịu gì. Anh còn có sự kiêng dè với Dung Lục, nhưng mấy đứa nhóc thì không.

Bất kể là ai bắt nạt ai, chỉ cần có chuyện xảy ra là anh sẽ có lý do quang minh chính đại mà đuổi Dung Lục ra khỏi nhà mình, chọn một chỗ cách nhà anh xa nhất xa nhất xa nhất, rồi bố trí ổn thỏa cho cậu ta một tòa biệt thự trên đỉnh núi mà nếu từ nơi đó muốn đi đến đây phải mất một giờ lái xe.

Khi người giúp việc nhận hành lý và áo khoác của anh, Tiểu Đằng hỏi: “Mấy ngày tôi không ở nhà có xảy ra chuyện gì không?”. Giúp việc đáp “Mọi thứ đều ổn ạ”, anh không cam tâm lắm, cau mày đi lên lầu, còn nhìn xem có thể thấy được vết tích hỗn chiến nào không, hoặc là cảnh tượng Dung Lục đầu rơi máu chảy

cũng được.

Thế nhưng mọi thứ đều hoàn hảo không tổn hại chút nào, mà khi lên lầu, anh vẫn cảm thấy có gì đó sai sai.

Trong đại sảnh là bầu không khí hòa thuận vui vẻ, Dung Lục nằm úp sấp trên sàn nhà chơi xếp hình cùng bé út Tiểu Tử nhà anh. Bức tranh xếp hình này khoảng hai nghìn mảnh, công việc tốn công tốn sức như vậy, Tiểu Đằng căn bản chẳng có kiên nhẫn để làm, thế là để Tiểu Tử từ từ ghép hết ngày này sang ngày khác. Trước khi anh đi Tiểu Tử chỉ mới xếp được một góc nhỏ, vậy mà bây giờ đã sắp hoàn thành.

Tiến bộ này quả thật rất thần tốc, Tiểu Đằng không khỏi nhìn mấy lần, Dung Lục rất có thiên phú trong phương diện này, từ những mảnh ghép nhỏ còn lại không ngừng tìm ra miếng ghép cần thiết, chuẩn xác đến mức khiến người khác phải kinh ngạc. Chờ đến khi Tiểu Tử mở to mắt cẩn thận từng li từng tí đưa miếng ghép cuối cùng lắp vào, hai người cùng reo lên một tiếng hoan hô.

“Hoàn thành!”

Hai người một lớn một nhỏ vui vẻ đập tay nhau

“Em muốn treo cái này lên!”

“Cẩn thận đừng làm rơi ra. Để anh giúp em.”

Tiểu Đằng mắt lạnh nhìn một đôi đoàn kết hữu ái, bỗng Dung Lục quay đầu, phát hiện ra anh, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Hê... Bảo... Oops, Anh, anh đã về rồi!”

Cũng coi như trước mặt trẻ nhỏ cậu ta biết giữ mồm giữ miệng, bằng không anh nhất định sẽ tự tay khâu miệng cậu ta lại.

“Ừm.”

“Anh đi lâu quá vậy, muốn bọn em chết sao.”

Khóe miệng Tiểu Đằng co giật, Dung Lục lập tức nhìn về phía Tiểu Tử, giật dây nói:

“Đúng vậy mà phải không?”

Tiểu Tử chần chừ gật đầu, Tiểu Đằng bỗng nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, nhìn đứa con gái không mấy gần gũi mình: “Bố mang quà về, cái này cho con.”

Bé ngoan Tiểu Tử tiếp nhận hộp quà, nói tiếng cảm ơn:” Cảm ơn bố”, trông rất ra dáng một người trưởng thành hiểu lễ nghĩa chứ không phải kiểu vui thích hồn nhiên như trẻ con lúc nãy, con bé cũng chẳng hề hoan hô mở quà ra tại chỗ. Tiểu Đăng mắt húng, cau mày nói:”Mấy đứa khác đâu?”

“Chị cả ở trong phòng, anh cả và chị hai thì con không biết.”

Đang nói chuyện, Tiểu Phác đi ra từ trong phòng ngủ, tóc cột cao, mặt trang điểm kỹ càng, trên người là bộ váy kiểu Tây màu đen hở vai với phần trước khoét sâu, vô cùng xinh đẹp, nhưng đường cong nổi bật cùng bờ vai trần lòi khiến cho anh tức giận cực độ.

“Con muốn đi đâu?”

“Buổi tối tôi đi dự tiệc,” Tiểu Phác hất cằm, “Không phải là mấy cuộc gặp mặt vớ vẩn như ông nói gì đâu. Là buổi trình diễn thời trang mới nhất, tôi đi được rồi chứ?”

“Con mặc thêm áo khoác vào rồi hẵng đi.”

Tiểu Phác không lên tiếng, mặt nhăn lại, rõ ràng không muốn hợp tác.

“Nếu không che kín vai lại thì đừng hòng đêm nay bố cho con ra khỏi cửa.”

“Ông thì biết cái gì.”

“Đây là giọng điệu của con khi nói chuyện với người lớn sao?”

Hai người đang giằng co căng thẳng, Dung Lục đột nhiên mở miệng: “Tiểu Phác, kỳ thực anh cảm thấy em sai rồi.”

Tiểu Đăng rất bất ngờ với lời phụ họa của cậu ta, nhưng vẫn nhú mày, hai bố con đồng thời trừng mắt về một phía: “Người ngoài thì đừng có xen vào.”

Dung Lục vô tội sờ mũi: “Anh nói tóc với giày của em trông rất tao nhã, những thứ còn lại không phải cũng nên đồng bộ như vậy luôn sao? Để lộ ra đường cong rất đẹp, nhưng bộ áo này không hợp cho lắm.”

Tiểu Phác như bị trúng đòn nghiêm trọng: “Cái gì?”

Dung Lục nghiêm mặt nói: “Thắt lưng cũng tháo ra, nếu không sẽ khiến người khác soi mói.”

Tiểu Phác lập tức cúi đầu nhìn xuống người mình: “Làm sao có thể như vậy? Trông trưởng thành mà, hai

mười mấy tuổi mặc thế này rất phù hợp.”

“Em muốn nhìn mình giống bao nhiêu tuổi cũng được,” Dung Lục nở nụ cười đáng yêu, cả người lẫn vật đều tỏ vẻ hiền lành vô hại, “Anh giúp em chọn. Đảm bảo em sẽ đẹp từ đầu đến chân.”

Tiểu Phác không có kinh nghiệm đã hơi dao động, nhưng vẫn cố tỏ ra cứng đầu: “Việc gì tôi phải nghe lời anh?”

Dung Lục cười híp mắt: “Tin con mắt của anh đi. Bằng không thì cứ thay xong đã, đến lúc đoem tự chứng thực bằng mắt của mình cũng không muộn.”

Tiểu Đằng nhìn đứa con gái thực sự mở cửa phòng cho Dung Lục đi vào, vừa kinh ngạc vừa tức giận, anh nghiêng răng nghiêng lợi, gần như muốn phát hỏa.

Mà chờ đến khi Tiểu Phác ra khỏi cửa với bộ âu phục theo phong cách Hepburn được Dung Lục dùng chiếc áo khoác cực ngắn kết hợp với kim băng ẩn đi chỉnh sửa thành, anh cũng khó có thể nói gì. Tuy rằng cách ăn mặc này quá trưởng thành so với tuổi con bé, nhưng thực sự là cho đến bây giờ con bé chưa hề thử qua kiểu thanh lịch đoan trang, ngoại trừ xương quai xanh và phần chân, nhìn chung chỗ nào cũng không hở, quả thực hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của anh.

Lửa giận của Tiểu Đằng cũng vơi đi không ít. Nhất thời tâm tình phức tạp, không tiện phát tác.

Tiểu Tử vốn sợ đến mức không dám động đây cũng ngoan ngoãn góp lời khen: “Chị à, chị mặc thế này xinh lắm, cứ như người mẫu ấy, đây chuyện cũng rất đẹp.”

Tiểu Phác như mở cờ trong bụng, khom lưng nhéo má em gái, hào phóng nói: “Hôm nay dẻo miệng đấy. Chờ em lớn rồi, tũ quần áo của chị tùy em chọn.”

Lúc này tuy là chị em tương thân tương ái nhưng Tiểu Đằng lại tối sầm mặt mũi nhìn hai đứa nhỏ xuồng lầu, quay đầu liếc Dung Lục: “Tiểu Lâm và Tiểu Ân đâu?”

Dung Lục trả lời: “Tiểu Ân đi ra ngoài rồi, nó đã hứa sẽ về trước 6 giờ, Tiểu Lâm thì đang luyện tập.”

Quả nhiên cậu ta còn nắm rõ lịch trình của bọn trẻ hơn cả anh. Tiểu Đằng có loại cảm giác tức giận như bị đào góc tường, đang lúc muốn nổi giận, đột nhiên lại cảm thấy không đúng: “Tập cái gì?”

“Taekwondo...”

“Ai bảo nó đi học cái này?”

Dung Lục sờ mũi: “Tiểu Lâm muốn học.”

Tiểu Đằng nghiêng răng nghiêng lợi: “Nó muốn học là cậu dạy cho nó à?”

“Đúng lúc em biết một chút nên hướng dẫn cho con bé. Môn này vừa phòng thân lại có thể rèn luyện cơ thể, quá lợi còn gì?”

Mặt mũi Tiểu Đằng xanh mét, lại thấy khó mở miệng trả lời. Tiểu Lâm đã đủ giống con trai rồi, bắt nó học cầm kì thi họa cho giống con gái thì nó lại không kiên trì học, giờ hay rồi, luyện cơ bắp phát triển, con bé càng bị nam tính hóa hơn.

“Cậu muốn cho nó biến thành con trai sao?”

Dung Lục sững sờ, cười nói: “Bảo bối ơi, anh nghĩ nhiều quá rồi. Chẳng có ai vì tập võ mà thay đổi giới tính đâu. Tổ chất cơ thể Tiểu Lâm rất thích hợp với loại vận động này này, bóp chết thiên phú của nó là không tốt đâu.”

Tiểu Đằng cau mày nói: “Con gái thì nên làm những chuyện con gái nên làm.”

“Ý em là,” Dung Lục gãi đầu, “Mới tưởng tượng Tiểu Lâm múa ba lê thôi đã khiến em sồn gai ốc. Dù sao cũng là sở thích lành mạnh, để Tiểu Lâm tự do lựa chọn không phải tốt hơn sao?”

Tiểu Đằng lạnh lùng liếc cậu: “Không phải con gái của cậu, đương nhiên cậu sẽ nói như vậy.”

Dung Lục cười đáng yêu: “Anh hiểu lầm rồi, em đang coi chúng nó như chính con đẻ của mình rồi yêu thương mà, hê hê hê hê.”

“...”

“Thoải được rồi....Coi như anh không đồng ý thì cũng đừng cầm súng chĩa vào em chứ.”

Từ khi Dung Lục đến đây, ngày nào Tiểu Đằng cũng bị tăng huyết áp, mắc chứng đau nửa đầu, nhưng không khí trong gia đình dường như tốt hơn so với trước kia rất nhiều.

Mấy đứa nhỏ cười nhiều hơn, thời gian ở nhà cũng nhiều hơn lúc trước, thường xuyên tụ tập chơi đùa cùng một chỗ chứ không phải như trước kia, ai về phòng người nấy làm việc riêng của mình.

Thế nhưng bầu không khí vui vẻ hòa thuận này lại chẳng liên quan gì đến anh. Niềm vui sướng và sự thân mật của bọn nhỏ đều dành hết cho Dung Lục. Anh lại càng bị ngăn cách ra khỏi vòng tròn này, càng thể hiện rõ hơn việc anh bị mọi người e sợ ghét bỏ.

Trước đây anh còn có thể tự nhủ với mình, trong nhà không hòa thuận, một phần cũng là vì con gái tính cách bướng bỉnh cứng đầu, bọn chúng rất cố chấp, trưởng thành sớm, dạy dỗ thế nào cũng không được, sai lầm không hoàn toàn do anh.

Nhưng Dung Lục lại rất hòa thuận với chúng nó, có Dung Lục ở đây, đứa nên đến trường sẽ đi đến trường, đứa nên tập đàn sẽ đi tập đàn, đứa nào cũng càng ngày càng ngoan ngoãn và được mọi người yêu mến, không đứa nào bày ra gương mặt chống đối như khi đối mặt với anh.

Điều này đã chứng minh, những xung đột và bất hòa kia, kỳ thực đều là do của anh. Là anh không đủ bản lĩnh làm một người cha tốt.

6. Chương 6: Ta Bị Thông Lừa 2.3

Anh ngồi trước bàn uống trà xem báo, Tiểu Phác từ trên lầu chạy xuống, mặc váy đính hoa nhiệt đới trước ngực, ồn ào nói: “Bọn em sắp mở tiệc bãi biển, giúp em nhìn đi, em mặc như vậy đẹp chưa?”

Này lại không phải là nói với bố của mình.

Dung Lục ở bên cạnh hất cằm lên, bình luận: “Quần áo, giày đều rất đẹp, vòng cổ, thắt lưng phối thêm tốt, tóc cũng rất đẹp.”

“Nhưng em cảm thấy vẫn thiếu cái gì đó,” Tiểu Phác kéo váy nhìn hai bên, “Là chỗ nào không đúng nhỉ? Màu tóc mới nhuộm có vấn đề sao?”

Dung Lục suy nghĩ một chút: “Em quá trắng.”

“A! Nói phải!” Tiểu Phác vội vội vàng vàng chạy lên lầu.

Khi xuống lầu lần nữa, toàn thân trên dưới đã đổi thành màu da khỏe mạnh, trang điểm thành màu đồng cổ, bờ môi sáng lên màu ngọc trai nhạt, một vẻ phong tình hoàn toàn khác biệt.

Tiểu Phác vui vẻ đi ra ngoài. Tiểu Đằng cau mày nhìn gã ngả ngớn bên cạnh: “Hiểu cách ăn mặc của phụ nữ như thế, cậu có phải là đàn ông không?”

Dung Lục cười hì hì: “Không hiểu biết về phụ nữ còn gọi là đàn ông sao?”

Tiểu Đằng lạnh mặt: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng có đánh chủ ý gì lên con gái tôi.”

Dung Lục lại nở nụ cười động lòng người: “Làm sao có thể chứ, đối tượng em yêu thích là loại hình gì, anh là người hiểu rõ ràng nhất mà ha.”

Tiểu Đằng chỉ hừ lạnh một tiếng

Nhưng cũng không thể phủ nhận, người trong nhà, ngoại trừ Tiểu Đằng, tất cả đều rất yêu thích Dung Lục.

Bởi vì Dung Lục không chỉ hiểu biết về con gái mà còn đồng ý chơi với đám nhỏ, đối xử ôn hòa với người giúp việc, lại giúp Tiểu Lâm tập võ, giúp Tiểu Phác chọn quần áo, còn có thể công Tiểu Tử trên vai, chọc cho nó cười khanh khách cả ngày, ngay cả Tiểu Ân cũng thích đi mua sách cùng cậu ta.

Nhưng Tiểu Đằng hoàn toàn không chịu được dáng vẻ đó: “Cậu đừng tưởng có thể giành được sự yêu mến của tất cả mọi người.”

Dung Lục chớp đôi mắt xinh đẹp: “Đương nhiên không thể rồi. Em cũng không phải tiền mặt.”

“Cho nên cậu bớt hao tổn sức lực đi.”

Dung Lục cười nói: “Em sẽ không vì được mọi người yêu mến mà đối tốt với họ. Em chỉ đối tốt với người em yêu mến thôi.”

“Hừ.”

“Anh nuôi mấy đứa nhỏ quá cực khổ rồi,” Dung Lục tiến đến bên cạnh anh, “Không bằng em giúp anh nuôi, thay anh gỡ bỏ chút ưu lo?”

Tiểu Đằng chỉ cho cậu ta một chữ:

“Biến.”

Mà Dung Lục hiển nhiên không chịu biến, Tiểu Đằng chỉ có thể tự mình đứng lên, lạnh lùng bước nhanh ra ngoài.

“Bảo bối ơi...” Dung Lục cười tươi như hoa ở phía sau đuổi theo anh, nhìn sắc mặt anh:

“Anh giận sao? Giận thật? Làm sao vậy?”

“...”

“A, anh đừng hiểu lầm. Làm sao em có thể cướp đi thứ của anh được chứ. Bọn nhỏ đều là của anh, ngay cả em cũng là của anh rồi mà....” Âm cuối còn chưa dứt, Tiểu Đằng đã đập cửa vào mặt cậu ta.

Cho dù Tiểu Đằng có muốn đem xác Dung Lục phân thân ném xuống biển bao nhiêu lần đi nữa, anh cũng đều phải kiềm chế mà chấp nhận sự thật rằng sau lưng mình dài ra thêm một cái đuôi tên “Dung Lục”.

Nói cho cùng Dung Lục quang minh chính đại, là muốn “cùng anh Tiểu học vài thứ, thêm một chút kiến thức”, chỉ cần Dung Lục muốn, anh cũng chỉ có thể bắt mình phải làm theo.

Chỉ có ở nơi tiệc xã giao các loại, Tiểu Đằng mới coi như nhẫn nại khi có Dung Lục bên người. Bởi vì những nơi như thế này vốn không ít loại người và sự tình đáng ghét, có thêm một Dung Lục thì cũng giống như ở trong nước đục ném thêm bùn, không khác biệt lắm.

Đến tiệc rượu Tiểu Đằng dẫn theo Dung Lục và trợ lý, đi tới đi lui gặp một số người, uống một chút rượu, mắt thấy một cô gái thon gầy mặc bộ váy dài hở vai cực kì xa hoa, một nhóm người vây quanh cô ta, bốn phía tâng bốc thổi phồng. Kỳ thực gương mặt cô ta trông già trước tuổi, ngũ quan cứng nhắc, trước phẳng sau phẳng cũng chẳng đẹp để gì cho cam nhưng lại phô trương, phơi ra từ đầu đến cuối.

Dung Lục ngạc nhiên hứng thú nói: “Ý, này là ai vậy?”

Trợ lý đi cùng họ vội vàng giới thiệu: “Đây là tiểu thư Wing rất nổi tiếng.”

Dung Lục cười nói: “Trăm nghe không bằng một thấy, không nói tôi còn tưởng cô ấy là mẹ của tiểu thư Wing. Cô ta rốt cuộc bao nhiêu tuổi vậy?”

Trợ lý kín đáo nói: “Bên ngoài nói là mới vừa tròn hai mươi.”

“Khục...”

Tiểu thư Wing còn đang khoe ra bộ váy đặt may cao cấp của mình: “Váy này đẹp chứ, mỗi khối đá quý đều là thủ công đính lên, mọi người biết những hoa này bao nhiêu người mới làm xong không?”

Bốn phía vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi không dứt.

Dung Lục cười hì hì: “Những người đó tâng bốc cô ta như thế, là bởi vì họ đều yêu thủy tinh đẳng hình người sao?”

Trợ lý không biết nói thế nào: “Cô ta là con gái của Tổng tiên sinh, ai lại muốn mở miệng đắc tội đây.” Địa

vị trong bang của Tổng lão gia không thể lay động được, nên không có việc gì thì người nào cũng chẳng muốn kết thù với xã hội đen.

Không chịu nổi đến mức nào cũng chẳng thể né tránh mà phải đi qua chào hỏi. Tiểu thư Wing nhìn thấy Dung Lục, vừa nghe giới thiệu, liền gắt giọng: “Anh Dung.”

Dung Lục nhin không được cười rộ lên: “Vinh hạnh, vinh hạnh. Không dám, không dám.”

Tiểu Đẳng cau mày, nhưng thân là đàn ông, anh đối với phụ nữ đều giữ lại một phần tôn trọng nhất định, cũng chẳng nói gì, chỉ chờ lời nói xã giao nhanh nhanh kết thúc.

Nhưng dáng vẻ Dung Lục lại quá mức trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không phải là con rùa vàng bình thường, bên cạnh lại là rất nhiều người nổi tiếng cần cậu ta đến xã giao, nhất thời chưa rời khỏi được, Tiểu Đẳng cũng bị liên lụy, phải tiếp tục nghe bọn họ nói lời tâng bốc buồn nôn không suy nghĩ, sắc mặt dần dần trầm xuống.

Tiểu thư Wing còn đang nói: “Dáng người tôi như vậy mới có thể mặc cái váy tao nhã như thế này, người quá đầy đặn mặc trông sẽ rất dung tục và tầm thường. Các người muốn biết bí quyết thần kì giữ gìn vóc dáng ma quỷ thế này không, tôi sẽ dạy cho các người.”

Liền sau đó là oanh thanh yến ngữ nói tiếng cảm ơn và khen ngợi, Dung Lục lại càng thêm buồn cười, Tiểu Đẳng chỉ lạnh lùng khó chịu.

Đại khái cảm thấy thần sắc của anh không đủ cổ động, một mỹ nữ liền tìm anh trò chuyện, làm nũng nói: “Chị Wing như vậy thực sự là một người quá mức xinh đẹp, phong thái xuất trần thoát tục, ai ai cũng yêu thích con người như vậy nhỉ?”

Tiểu Đẳng hạ cái ly đang cầm trên tay một chút, nhướn mày: “Tất cả các người đều mù hết rồi sao?”

Dung Lục “phốc” một cái phun hết rượu trong miệng, toàn trường cứng ngắc chỉ có mỗi cậu là vẻ mặt tươi cười, cười đến độ khiến người ta muốn đánh.

“Đi.”

Bỏ lại một chữ, Tiểu Đẳng liền xoay người rời đi, Dung Lục cùng trợ lý thần thái khác nhau theo sát anh, đổi sang một bên khác đi xã giao.

Khi đi lấy rượu, hai mỹ nữ mới vừa ở bên kia tâng bốc tiểu thư Wing đi tới, tiến đến trước mắt anh, ngẩng đầu cười nói: “Ban này anh thực sự quá suất, may mà anh nói một câu như vậy, thay lời chúng em, bằng không chúng em đều sắp không chịu nổi. Chúng em cũng cảm thấy cô ta rất ác tục ý, lại khó coi, còn quá tự kỷ.”

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn họ, lạnh lùng nói: “Cảm thấy cô ta khó coi thì cứ đi nói với cô ta, tìm tôi làm gì?”

Hai người bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới việc phải nhận lời đáp lại như vậy, cứng đờ rồi đi. Dung Lục càng buồn cười không thể nén lại, đập vào vách tường: “Bảo bối, anh đắc tội cả hai bên rồi.”

Tiểu Đằng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Không phải lời ầm áp êm dịu nào cũng là lời thật lòng thân thiện, có không ít người thốt ra lời ấy chỉ là để cho người khác coi như người tốt, được hào quang “Người tốt” trên đỉnh đầu, thêm được thứ tiếng tăm tốt mà thôi.

Mà anh bất kể thế nào thì từ trước đến nay đều có can đảm làm người xấu, anh không ngại gì.

Tiệc rượu trôi qua được một nửa, Tiểu Đằng dần cảm thấy bức mình, bởi vì Dung Lục cứ lẻo đẻo bên cạnh anh, cậu ta cứ cười hớn hở nhìn anh chăm chăm, nhìn đến mức mặt anh ứng ngắc sắp rút gân luôn.

Anh sợ còn như vậy nữa anh sẽ không nhịn được mà hành hung cậu ta trước mặt mọi người, thế là xoay người đi ra ban công hít thở không khí trong lành thoáng đãng, cố làm dịu đi ham muốn giết người mãnh liệt.

Đại sảnh có rất nhiều ban công, dây leo màu xanh quấn khắp, trong bóng đêm không cần thận nhìn kĩ thì khó có thể thấy người đứng trên ban công, đa số mọi người không để ý lắm. Mà Tiểu Đằng mới vừa đứng lại, chợt nghe thấy một giọng nữ nói: “Tên họ Tiểu kia dựa vào cái gì mà tự cho mình là tài giỏi, anh ta là cái thá gì chứ?”

“Không sai, tôi nhìn anh ta hơn phân nửa là tâm lý biến thái, chuyên môn ngược đãi phụ nữ, nếu không thì vợ anh ta cũng chẳng chạy mất.”

“Anh ta như vậy phụ nữ nào có thể chịu được anh ta? Vênh cái gì mà vênh, tôi nhìn thấy gương mặt kia đã muốn bạt tai rồi.”

Giọng nói đúng là của hai cô nàng xinh đẹp vừa mới tới lấy lòng lại bị Tiểu Đằng không rõ phong tình đuổi đi.

Hai người nói xấu một hồi, nói toàn những lời hết mức cay nghiệt ác độc, khi nói đến “Anh ta chắc chắn là không thỏa mãn được vợ của mình, mấy đứa trẻ đều là chứng cứ do vợ anh ta cho anh ta đội nón xanh”, Dung Lục cuối cùng không nhịn được cười “phì” ra tiếng.

Hai người quay đầu, đến khi nhận ra anh, sắc mặt liền trở nên khó coi, không chờ anh nói cái gì đã hoa dung thất sắc mà xách váy chạy đi.

Dung Lục liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, nhưng trái với dự đoán lại không hề chứng kiến một Tiểu Đằng tức giận. Tiểu Đằng hầu như chẳng có vẻ gì cả, ngay cả thâm trầm cũng không nhiều hơn một phần.

“Ồ, anh không tức giận sao? Bọn họ nói khó nghe như vậy mà.”

Tiểu Đằng nhú mày: “Cái này thì đã là gì. Lời ác độc hơn tôi cũng từng nghe qua rồi.”

“Hix, lời như vậy thực sự không khiến anh tức giận sao?”

Tiểu Đằng cười lạnh: “Muốn khiến tôi tức giận, vấn đề là bọn họ có bản lĩnh đó không? Đợi họ có cái bản lĩnh kia, tôi tức giận cũng không muộn.”

Có bản lĩnh cùng anh đối địch thì không nói, chứ ở sau lưng nói lời hung ác về anh, anh cũng chẳng thêm để vào mắt.

Cách một ngày anh đang ở nhà đọc báo dùng bữa sáng, Dung Lục liền đến cùng anh nói chuyện bát quái. Hiện tại tin tức của Dung Lục có thể nói là thông suốt không giới hạn, trong thời gian ngắn ngủi ở thành T, mạng lưới tin tức bát quái của cậu ta đã đạt tới mức khiến Tiểu Đằng theo không kịp.

“Bảo bối ơi, nghe nói hai người phụ nữ kia tối hôm qua bị đánh, mặt sưng phù như đầu heo, bắt quá không có gì đáng lo.”

Tiểu Đằng không hứng thú “Ừ” một tiếng, tiếp tục xem bản tin kinh tế của anh.

“Anh không quan tâm chút nào sao? Mọi người đều nói là anh làm đấy.”

Tiểu Đằng nâng mắt nhìn cậu ta, cau mày nói: “Không liên quan đến tôi.”

“Nhưng họ nói là nói xấu anh, lại bị anh nghe được, sau đó mới bị đánh. Không nghi anh cũng khó a.”

Tiểu Đằng lạnh lùng nói: “Tôi hung ác là không sai. Nhưng những người nói xấu tôi đều phải chết, vậy thì trong cái thành phố này đã trống một nửa rồi đấy.”

Thủ đoạn của anh chỉ dùng cho những kẻ thật sự tạo thành uy hiếp với anh, chẳng hạn như Âu Dương Hi Văn. Những nhân vật phụ khoa môi múa mép kia, anh mới mặc kệ. Tính tình anh đúng là không tốt, nhưng chỉ có kẻ ngốc mới phí thời gian đi oán giận trả thù.

Dung Lục nâng cằm, gần như mê mẩn mà nhìn khuôn mặt nghiêng tuấn tú của anh, nói:

“Nhưng như thế này thì oan uổng cho anh rồi, không nói ra lại bị người ta hận.”

“Họ muốn hận thì hận, chẳng qua là đề phòng sai người, mai sau vẫn là họ chịu thiệt. Tôi có tổn thất gì đâu?”

Anh chưa bao giờ vì sự ngu xuẩn của đối thủ mà phiền não.

Người bình thường không thể chấp nhận cảm giác “bị người khác ghét” như vậy, liền liều mạng tránh bị người khác ghi hận. Mà anh thì lại thản nhiên chấp nhận bị đại đa số người ghi hận, cũng quen việc đó rồi.

Đây có thể là một loại năng lực mà người thành công trên sự nghiệp lớn như anh nhất định phải có.

Nhưng cho dù Tiểu Đằng là người không quan trọng những thứ đó, thì vào ngày lễ của Cha, thấy trên bàn trống trơn, không có đến một món quà, anh ít nhiều cũng sẽ có chút dằn vặt.

Tuy rằng quà năm rồi đều rất qua loa. Tất cả đều là đồ làm sẵn, tùy tiện chọn, sử dụng thẻ tín dụng là sẽ mua được thôi. Hơn nữa những hóa đơn ấy đều là anh trả tiền.

Nhưng dù gì thì cũng là đồ mà con gái anh tặng.

Mà năm nay ngay cả bóng dáng chúng cũng không thấy.

Có Dung Lục ở đây, nên chúng đơn giản đều đã quên ngày lễ này, ngay cả miễn cưỡng lấy lệ cũng lười.

Thư phòng lẫn phòng ngủ Tiểu Đằng đều đã xem qua, cũng đã đi tìm, xác định là phòng đều vắng vẻ trống trơn, không có đồ vật nào đó bỗng nhiên xuất hiện. Anh không biết tại sao, đột nhiên mất đi khẩu vị ăn tối.

Phòng khách dưới lầu cũng tối tăm, ngay cả Dung Lục cũng không ở nhà, có lẽ là cùng mấy đứa trẻ đi ra ngoài chơi. Tiểu Đằng chỉ còn một người tự mình đóng cửa phòng lại.

7. Chương 7: Ta Bị Thông Lẫn 3.1

Ngồi trước bàn đọc sách một hồi thì chuông điện thoại vang lên, Tiểu Đằng hơi mất kiên nhẫn, nhìn tên người gọi đến, trong lòng tức giận, lạnh lùng ấn nút nhận.

Giọng nói được mọi người ưa thích của Dung Lục truyền vào trong tai Tiểu Đằng lại có vẻ như muốn ăn đòn: “Anh ơi, đã trễ thế này, anh không định ăn cơm tối sao?”

Tiểu Đằng lạnh lùng nói: “Mắc mớ gì đến cậu?”

Dung Lục cũng cảm thấy Tiểu Đằng không thích, cẩn thận nói: “Không có gì, em lo hôm nay quá nóng, anh ăn không ngon miệng.”

“Khẩu vị của tôi rất tốt, ” Tiểu Đằng cười lạnh, “Có việc gì thì mau nói đi, không có chuyện gì tôi cúp điện thoại.”

“Ồ? Anh ở nhà một mình, đã ăn chưa?”

“Ai nói với cậu tôi ở nhà? Tôi đang ở bên ngoài hưởng thụ không biết bao nhiêu khoái hoạt.”

“Ế, có đúng không...”

Lúc bình thường còn chưa tính, bây giờ Tiểu Đằng đang có loại cảm giác gặp phải kẻ thù, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, liền nói: “Tôi có việc, không thèm nghe cậu nói nữa.” Sau đó cắt đứt cuộc gọi, đứng dậy đi mở cửa.

Vừa mở cửa, người tới không phải con trai cũng chẳng phải con gái mình mà là Dung Lục đang cầm điện thoại, nụ cười đáng yêu, đáng vẻ trên ghẹo đứng uốn éo ngoài cửa.

Tiểu Đằng khí huyết sôi trào, không ngờ bị vạch trần, khuôn mặt trở nên lúng túng, nghiêng răng hỏi: “Mấy đứa Tiểu Phác đâu?”

“Ồ?” Dung Lục mặt mày thâm đậm, “Hôm nay trông em đẹp trai thế này mà anh không bị em mê hoặc sao? Tốt xấu gì cũng phải nhìn em hai giây đồng hồ rồi hăng nghĩ tới chuyện khác chứ.”

“...” Tiểu Đằng nhịn xuống ham muốn bóp chết cậu ta, “Tôi hỏi cậu, cậu dẫn bọn nhỏ đi đâu rồi?”

“Ồ, bọn nó rất ngoan ý...”

Tiểu Đằng đẩy cậu ta ra, đi xuống lầu dưới.

“Ồ, anh ơi chờ một chút...”

Trong phòng khách âm u có vài bóng người, thấy Tiểu Đằng và Dung Lục đi xuống, như trở tay không kịp,

không biết bật đèn trước hay là thấp nền trước, bỗng chốc lộn xộn hết lên, cuối cùng ánh đèn rực sáng.

Đối diện với khuôn mặt u ám nghiêm khắc của Tiểu Đằng, bốn đứa nhỏ xấu hổ cứng người vài giây, sau đó đứa chậm đứa nhanh, đứa giọng thấp đứa giọng cao, không đồng đều mở lời nói một câu: “Chúc mừng ngày của Cha.”

Nói xong tất cả mọi người đều nhụt chí, bầu không khí đông cứng. Tiểu Phác đạp giày cao gót, hai tay khoanh trước ngực, khinh thường nói: “Cái gì đó, hoàn toàn bị lộ trước. Hiệu quả quá kém.”

“Mở đầu quá tệ.”

“Vậy thì làm lại lần nữa đi”

Muốn làm lại một lần nữa thì quá là buồn nôn, mấy đứa nhìn nhau một hồi, vẫn mở lời nhưng lại không đồng thanh, không khỏi bật cười, có lúng túng cũng có thoải mái.

Tiểu Ân cười nói: “Quên đi, cái đó không phải trọng điểm. Quà tặng mới thể hiện tấm lòng, chúc mừng ngày của cha.”

Tiểu Đằng đứng bất động, khuôn mặt không một chút thay đổi, trên bàn có bánh ngọt, còn có vài món thức ăn, “vị” không rõ ràng lắm, nói về “sắc hương” so với thông thường trình độ có hơi tệ.

“Là con và Tiểu Lâm làm,” Tiểu Ân nhìn sắc mặt anh, “Hoa trên bánh là Tiểu Tử làm. Bọn con mời bếp trưởng hướng dẫn, nhưng mà trình độ còn kém.”

Tiểu Phác bĩu môi: “Con ghét nhất là nấu ăn. Nhưng mà con có chuẩn bị quà tặng rồi.” Sau đó lấy ra một cái hộp: “Con chọn một đôi giày chạy bộ.”

“...”

“Mặc dù công ty có rất nhiều việc, nhưng thân thể khỏe mạnh vẫn là điều quan trọng nhất, lúc rồi nên vận động nhiều hơn. Hơn nữa đây là thù lao con chụp ảnh tạp chí, con không quẹt thẻ.”

Tiểu Đằng nghiêm mặt như cũ, cau mày.

Cách bố trí đơn giản này đối với anh mà nói, đã quá mức buồn nôn. Anh không quen loại dụ dàng ân cần này.

Hoặc có thể nói, điều này làm cho anh bối rối không biết nên làm sao.

Mọi người trong nhà ngồi vào bàn cùng ăn bữa tối, Tiểu Đằng vẫn như trước, không nói gì, nghiêm mặt. Nhưng trên bàn để rất nhiều đồ ăn, mặc dù có một số món mùi vị lạ đến nỗi người ta muốn khen cũng không được. Rượu cũng uống rất nhiều.

Tiểu Đằng không hề có cảm giác mình uống say, thân thể nhẹ nhàng, loại cảm giác đó rất thoải mái. Sát khí trên mặt anh như bị cái gì hút mất, bầu không khí trên bàn không còn âm u trầm lắng, mọi người đều không còn sợ anh, thậm chí Tiểu Ân còn cả gan nói đùa, làm mọi người trên bàn đều phì cười.

Đêm đã khuya, mấy đứa trẻ đều nói chúc ngủ ngon rồi trở về phòng mình đi ngủ. Tiểu Đằng vẫn có cảm giác trong lòng lâng lâng, cảm thấy bên cạnh mình có người, cánh tay mình khoác lên bả vai đối phương, đối phương cũng chẳng khác gì, nằm trong ngực anh.

Mơ hồ lẩn lộn nhìn thấy cặp mắt đào hoa của người ấy, anh cảm thấy người kia là vợ anh, một lát sau lại cảm thấy đây là dì Lăng.

Nói chung là một người đối xử rất dịu dàng với anh, đỡ anh vào phòng, rót nước ấm, cởi quần áo anh ra, làm cho hô hấp anh thoải mái một chút, lúc anh khó chịu nôn mửa cũng sẵn sàng vỗ lưng cho anh, kiên nhẫn lau chùi những vết bẩn đó.

Tiểu Đằng hoảng hốt, cảm thấy cuộc sống đáng ra nên như vậy.

Nên có người ở nơi đó chờ anh, dõi theo anh.

Sống cô đơn một mình thật sự quá mệt rồi.

Hơi thở trên người đối phương làm Tiểu Đằng thấy thoải mái, thậm chí còn khiến anh thả lỏng, rất sung sướng. Giữa cơn say đau đầu văng vất, anh chìm dần vào giấc ngủ.

Khi Tiểu Đằng tỉnh lại, nhìn thấy người bên cạnh mình là một vị khách không mời mà đến.

Thằng ôn kia vẫn ngủ say, rúc trong chăn chỉ lộ ra đỉnh đầu đầy tóc đen, cả người tản ra hơi thở thỏa mãn.

Đm lại thế rồi!

Tiểu Đằng không nhịn được nắm chần xốc lên.

Quả nhiên, dưới chần mình trần như nhộng.

Dung Lục cảm giác có động tĩnh, mở to mắt, hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm, mắt cười cong cong: “Chào buổi sáng.”

Tiểu Đằng lạnh lùng nhìn cậu ta.

“Cậu giải thích cho tôi xem, chuyện gì đã xảy ra?”

“À, anh nôn khắp nơi đâu đâu cũng có, cho nên em giúp anh tắm sạch, cởi quần áo dơ ra thay bộ mới...”

Tiểu Đằng nghe xong đáp án, ân cần nói: “Ai cần cậu giúp? Tôi yêu cầu cậu làm vậy sao?”

“...”

“Còn nữa, tôi cho phép cậu nằm trên giường tôi ngủ sao?”

Dung Lục sững sờ một chút, nói: “Ồ...tối hôm qua em chăm sóc anh đến tối muộn, rất mệt đấy, cho nên ngủ luôn mất tiêu...”

“Cút.”

Dung Lục cũng chẳng tức giận, chỉ quẩn chần, dịu dàng biết vâng lời như bé ngoan mà “cút”, nhìn Tiểu Đằng đứng dậy xuống giường, vẫn cười: “Anh ơi, em biết lúc anh mới dậy có hơi bực bội, á...”

Giọng nói dừng lại, một xấp tiền ném trước mặt cậu, có hai tờ còn bay lên chạm mũi Dung Lục. Cậu sờ mũi, rút cục ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông kia.

Tiểu Đằng: “Cho cậu.”

“...”

“Cậu chăm sóc tôi, tôi trả tiền cho cậu, nhưng mời cậu trở về phòng mình ngay bây giờ.”

Cho dù là anh chịu thiệt, anh cũng không thể để cho người khác biết mình bị thiệt.

Dung Lục xâm phạm anh, anh cũng có thể trở mình nhục nhã Dung Lục... Coi đại thiếu gia Dung Lục là trai bao, lời ít ý nhiều, cũng là bảo vệ lòng tự trọng cao quý của anh.

Dung Lục sững sờ nhìn tiền phi qua đêm trước mặt, không biết đang suy nghĩ điều gì, yên tĩnh khác thường. Qua một lúc lâu, cậu đột nhiên “A” một tiếng, nhặt những tờ tiền rơi dưới đất, nhìn một chút.

Sau đó không những không tức giận, ngược lại còn đếm.

Tiểu Đăng thiếu chút nữa ngất đi.

“Không biết cái giá này là nhiều hay ít nữa”, đại thiếu gia Dung Lục nghiêm túc buồn rầu, “Em phải đi hỏi Diệp Thu Thác, không biết so với thu nhập của anh ta thì thế nào.”

Tiểu Đăng cảm thấy tổn thất của mình tăng lên lũy thừa vô tận, mặt mày xanh mét: “Cái giá này đã rất cao rồi!!!” vậy mà vẫn nghi ngờ anh keo kiệt.

“Anh không cảm thấy em đáng giá cao hơn hả, chất lượng phục vụ của em anh cũng biết ...”

Gân xanh của Tiểu Đăng đứt đoạn từng chiếc: “Cậu còn cãi nữa lần sau tôi cũng chỉ cho cậu từng đấy tiền thôi!”

Anh không cẩn thận mà nói ra hai chữ trời đánh: “lần sau”.

“A, vì kiếm sống, em phải làm nhiều việc hơn nữa mới được. Em là người đẹp trai trong sạch, anh có ý định bao nuôi em sao?”

“ ... ”

Từ khi Dung Lục nhận được phí qua đêm thì càng dùng sức bám chặt lấy “người có rất nhiều tiền”, nắm bắt tất cả cơ hội ôm đùi anh, dùng sở trường nịnh nọt đến buồn nôn.

Mỗi ngày Tiểu Đăng đều phải hao hết khí lực cũng chưa chắc có thể ném Dung Lục đi, cũng không thể một phát súng dứt khoát nhanh gọn bắn nát đầu thẳng con độc nhất nhà họ Dung này.

Nhưng mà cuộc đời anh vẫn phải tiếp tục, công việc trước mắt xếp thành núi cao, sông vẫn dài chờ anh lội hết.

Vì muốn thoát khỏi Dung Lục mà tinh thần anh bị phân tán, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất công việc và thói quen sống, làm cho các phương diện công tác của anh đều trì trệ xuống một mức độ thấp, cứ thế này mãi thì không ổn chút nào.

Cân nhắc trên dưới, anh đành kéo Dung Lục đang bám chặt trên đùi cùng đi làm.

8. Chương 8: Ta Bị Thông Lần 3.2

Dung Lục khiến anh có cảm giác như bị kẹo cao su dính vào đế giày, trong thời gian ngắn muốn gỡ ra cũng phải tốn rất nhiều công sức. Công việc của anh lại bận rộn đến nỗi lịch trình xếp kín từng giây từng phút, chẳng thể nào lãng phí thời gian quý báu để đứng ở ven đường gỡ miếng kẹo dính trên giày ra. Cuối cùng đành dẫn nó theo, hy vọng nó mất đi chất dính thì tự động rơi ra.

Chỉ có điều thần kinh của anh thường xuyên phải chịu đựng thách thức nên cuối cùng chịu không nổi, bùng nổ.

Sáng sớm tỉnh lại, vừa mở mắt đã phát hiện trên giường có thêm một người, Tiểu Đằng theo phản xạ có điều kiện mà ra khẩu súng dưới gối ra.

“Là em, dọa chết em rồi!”

Sau khi Tiểu Đằng thấy rõ là ai, anh tiếp tục mở chốt an toàn, chĩa nòng súng lên mặt cậu ta: “Cậu còn tùy tiện vào phòng tôi lần nữa, có tin tôi bắn nát sọ cậu không?”

Dung Lục dùng đôi mắt quỵên rũ mê hoặc nhìn anh: “Vậy anh nổ súng đi.”

Tiểu Đằng tức giận, gân xanh đều nổi lên: “Cậu cho rằng tôi không dám?!”

“Không phải...” Dung Lục thâm tình nói, sau đó vẫn nhơn nhơn, “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng...”

Còn chưa dứt lời đã nghe thấy một tiếng “Đoàng”.

Mặt Tiểu Đằng biến sắc. Ban nãy Dung Lục nắm lấy tay anh, bàn tay anh run lên cầm cập như phản ứng bản năng của cơ thể, mà phản ứng này lại khiến cò súng bị nhấn xuống.

Mồ hôi lạnh còn chưa kịp túa ra, sắc mặt Tiểu Đằng đã lại thay đổi, từ tái nhợt thành xanh mét. Đầu cậu rõ ràng chưa đến nỗi bị bắn nát bét, vẫn còn nguyên, lại còn mở to đôi mắt đăm lẹ: “Anh thật sự xuống tay được... Anh thật sự nhấn tâm xuống tay được...”

Tiểu Đằng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nước mắt như mưa của cậu ta, chỉ xanh mặt cúi đầu nhìn khẩu súng mà mình cất giữ lâu nay: “Cậu đã làm gì với súng của tôi?”

...

Quản gia Vương Cảnh ở dưới lầu hài lòng nhìn bàn ăn vừa được sắp xếp, hai tay đặt trước bụng, chờ cô chủ, cậu chủ xuống dùng cơm.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ở tầng trên, ông vừa ngược đầu nhìn lên thì thấy Dung Lục đang chạy trốn chết, phía sau là Tiểu Đằng cắn răng nghiêng lợi đuổi theo.

Hai người chỉ mặc áo ngủ, quần áo xốc xếch chạy tới chạy lui, cuối cùng Tiểu Đằng đuổi kịp, hai tay vỗ một cái rồi tàn bạo bắt lấy, ném Dung Lục xuống lầu.

“Dùng mạng bồi thường đi!”

Dung Lục hoa dung thất sắc, khóc hu hu ôm chặt lấy anh, giống dây leo quấn chặt hông giữ lại sinh mạng của mình, cuối cùng hai người cùng té lăn quay.

Vương Cảnh không nhin được mà thấy vui mừng: “Chà chà, gần đây thiếu gia vui vẻ cởi mở hơn nhiều nhỉ?”

Sự tồn tại Dung Lục ở Tiểu gia tương đối được hoan nghênh. Anh cả Tiểu gia thường xuyên phải chịu áp lực công việc, lại là người không biết khống chế cảm xúc của mình, lúc tức lên, mỗi ngày sẽ nổi giận hai, ba lần. Không phát tiết đối với thân thể đã không tốt, mà mỗi lần tức giận, trong nhà giống như tránh bão, mọi người đều lo lo sợ sợ, chạy trốn chết.

Bây giờ có Dung Lục làm bia đỡ đạn chuyên nghiệp, dùng cảm hi sinh đón nhận tất cả hỏa lực của Tiểu Đằng, những người khác an toàn rồi. Tiểu Đằng tiêu hao hết đạn dược, mệt đến mức thở còn không nổi thì làm gì còn sức mà nổi giận, mở miệng cũng không phun được ra lửa, chỉ khạc ra khói xanh. Trong nhà trở nên bình yên, là sự hòa thuận vui vẻ mà trước nay chưa từng có. Mọi người cảm kích biết ơn Dung Lục không thôi.

Ở nhà bị “xử” một hồi, sau đó Dung Lục vẫn kéo lê thân thể tàn phế, lết chậm chậm cùng Tiểu Đằng đến công ty.

Thật ra chức “trợ lý” của Dung Lục chỉ là cái lọ hoa háo sắc mà thôi, việc cậu ta làm mỗi ngày chính là trêu ghẹo nhân viên nữ đến mặt đỏ tim đập, sau đó như si như say mà nhìn Tiểu Đằng, nhìn đến nổi dây thần kinh trên mặt Tiểu Đằng rối loạn. Nói tóm lại Dung Lục là kẻ chẳng có việc gì làm — dù sao toàn thể công ty cũng không dám nói gì, cũng không ai dám sai khiến cậu chủ Dung gia này.

Có điều trong từ điển của Tiểu Đằng lại không có hai từ ‘không dám’. Anh không bao giờ nuôi kẻ thừa thãi, lại càng không cho Dung Lục ra ngoài tiếp đón. Chỉ khi lịch trình trùng nhau không thoát thân được, hoặc là có khách hàng anh không muốn gặp, anh sẽ đuổi Dung Lục ra chịu trận. Dù sao Dung Lục có sắc đẹp, có tài ăn nói, có da mặt dày, đó chính là thuật dùng người.

Ban đầu chỉ muốn yên tĩnh, sau đó Tiểu Đằng phát hiện, từ khi có Dung Lục, tỉ lệ đàm phán thành công tăng lên rất nhiều, ngay cả công việc vốn gần như sụp đổ cũng có thể xoay chuyển tình thế. Bất kể có phải công lao của Dung Lục hay không, cái tên này ít nhiều cũng coi như đem lại may mắn.

Căn cứ vào nguyên tắc ‘kẻ nào có tài thì phải dùng cho hết’, anh bắt Dung Lục làm rất nhiều việc. Dung

Lục bận đến nỗi không còn thời gian rảnh, được nghỉ lúc nào là cậu ta lại nằm lăn quay ra ngủ lúc ấy, Vì thế Dung Lục không còn thời gian vo ve làm chứng mắt anh, Tiểu Đằng thoải mái hơn rất nhiều.

Tạm biệt bữa sáng không yên ổn xong, vừa đến công ty, Tiểu Đằng đã tự mình lo việc chuẩn bị tài liệu cho hội nghị, Dung Lục bị đuổi đi đón khách. Hôm nay đại thiếu gia nhà họ Thân sẽ đến, cũng là một tài năng mới nổi, trẻ tuổi bạo gan da mặt lại dày, Tiểu Đằng rất đau đầu với người này, tính đi cùng Dung Lục đến gặp mặt gã ta.

Quả nhiên khi Tiểu Đằng họp hội nghị xong, lúc đi đến cửa đã thấy hai người ngồi trong trò chuyện vui vẻ.

Tiểu Đằng ở cửa nghe rõ mồn một: “Em nói Tiểu Đằng rất thú vị, dựa vào đâu vậy?”

Dung Lục nghiêm túc: “Anh muốn làm gì, dò la chuyện này muốn quyền rũ anh ấy à?”

Thân Dịch sợ đến mức vung tay: “Không không không không không không, em nói quá rồi, người này có tặng, anh cũng chẳng muốn lấy đâu.”

Dung Lục cười hi hi: “Tình mắt đấy.”

“Dung Lục, anh rất thích em, anh không thể tán thành việc em thích Tiểu Đằng được.”

Dung Lục chỉ cười híp mắt.

“Không biết dự án hợp tác kia, bên này sẽ do ai phụ trách, là em thì tốt biết mấy.” Thân Dịch lo nghĩ, đau khổ ôm ngực, “Không thì ai cũng được, ngàn vạn lần đừng là Tiểu Đằng, quỷ thần...”

Tiểu Đằng gõ cửa một cái, sau đó bước vào nói: “Dự án này do tôi phụ trách.”

Tên đang nói xấu sau lưng anh lập tức hoảng sợ, Thân Dịch dù đứng đắn thế nào cũng thấy xấu hổ, sờ mũi: “Ha, anh Tiểu, hội nghị kết thúc sớm quá.”

Tiểu Đằng chỉ gật đầu một cái, Thân Dịch chậm rãi nói: “Mới vừa nhắc đến anh với Dung thiếu gia, không ngờ em ấy lại ngưỡng mộ anh như thế...”

Tiểu Đằng ngồi trước bàn, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước: “Đợi cậu ta lớn thêm chút nữa sẽ không còn ấu trĩ như vậy. Vì vậy cậu không cần lòng vòng. Nói vào chuyện chính đi.”

Dung Lục quay đầu nhìn anh: “Anh, anh giận à?”

Chỉ có Thân Dịch là không sợ chết, nhấp một ngụm trà: “Ôi ôi, làm sao em biết anh ta đang tức giận. Lúc nào anh ta chẳng có vẻ mặt như vậy.”

Dung Lục cười hi hi ha ha: ” Việc này à, chỉ có em mới có thể nhìn thấu tâm tình của anh ấy thôi. Đương nhiên anh không hiểu rồi.”

“Em và Tiểu Đằng rất thân thiết sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhìn không ra, phản ứng của anh ta không giống thế chút nào.”

“Anh ấy thích giả bộ vậy thôi, anh không hiểu được đâu”, Dung Lục lắc đầu thở dài, “Lúc trước anh ấy ôm em, anh không biết em bị ôm chặt đến mức nào đâu.”

Thân Dịch kinh hoàng phun hết trà trong miệng. Ngay cả Tiểu Đằng vô cảm cũng co giật khoé miệng, ngược mắt nhìn lên.

Dung Lục vô tội: “Em nói lúc em còn là trẻ sơ sinh ấy.”

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn Dung Lục: “Còn nói bậy bạ nữa tôi sẽ giết cậu.”

Thân Dịch vội vàng hòa giải: “Anh Tiểu như vậy là không đúng rồi, giết người là chuyện nhạy cảm.”

Dung Lục cười ngả ngớn: ” Quen rồi quen rồi, ngày nào em cũng bị xử vậy mà, hôm qua vừa mới bị đánh hơn hai mươi lần.”

Tiểu Đằng buông hồ sơ trên tay: “Trưa nay cậu khỏi ăn cơm.”

Dung Lục quả thực không được ăn cơm.

Mặc dù sợ Tiểu Đằng lạm dụng quyền lực, mọi người lại không dám lên lút tạo thuận lợi cho Dung Lục, nhưng nếu Dung Lục muốn lên lút ta ngoài ăn cũng không phải không thể. Chẳng qua do cậu ta quá trung thực, bởi vì không giữ mồm giữ miệng trước mặt người ngoài mà bị Tiểu Đằng phạt không cho ăn, cậu ta cũng ngoan ngoãn nhận phạt, chỉ đi uống chút cà phê vào giờ nghỉ giải lao.

Buổi tối lúc tan tầm, Tiểu Đằng còn chưa có ý định về. Ông chủ lớn còn đang làm việc, mọi người kẻ nào dám về trước, thế là toàn bộ công ty cùng nhau bị thương mà tăng ca.

Dung Lục nằm dài trên bàn, thăm thương nhìn anh.

“Anh ơi, em sắp phát sốt rồi.”

Tiểu Đằng chẳng thèm nhìn cậu ta: “Cái gì mà ‘sắp phát sốt’?”

“Thì chính là sắp phát sốt...”

“Cái đó còn có thể dự cảm trước à?” Tiểu Đằng giật ngăn tủ, lấy nhiệt kế, “Đo nhiệt độ đi rồi nói.”

Anh không thể chấp nhận người dưới quyền giả bộ bệnh để làm biếng trốn việc, hễ giả vờ sẽ bị anh nhấn tâm vạch trần, mọi người ở trước mặt anh cũng không dám đùa giỡn.

Dung Lục ngoan ngoãn ngậm nhiệt kế một hồi, sau đó Tiểu Đằng đến nhận lại, nhìn thử: “Nhiệt độ này rất bình thường.”

Dung Lục mắt nhắm lệ: “Không phải, tuy là bây giờ bình thường, nhưng em biết em sắp phát sốt rồi, em cảm nhận được.”

Tiểu Đằng lạnh lùng: “Cậu muốn theo tôi đi làm thì đã mang thân phận người làm thuê, phải tuân thủ quy tắc ở đây. Nếu muốn ung dung thoải mái thì đừng tới. Sao phải thế này chứ?”

Dung Lục nằm úp sấp trên bàn, khịt mũi, giống như vô cùng tủi thân, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Tiểu Đằng hoàn thành xong công việc, hơi vận động một chút bả vai đau nhức, đứng dậy thu dọn đồ đạc. Thấy Dung Lục vẫn còn uể oải nằm úp sấp, vùi đầu vào cánh tay, bộ dạng lười biếng, anh không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

“Có thể về nhà rồi.”

Dung Lục “Ừ” một tiếng, ngược mắt lên nhìn anh nhưng vẫn không động đậy.

Tiểu Đằng cũng chẳng có hứng thú đi thưởng thức loại biếng nhác làm nũng này của cậu ta, cau mày nói: “Làm sao?”

Đến gần mới phát hiện sắc mặt Dung Lục thật sự không tốt, đỏ ửng không bình thường, hai mắt ngập nước, Tiểu Đằng ngập ngừng, đưa tay chạm vào trán cậu ta, nóng tới phồng tay.

“Cậu bị ốm à?”

9. Chương 9: Ta Bị Thông Lẫn 3.3

Dung Lục tội nghiệp “Ừ” một tiếng.

Trong nháy mắt, Tiểu Đằng chợt thấy hối hận. Mọi ngày trông Dung Lục có vẻ dồi dào sinh lực hơn cả người bình thường, bất kể thế nào cũng cười hì hì, đến nỗi khiến anh quên mất chuyện thể chất cậu ta ốm yếu là thật. Nhà họ Dung giao đứa con trai duy nhất ở chỗ anh là vì muốn cho Dung Lục sống thoải mái vui vẻ chứ không phải để cho con trai mình làm trâu làm ngựa, thế mà anh lại quên mất.

Nghĩ đến đây, giọng điệu của Tiểu Đằng trở nên dịu dàng hiếm có (tất nhiên “dịu dàng” này là theo tiêu chuẩn của anh): “Đi về trước đi, tôi hẹn bác sĩ đến khám cho.”

Dung Lục ngoan ngoãn nghe theo, xoa xoa mũi, mắt như phủ tầng tầng sương mù, ẩm ướt phiếm hồng.

Tiểu Đằng bắt đầu thấy ghét: “Không đến mức phải khóc chứ?”.

“Không phải, ” Dung Lục xoa mũi, “Cái này là phản ứng sinh lý, không có cách nào...”

Nghe vậy thì đúng là cậu ta thực sự thấy khó chịu. Tiểu Đằng nhìn Dung Lục xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía bức tường thủy tinh, trước khi cậu ta té sml đã kịp thời kéo cậu ta lại.

Thấy Dung Lục phản ứng chậm chạp như vậy, nhiệt độ cơ thể lại cao trên mức bình thường, Tiểu Đằng mơ hồ thấy không ổn. Nói phát sốt liên phát sốt, đúng là không bình thường, lại nghĩ giong người Dung Lục có bệnh, đột ngột sốt cao như vậy phỏng chừng không thể xem thường.

Lúc này không đỡ Dung Lục cũng không được, Tiểu Đằng nhẫn nại vác Dung Lục vào thang máy, nghiêng mặt về một bên, bằng lòng cho cậu ta dựa vào vai mình. Chưa bao giờ Dung Lục lại nề nếp như vậy, tay chân yên phận, không rên một tiếng, chỉ im lặng dựa vào anh, giống như trẻ nhỏ, yếu ớt đến tội nghiệp.

Hai người lên xe, ngồi ở ghế sau, từ dựa vào vai Dung Lục đã chuyển sang dựa vào ngực anh. Sở dĩ Dung Lục không bị Tiểu Đằng túm cổ ném ra ngoài cửa xe là bởi vì cậu ta bệnh thật, ốm yếu nghiêng ngả, dựa vào anh cũng không có ý xấu.

Trong nhận thức của Tiểu Đằng, Dung Lục vẫn luôn là một thứ hỗn độn thiếu chi tiết, giống như những hình vẽ được trẻ em dùng bút màu quét lên, trên mặt không có mắt mũi, chỉ có hai chữ “phiên phức.”

Đầu óc của anh phủ định việc tiếp nhận những thông tin có liên quan đến Dung Lục, phủ định đến mức

ai cũng nói khuôn mặt của Dung Lục trông rất đẹp còn anh thì chẳng nhớ mặt mũi cậu ta thế nào, dù sao anh cũng không cần biết diện mạo để nhận ra sự tồn tại của tên này, có dòng khí phiền toái tỏa ra như vậy là đủ biết rồi.

Dung Lục ngoan ngoãn nằm bẹp trong ngực anh, hai mắt nhắm lại, giống như đã ngủ thiếp đi, không gây lộn âm ỉ cũng chẳng động tay động chân. Tiểu Đằng liếc mắt nhìn qua, mơ hồ có cảm giác trên người cậu ta không còn khí lưu gây cáu bẳn và hiềm khích như trước, để xác nhận lại, anh nhìn Dung Lục lần thứ hai.

Có lẽ do bệnh tật ồm yếu quanh năm không vác xác ra khỏi nhà, da của Dung Lục trắng nõn, dù sao tuổi cũng còn trẻ, dưới ánh đèn xe, làn da cậu ta trắng bóng mơ hồ, đôi má vì sốt cao mà ửng đỏ, hàng mi cong dài rũ xuống, có loại phong tình đặc biệt do bệnh gây ra.

Về mặt Tiểu Đằng phức tạp nhìn trừng trừng cậu chàng vừa đáng thương lại vừa tội nghiệp kia. Dưới mái tóc đen mềm là vầng trán cao, lông mi như xếp thành một hàng, mũi cao thẳng tuấn tú, ngay cả môi cũng hơi cong lên.

Sự nhục nhã lớn nhất mà anh từng chịu từ xưa đến nay không phải là bị lạm dụng tình dục trong khi thân là đàn ông mà là kẻ xâm phạm anh gần ấy lần, tên hung đồ vô sỉ ấy lại không ngừng quaya nhiễu tinh thần anh, không những thân thể yếu ớt bệnh tật mà bộ dạng còn giống như một con búp bê bằng gốm sứ.

...

Về đến nhà, Dung Lục uống hết cốc trà nóng vừa đưa tới, hơi có sức sống, nhưng cũng chỉ một chút như thế. Tiểu Đằng đỡ cậu ta lên giường, vừa cởi tất và giày xong thì Dung Lục đã cuộn tròn trong chăn, nhieu mảy, trông hệt như con mèo lười..

“Chờ một lát đi, bác sĩ sắp tới rồi.”

Dung Lục “Ừ” một tiếng, mơ mơ màng màng, lại hỏi: “Là bác sĩ Tô sao?”

Tiểu Đằng nghe xong liền chau mày, tên này còn cố bắt bẻ làm gì: “Bác sĩ khác không được à?”

Bác sĩ giỏi thành phố T có rất nhiều, bác sĩ riêng nhà họ Tiểu cũng vào loại bậc nhất. Mà vị bác sĩ Dung Lục nói cũng đã sớm về hưu, được người trong giới nhiều năm ca ngợi, đạo đức uy tín, bệnh tật bình thường có thể mời ông ta đến chữa trị hay không là cả một vấn đề. Muốn ông ta vì một người lên cơn sốt nhẹ mà nửa đêm khuya khoắt đến khám tại nhà, ai có thể chiều theo như thế chứ.

Dung Lục đáng thương nói: “Không đâu...”

Tiểu Đằng cả giận: “Lúc này mà cậu còn muốn theo ý thích!”

“Em chỉ muốn bác sĩ Tô đến khám thôi,” Dung Lục nắm sắp lại, khuôn mặt dính bẹp lên ga giường, mắt đầm nước, giống như rất ẩm ướt, làm nũng nói, “Cứ bảo là em mời, nhất định ông ấy sẽ tới.”

Đương nhiên Tiểu Đằng sẽ không vì khuôn mặt của người cùng giới mà nảy sinh ý ra nghĩ gì với họ, nhưng cái vẻ nhu nhược yếu ớt của cái tên này lại rất hữu dụng.

Không lâu sau, bác sĩ Tô đến, vừa thấy Dung Lục đã cười hỏi: “Hế, lớn thế này rồi cơ à?”

Quá trình chẩn đoán diễn ra rất nhanh, chẳng qua sau khi tới phòng sách, ông ta lại viết ra một đơn thuốc rắc rối khiến Tiểu Đằng nhú mày: “Chỉ bị sốt thôi mà...”

Sao lại muốn chuyện bé xé ra to như thế? Một viên thuốc hạ sốt thôi, cũng không phải menu tiệc tùng cuối năm.

Bác sĩ cũng hiểu sự do dự của anh, dịu dàng nói: “Cậu cứ yên tâm, khi Dung Lục còn nhỏ tôi đã khám bệnh cho nó, thuốc nó uống mấy năm qua đều là thuốc của tôi.” Sau đó còn bổ sung: “Điều trị cho nó không thể tùy tiện như với người bệnh bình thường. Lúc Dung Lục khỏe thì không sao, nhưng nếu thấy khó chịu, ngàn vạn lần đừng để nó uống thuốc chế sẵn gì.”

Tiểu Đằng mơ hồ cảm thấy có chút kì quái, vừa đồng ý, vừa nhìn bác sĩ Tô lại viết mấy chữ lên giấy, tờ giấy chỉ chút chữ khiến anh choáng váng.

Sau đó tờ giấy đó được giao cho anh. Tiểu Đằng với vẻ mặt nghi ngờ như kiểu: “Giao cho tôi?”, bác sĩ nói: “Những thứ này đều là những thứ Dung Lục kiêng kị. Chính nó cũng biết, nhưng tính nó vẫn còn trẻ con, lại không chịu thua kém, không thích nghe lời người khác, thường xuyên đối nghịch. Cậu nhớ giúp nó đi.”

Cuối cùng Tiểu Đằng cũng hiểu kỳ lạ ở chỗ nào rồi. Dung Lục sống hay chết thì dính dáng gì đến anh? cả ngày anh chỉ mong Dung Lục nhanh nhanh bị bệnh nghiêm trọng không thể chữa khỏi sau đó tiễn cậu ta về nơi chín suối, thật lòng mong muốn, ý rất kiên định, trời đất chứng giám. Vậy mà ông kia lại uỷ thác cho anh, chẳng lẽ là ngại Dung Lục chết không đủ nhanh sao?

“Trong cơ thể nó có một loại bệnh không thể trị tận gốc, nhưng vừa khéo chúng lại khắc chế lẫn nhau. Chỉ cần cân bằng thì sẽ không có gì tổn hại, nói không chừng có thể sống tốt đến hơn trăm tuổi. Nhưng nếu có việc gì, chắc chắn sẽ...” Bác sĩ hòa nhã nhìn Tiểu Đằng, dặn dò, “Cho nên cậu phải cẩn thận thay cho Dung Lục đấy, không được qua loa đâu.”

“...”

Tiểu Đằng nghĩ có phải ông bác sĩ già này nhiều tuổi quá rồi hay không, mắt cũng không còn tốt nên mới nhờ vả nhầm người.

Đưa đơn thuốc cho người đi lấy thuốc, trước khi bác sĩ đi còn cho Dung Lục một cái hộp.

“Bây giờ cháu khỏe hơn rồi. Sớm muộn gì cũng phải để lại cho cháu,” Bác sĩ Tô lắc lắc chiếc hộp, giống như bên trong là sô-cô-la hảo hạng, “Thứ này không đáng lắm, cháu thử ăn trước đi, mỗi ngày ăn một viên, coi như là ăn vặt ấy. Ăn hết lại tìm bác.”

Vừa nhìn vào hộp thuốc, Dung Lục cười khổ một tiếng. Mùi hương kinh dị kia khiến Tiểu Đằng đang đứng bên cạnh cũng cảm thấy choáng váng đầu óc, rất muốn đưa tay lấy xem thử xem nó là cái gì, một viên thuốc to uỳnh như thế hiển nhiên không nuốt nổi, nếu đập nhỏ ra chắc cũng phải mất nửa ngày mới ăn hết.

Thấy Dung Lục bỏ thuốc vào miệng, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhai kĩ đến khi nát vụn thì thôi, Tiểu Đằng chỉ cảm thấy như sắp nôn ra bữa cơm chiều, da gà nổi đầy mình, đi rót cho cậu ta miếng nước: “Này... uống cho trôi đi.”

Dung Lục nhai xong viên thuốc kia cũng không gây thêm gì phiền, chỉ giống như con thú nhỏ cầm cốc uống nước, sau đó lại ngoan ngoãn chui vào trong chăn.

Bác sĩ quay đi, người đi bốc thuốc cũng đã về. Trọng lượng thuốc Đông y thật đáng kinh ngạc, Tiểu Đằng nhìn bao túi căng phồng, lại bắt đầu nổi da gà.

Cuộc đời anh sợ không nhiều thứ lắm, thuốc là một trong những thứ đó, đặc biệt là thuốc Đông y.

Thuốc được mang đến phòng bếp để sắc ngay, chẳng bao lâu mùi hương đã lan ra, nhanh chóng trở nên nồng nặc.

Tiểu Đằng ngửi thấy mùi kia, lại nhìn dung lượng của bình thuốc, trên bàn còn có ngần ấy bao thuốc, chỉ cảm thấy tất cả những thứ này giống như trong phim kinh dị, thực sự không thể tiếp tục ở đây lâu thêm, vội vàng xoay người chạy ra ngoài.

Khi sắc thuốc xong, lần đầu tiên trong đời Tiểu Đằng thấy đồng cảm với Dung Lục. Vì vậy, đợi đến khi Dung Lục uống sạch bát thuốc đen ngòm như nước cống kia, anh mới đẩy một đĩa đường qua: “Ăn đường đi.”

Dung Lục vừa mừng vừa lo: “Cảm ơn anh...”

“Có sao không?”

“Dạ?”

“Uống thứ thuốc đó ấy.”

“À,” Dung Lục hiểu ra câu hỏi ngắn gọn quá mức của anh, cười tủm tỉm, “Không sao, em quen rồi.”

“Ngày mai lại phải ăn một viên nữa.”

“Em biết mà.”

“Cậu không sao chứ?”

Dung Lục liếc mắt nhìn anh: “Đương nhiên.”

Tiểu Đằng đặt đĩa đường ở đầu giường, biểu cảm lạnh lùng đi ra ngoài.

Vẻ ngoài xinh đẹp của Dung Lục không làm anh lay động, năng lực cũng không, nhưng cậu ta có thể ăn loại thuốc đáng sợ này mà mặt không đổi sắc, tài nghệ cao siêu ấy khiến anh chấn động.

Trước khi Tiểu Đằng chuẩn bị đi ngủ liền tới thăm bệnh nhân, trò chuyện hỏi han quan tâm. Dù sao trách nhiệm lúc này đều đặt trên người anh, anh có nghĩa vụ phải làm như vậy.

Trong phòng rất yên tĩnh. Bình thường chỉ cần có Dung Lục thì không khí sẽ náo nhiệt vô cùng, bọn nhỏ thích tìm cậu ta chơi, Dung Lục lại chẳng bao giờ chịu ngồi yên, vui vẻ hăng hái. Sự tĩnh mịch lúc này khiến anh nhận ra, Dung Lục ngã bệnh thật rồi.

Tiếng mở cửa làm cho người nằm trên giường thoáng giật mình, Tiểu Đằng chỉ đứng ở cửa, cùng giữ khoảng cách với cậu ta, hỏi: “Thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?”

Dung Lục tròn mắt đáp “Ừ” một tiếng, khoé mắt đuôi mày đều cong lên, nhưng vẫn lui vào trong chăn như trước, xem sắc mặt là đã thấy không thoải mái.

Tiểu Đằng hơi chần chừ. Việc lần này ban đầu là do anh sai, sau đó khẳng khái tự cho mình là đúng, phạm vào nguyên tắc. Nếu như Dung Lục tự cho mình là đúng làm hại anh phải ăn nhiều thuốc như vậy, anh đã bóp chết Dung Lục từ sớm rồi. Vậy mà đối ngược lại, Dung Lục không oán không hận anh một tiếng nào.

“Nghỉ ngơi đi.” Đối diện với ánh mắt ngập nước thiêu cháy tâm can kia, Tiểu Đằng không khỏi nghiêng đầu, “Cậu muốn gì thì bấm chuông gọi bọn họ đến.”

Xem như đã dặn dò xong, xoay người định đóng cửa lại, chợt thấy Dung Lục ở sau lưng nhỏ giọng nói: “Em muốn uống nước...”

Tiểu Đằng dừng bước, không ngờ lại quay lại, nhìn thấy cánh môi khô nứt của Dung Lục, liền rót cho cậu

ta chút nước ấm, chờ cậu ta từ từ uống hết.

Tất nhiên anh sẽ không dùng tay đỡ Dung Lục, chỉ giúp cầm chén nước đổ vào miệng cậu ta. Dung Lục cũng đoán được hành động lạnh nhạt khoanh tay đứng nhìn của anh nên tự mình di chuyển, nhẩn nhai nghiêng người mới miễn cưỡng uống.

Dung Lục uống được một nửa thì bị sặc, ho khan một hồi, mặt đỏ bừng, vẫn không ngừng được, dần dần ho đến mức thở không nổi, cả người co giật, tưởng chừng như gan phổi cũng run lên, đến nỗi ới tất cả thuốc khi này vừa uống ra ngoài.

Lúc đầu Tiểu Đằng chỉ gắng gượng vỗ lưng cậu ta vài cái, không ngờ ho nhẹ lại chuyển thành gay gắt như vậy, không có thời gian cho anh kịp hoảng hốt, vội vàng lấy ống nhỏ chuẩn xác tiếp được. Một tay khéo léo đỡ cậu, một tay vuốt lên ngực cậu, để cho cậu ta có thể thở được bình thường.

Đợi đến khi hô hấp bình phục, Tiểu Đằng cảm thấy lưng cậu ướt đầm, anh lấy khăn tay ra lau khô miệng, lau chóp mũi cho Dung Lục, cảm thấy gương mặt và ngón tay đều đã lạnh cóng, trong lòng không khỏi cả kinh.

“Tôi đi gọi bác sĩ nhé?”

Dung Lục động dậy một chút, ý nói không cần, Tiểu Đằng nhìn ngực cậu phập phồng dữ dội, đôi mắt cũng đỏ hoe, giống như một con thỏ non, bộ dạng rất đáng thương.

“Cậu không sao chứ?”

“... Không sao...”

Lúc này Dung Lục không những không nhân cơ hội động thủ, thậm chí còn không muốn Tiểu Đằng đỡ trong ngực như vậy, vội vàng muốn chui vào ổ chăn của mình. Tiểu Đằng đỡ cậu nằm xuống, nhìn bộ dạng cậu như rất bất an, bèn giúp dèm chăn lại.

Trận ho khan kinh thiên động địa kia đúng là khiến cho Tiểu Đằng hoảng sợ. Dung Lục lúc bình thường trông khỏe mạnh hoạt bát, vậy mà khi bị bệnh, một sự cố nhỏ như vậy cũng có thể tạo thành mối nguy chết người, sự tương phản này khiến cho anh cảm thấy kì lạ, không thể tưởng tượng được.

Đột nhiên anh nhận ra, dù như thế nào, Dung Lục cũng chỉ là một thanh niên kém anh chừng mười tuổi, thậm chí chẳng hơn Tiểu Huyền bao nhiêu. Tiểu Huyền đến tuổi này rồi, vẫn thường hay làm nũng, tỏ ra nhốn nháo tính tình trẻ con, mà Dung Lục lại được nuông chiều từ bé, tâm tính còn ngây ngô hơn cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Một khi mang Dung Lục ra so sánh với em trai quý báu, Tiểu Đằng liền cảm thấy mức độ khiến cho người ta căm ghét của tên công tử bột này như giảm bớt đi.

Mấy thói xấu của Dung Lục, Tiểu Huyền cũng có, mà những điểm đáng yêu của Tiểu Huyền, Dung Lục dường như cũng đủ.

Tận tâm tự hỏi sự cưng chiều của mình dành cho em trai, anh bắt đầu miễn cưỡng chấp nhận thật ra Dung Lục cũng không đáng ghét đến mức làm người phần nộ.

Ngẫm lại thiếu gia Dung Lục lúc ở nhà được cưng chiều ra sao, từ trên xuống dưới có cả đồng người phục vụ chu đáo. Qua bên này, vì muốn cho chủ nhà không phiền phức, cậu ta chẳng mang theo người giúp việc nào cả.

Dung Lục một mình nơi đất khách quê người, cơ thể suy yếu cũng không có ai để ý, mãi đến khi sinh bệnh rồi, bên cạnh không có lấy một người đáng tin, đã vậy còn phải nhìn sắc mặt của chủ nhà là anh mà sống, đúng là càng thấy lẻ loi hiu quạnh.

Tất nhiên Tiểu Đằng sẽ không để tâm tư đồng cảm này bộc lộ ra ngoài, chỉ nghĩ như thế, lại cứng rắn nói: “Cậu ngủ đi. Tôi đi ngủ.”

“Dạ.”

Dung Lục đáp lại một tiếng, nhưng vẻ mặt vẫn rất rối rắm, như viết hoa chữ “Đừng đi mà, đừng bỏ em một mình mà”, trước khi đi Tiểu Đằng đành phải hỏi một câu: “Cậu còn cần gì không?”

“...”

“Không có việc gì nữa thì tôi đi đây. Sáng mai có hội nghị.”

Dung Lục do dự một chút, mới nhỏ giọng nói câu gì.

Tiểu Đằng trừng mắt nhìn cậu ta: “Cái gì?”

“Em muốn nghe đọc chuyện.”

Tiểu Đằng không ngờ sau khi ngã bệnh, cậu ấm nhà họ Dung chẳng những yếu ớt đi một cách nghiêm trọng mà còn trở nên ngây thơ đến đáng sợ nữa, như quay về thời còn đi nhà trẻ, thậm chí là về thời trẻ sơ sinh, sợ bóng tối, sợ cô đơn, lại còn muốn nghe người ta kể chuyện cổ tích.

Lời này, nếu để người khác biết, thì nhà họ Dung sẽ rất mất mặt. Tiểu Đằng buộc lòng cắn răng thực hiện nhiệm vụ.

Ở nhà vốn có sẵn truyện tranh, Tiểu Đằng tìm một quyển, tùy tiện lật mở, là một câu chuyện kể về chàng

ky sĩ giết rồng cứu công chúa gì đó, sau đó chán chường kể từ đầu.

Nội dung truyện vừa ngớ ngẩn vừa cũ rích, anh đọc hết sức tẻ nhạt, kể lại pha quyết chiến kịch liệt của ky sĩ và rồng bằng giọng nói hết sức lạnh lùng.

Câu chuyện cổ tích vốn đẹp để mơ mộng là thế giờ lại thành bạo lực đẫm máu cấm trẻ em mười tám tuổi, Dung Lục nghe xong mà run rẩy, lộ cái đầu ra khỏi chăn.

“Anh, anh ơi... anh có thể kể vui vẻ hơn một chút không...”

10. Chương 10: Ta Bị Thông Lừa 4.1

Bất kể nói thế nào, sau khi nghe xong truyện, Dung Lục cuối cùng cũng hài lòng đi ngủ.

Tiểu Đằng nghe thấy tiếng hô hấp đều đều, gập quyển sách tẻ nhạt vô vị kia, quay đầu nhìn gương mặt cậu ta.

Trẻ trung, tự nhiên, thả lỏng, an ổn, không buồn không lo, không có gì phải suy nghĩ.

Mà những điều này đều là điều mà anh không có.

Tiểu Đằng nhìn một lúc lâu, rốt cục đứng dậy, nhẹ nhàng tắt đèn, để lại căn phòng tối yên tĩnh cùng an bình cho cậu ta.

Hôm sau, Tiểu Đằng như thường lệ ngồi bên bàn ăn vừa xem báo vừa dùng bữa sáng, bỗng nhiên nghe được giọng nói uể oải nhưng lại gần giống khoái trá: “Chào buổi sáng.”

Tiểu Đằng chỉ lật tờ báo, lông mày cũng không động: “Ừm” một cái.

Dung Lục quần áo chỉnh tề, ở vị trí không xa ngồi xuống, nhận lấy nước trái cây người giúp việc đưa tới, hai tay nắm cốc thủy tinh, ngẩng đầu mỉm cười với người phụ nữ: “Cảm ơn.”

Bình thường khuôn mặt cậu ta đã xinh đẹp, bởi vì bị bệnh nên có thêm một loại sắc thái quyến rũ riêng biệt, nụ cười này, phụ nữ dù già hay trẻ trong lòng cũng đều rối như tơ vò.

Trong đầu Tiểu Đằng lập tức hiện lên một câu.

“Hại nước hại dân ”

Thật sự tên này đúng là kẻ gây họa.

Bữa sáng nhà bếp cố ý làm riêng cho người bệnh hình như quá nhạt, Dung Lục yên lặng nhìn một lúc, nhỏ giọng nói: “Có thể lấy giúp em một chút muối không?”

Tiểu Đằng không nói gì mà đẩy lọ gia vị qua.

Cậu nhận lấy, không có nhân cơ hội chọc ghẹo, rất an phận, khách sáo nói: “Cảm ơn.”

Cậu ta rất chuyên tâm nghiêm túc ăn uống, sợi tóc mềm mại từ trên trán buông xuống, lông mi nhỏ dài mà ôn nhu che khuất đôi mắt, từ sườn bên có thể thấy được phần cổ trắng nõn lộ ra ngoài cổ áo sơ mi, giống như một chú thỏ trắng nhỏ hiền lành, cực kỳ vô hại.

Tiểu Đằng nghĩ thầm, đúng là gặp quý mà.

Bữa sáng được ăn trong không khí yên tĩnh đến bất ngờ, ngoại trừ tiếng đĩa bát nhẹ nhàng va chạm thì không có bất kỳ tiếng động gì khác vang lên. Bệnh của Dung Lục có vẻ đỡ hơn rất nhiều, nên cũng không giương nanh múa vuốt hay khóc lóc van nài như ngày thường.

Ăn xong bữa sáng, Tiểu Đằng cũng gấp tờ báo lại: “Muốn đến công ty hay ở nhà nghỉ?”

Nhìn quần áo của người này hẳn là chuẩn bị đi làm, nhưng tinh thần lại không tốt lắm. Tuy rằng chuyện một nhà tư bản nên làm là ép từ trên người công nhân giá trị lớn nhất, nhưng anh không nghĩ quá hà khắc như vậy.

Vì vậy không chờ Dung Lục trả lời, anh liền chau mày nói: “Thôi, cậu ở nhà đi, đỡ phải phiền phức.”

“Phiền phức à...”

“Cậu nhìn cậu đi, nếu không phải phiền phức thì là gì.”

Lúc này, Dung Lục cũng không cãi lại, muốn nói điều gì lại thôi, cuối cùng chỉ nở nụ cười, lại có phần hơi xấu hổ.

Tiểu Đằng dùng khăn lau khóe miệng, sau đó đẩy ghế ra, đứng dậy: “Tự chăm sóc thân thể cho tốt để sớm khỏe lại một chút, công việc trong công ty rất nhiều. Đừng để lại bị ốm.”

Dung Lục cười “Ừ” một tiếng, không có nửa lời thừa thãi.

Giống như vì cơ thể ốm yếu của mình mà xấu hổ.

Tiểu Đằng nghĩ thầm, thật ra cũng không có gì kỳ quái, bình thường lớn như vậy còn muốn nghe truyện cổ tích mới có thể ngủ được, dù là ai, ngày hôm sau tỉnh dậy cũng sẽ xấu hổ khi gặp người.

Hiếm có khi Dung Lục không đến công ty, không có ai bám dai như đĩa bên cạnh, Tiểu Đằng không khỏi cảm thấy một ngày bắt đầu thật thoải mái vui vẻ, tinh thần sáng khoái gấp trăm lần, cho nên bả vai bị đau nhức quanh năm cũng không trị mà khỏi.

Nhưng đến giữa trưa, Tiểu Đằng lại nghe được rất nhiều người không ngại phiền phức mà hỏi nhau:

“Dung Lục đâu?”

“Sao Dung Lục không đến?”

“Dung Lục đi đâu?”

“Dung Lục...”

“...”

Cái tên này có thể bám dai như đĩa hơn một chút không? = =

“Này, Dung Lục đâu?”

“...”

Tiểu Đằng mặt không đổi sắc gương mặt nhìn gã trước mặt, Thân Dịch đứng đờng ngồi trước bàn làm việc của anh.

Đối diện với ánh mắt của anh, Thân Dịch tiếp tục điếc không sợ súng mà lặp lại vấn đề khiến anh ngày hôm nay hận không thể bịt lỗ tai lại: “Lạ quá, sao tôi không thấy Dung Lục? Cậu ta đi đâu rồi?”

Tiểu Đằng nói: “Cậu đang hỏi tôi hả?”

“Đương nhiên rồi.”

Tiểu Đằng lạnh lùng: “Việc này thì có liên quan gì đến tôi?”

Thật đúng là gan to như gan chó, lẽ nào gã ta không nhìn thấy nhiều người bên ngoài cũng có nghi vấn đó, lại không một ai dám đi vào hỏi anh sao?!

“Tại sao lại không liên quan, quan hệ của hai người mờ ám như vậy, bình thường vẫn luôn thân mật như hình với bóng mà.”

Tiểu Đằng mở mắt, chậm rãi liếc mắt nhìn gã kia một lần nữa: “Cậu lặp lại xem?”

Thân Dịch lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn đưa văn kiện trong tay lên: “Dung Lục không có ở đây, vậy mời ngài tự mình xem qua cái này.”

“Ừm.”

Yên tĩnh như vậy một lúc, Thân Dịch không chịu được không khí trầm mặc này: “Tôi rất muốn biết cái nhìn của anh đối với Dung Lục là như thế nào.”

Tiểu Đằng bình tĩnh lật hợp đồng trên tay: “Liên quan gì đến cậu.”

Thân Dịch cười gượng: “Ahaha, vâng vâng vâng, là do tôi nhiều chuyện. Nhưng mà, không phải là tôi hiểu kỳ sao. Dung Lục được nhiều người yêu thích như vậy, nhưng thái độ của anh đối với cậu ta lại chẳng ra sao, dù gì cũng phải có nguyên nhân chứ.”

“...”

“Cuối cùng anh bắt măn cậu ta cái gì thế?”

“Cái gì cũng bắt măn.”

“... Vậy thì nói cụ thể một chút xem.”

“Con ma ốm yếu đó thì có gì hay mà nói.”

“...”

Thân Dịch hỏi, “Dung Lục bị bệnh?”

“Phải.”

“Vậy cậu ấy có sao không? Bệnh có nghiêm trọng không?”

Tiểu Đằng ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu không tự mình đi hỏi ấy?”

“Ồ... Vậy tôi có thể đi thăm cậu ta à?”

“Tùy.”

Đuổi Thân đại công tử xong, Tiểu Đằng tiếp tục xem công việc hôm nay.

Anh chỉ cho là không cần thiết thảo luận nghiêm túc mấy vấn đề cùng người không thân quen. Nếu nói về cảm giác đối với Dung Lục, thật ra cũng không hẳn là kém như vậy.

Nếu không phải vì từng trải qua cuộc gặp gỡ không vui với cậu ta, đối với người như Dung Lục, thật ra cậu rất đáng để anh thưởng thức.

Thông minh, tình cảm, hiểu biết đúng mực, nhận thức đầy đủ, biết tiến biết lùi, giao tiếp giỏi. Anh cần nhất là một nhân tài giống như Dung Lục vậy.

Nhưng Dung Lục gan to bằng trời luôn động chạm đến ranh giới của anh. Tuy ví dụ khá là đặc biệt, nhưng những hàng động của cậu ta đã khiêu chiến quyền uy của anh, vì vậy mà anh đối xử với cậu giống như đối thủ cần đánh bại trên thương trường, nói chung về bản chất cũng không khác nhiều.

Anh có cảm giác Dung Lục như một con sói hoang. Dù là có hình dáng của chó nhà nuôi, nhưng khó tránh khỏi một ngày nào đó bất ngờ cắn anh một cái.

Một ngày không có Dung Lục, tinh thần được buông lỏng, nhưng Tiểu Đằng cũng cảm nhận được áp lực lớn lao của công việc.

Lúc họp anh phát hiện đám người kia tại sao cứ ngu xuẩn, đần độn, không chu đáo như vậy, có chuyện nhỏ cũng không làm được, cũng không biết dựa vào nét mặt của anh mà suy đoán tâm ý của anh (cái gì, anh không lộ vẻ gì? Thế các người cũng cố phải đoán được chứ), hơn nữa chỉ bị anh dạy dỗ hai câu là mặt như cha mẹ chết.

“Như Dung Lục kia!” Bị mắng cho té tát còn có thể cười tươi như hoa.

Mấy lần suýt nữa nói như vậy, nhưng lời đến miệng vẫn cố nhịn xuống.

Đúng là tướng giỏi khó cầu, ôi ôi, Tiểu Đằng buồn bực trong lòng nghĩ.

11. Chương 11: Ta Bị Thông Lừa 4.2

Hôm nay Tiểu Đằng tăng ca.

Trời về khuya mới có thể rời công ty, từ khi có Dung Lục, anh đã rất lâu không phải buồn bực tăng ca như vậy rồi.

Nhìn Dung Lục thì trông chẳng có vẻ gì là nguy hiểm, bả sinh đã có khuôn mặt như bình hoa di động (ý nói ngoài gương mặt đẹp ra thì không có tài cán gì hết), nhưng trong công việc thì xác thực có cậu ta và không có cậu ta đúng là độ khó hoàn toàn khác nhau.

Đợi đến khi về nhà, vừa mới bước vào cửa, Tiểu Đằng liền cảm thấy rất không bình thường.

Trong nhà vô cùng náo nhiệt, điều này từ trước đến nay là chưa từng có..

Tiểu Đằng nhíu mày, theo tiếng động đi qua thì nhìn thấy trên bãi cỏ trong hoa viên có không ít người, sắc màu rực rỡ, cười cười nói nói, thậm chí anh còn nhìn thấy cái giá nướng thịt dã ngoại đang nướng một nửa rau, thịt bò còn đang bốc hơi nóng, giống như ăn mừng ngày lễ, chỉ thiếu nước không giăng đèn kết hoa.

“...”

“Máy người đang làm gì?”

Anh vừa mở miệng, trong nháy mắt như vừa ấn nút tạm dừng và tắt âm, tất cả đóng băng, toàn trường tĩnh lặng như tờ.

Qua vài giây, nhóm tượng đá bắt đầu tan rã.

“Chúng tôi phải về rồi.”

“Lần sau lại nói chuyện tiếp!”

“Tạm biệt!”

“Hẹn gặp lại!”

Nhất thời mọi người bên trong tan tác chim muông, chạy sạch sành sanh. Nếu không phải giá nướng vẫn còn, quả thực khiến người ta cho là bữa tiệc náo nhiệt vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Còn sót lại mấy người vẫn chìm trong không khí yên tĩnh, cuối cùng Tiểu Tử nhút nhát lên tiếng đầu tiên: “Nghe nói anh Dung Lục bị bệnh, nhiều người lo lắng nên đến thăm anh ấy. Anh ấy vui lắm, nên mới mở tiệc...”

Dung Lục nhìn anh: “Ngại quá, không thông báo một tiếng với anh đã tự ý đãi khách rồi...”

Tiểu Đằng thản nhiên nói: “Không sao.”

Mọi người đều căng thẳng, nơm nớp lo sợ chọc giận anh, kỳ thực tại phương diện này anh cũng không quá keo kiệt.

Mượn hoa viên của anh để tụ hội, cũng không phải chuyện to tát gì, căn bản hoa viên không phải nơi mà anh thích, không thuộc vào khu vực riêng tư “Người không phận sự miễn vào” của anh. Vì vậy mà bọn nhỏ chơi đùa trong đó, anh không quan tâm lắm.

Anh là con người táo bạo, dễ tức giận, nhưng cũng không phải cái gì cũng đều tính toán.

Ngay khi anh vừa quay người rời đi, lại nghe được Tiểu Phác ở phía sau nói: “Này, trông ba có vẻ không vui? Có phải ba đang đố kị anh Dung Lục được mọi người hoan nghênh không?”

Tiểu Ân nói: “ Có phải hay không cái gì, đây chắc chắn là sự thật. “

“ ... ”

Trên trán Tiểu Đằng nổi gân xanh.

Suy nghĩ của trẻ con thật sự không thể nào lý giải nổi.

Người sinh bệnh có nhiều người tới thăm hỏi, anh cũng thường thấy. Có cái gì mà phải hâm mộ.

Người ta đến thăm anh là vì nịnh bợ, còn người ta đến thăm Dung Lục là vì quan tâm, vậy thì có cái gì khác biệt đâu.

Có thể khiến người ta vừa hận mình lại vừa muốn đến thăm mình, cái này cũng là một loại bản lĩnh.

Đúng thế.

Xưa nay anh chỉ chú trọng kết quả. Động cơ và quá trình đối với anh không quan trọng.

Trở lại phòng khách, đang ngồi chờ cô Hoàng bưng bữa tối lên cho mình, lại thấy Dung Lục cũng đi theo vào.

Tiểu Đằng liên tưởng đến một đồng sai sót, hư hỏng trong công việc, liền ân cần hỏi cậu ta: “Hôm nay cậu thấy thế nào?”

Cậu ta hớn hở nhìn anh, nụ cười tươi như hoa: “Hôm nay em khá hơn nhiều rồi.”

Tiểu Đằng “Ừ” một tiếng.

“Ngày mai em cùng anh đến công ty.”

Tiểu Đằng muốn đồng ý ngay, nhưng xem sắc mặt cậu ta tái nhợt, lại nói: “Cậu có thể đi làm không?”

Dung Lục cười: “Em đã khoẻ lên rồi.”

Tiểu Đằng cau mày: “Cậu cũng đừng có cố rồi lại gây thêm phiền phức, tôi không rảnh mà đi chăm sóc bệnh nhân đâu.”

“Em có gây thêm phiền cho anh đâu mà.”

“Ở nhà nghỉ thêm mấy ngày nữa đi.”

Khi nào khỏi hẳn bệnh rồi nói, không người ta lại nghĩ anh là giám đốc quá mức cay nghiệt. Dung gia dù sao cũng là đưa Đại thiếu gia đến đây “tĩnh dưỡng”, không phải đưa người qua đây làm công cho anh.

“....Dạ.”

Tiểu Đằng có cảm giác, lúc Dung Lục bị ốm, so với ngày thường rất khác nhau. Thu liễm, dịu ngoan, cũng không quá cợt nhả.

12. Chương 12: Ta Bị Thông Lừa 4.3

Buổi tối lật xem thời gian biểu, Tiểu Đằng thấy thông báo nhắc nhở.

“Chủ nhật này là Trung thu.”

Anh rất kính yêu người cha quá cố của mình. Cho nên giống như mong muốn của cha, lúc nào anh cũng sắp xếp người một nhà phải cùng ăn cơm với nhau vào ngày trung thu.

Dù anh cực kỳ ghét cái gọi là bữa cơm đoàn viên này.

Anh gọi điện cho em trai, Tiểu Huyền vẫn nhớ rõ việc này, đương nhiên là đồng ý đi ăn bữa cơm ngày đó.

Ngay khi định cúp máy, Tiểu Huyền đột nhiên nói: “Anh hai. Có chuyện này...”

“Chuyện gì?”

Tiểu Huyền áp ứng: “Cái đó, tối chủ nhật ăn cơm, em có thể dẫn thầy Âu Dương đi cùng không?”

Tiểu Đăng cả người cứng đờ một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói: “...Tùy em.”

Đầu điện thoại bên kia Tiểu Huyền hiển nhiên là rất vui vẻ: “Cám ơn anh!”

Cúp điện thoại, Tiểu Đăng có cảm giác như khí huyết không thông, không thể không ngồi xuống xoa bóp ngực.

Đây giống như gậy đầu cho phép, lý trí của anh đều rõ ràng rằng, bất kể anh nghĩ như thế nào, có phần nộ như thế nào, trừ khi anh đoạn tuyệt với em trai mình, bằng không thì với trình độ coi trọng Âu Dương Hi Văn của Tiểu Huyền thì Âu Dương Hi Văn đã coi như là một thành viên của Tiểu gia rồi.

Còn có thể thế nào được nữa đây, đã nhiều năm như vậy, thủ đoạn nào mà anh còn chưa dùng tới.

Anh biết Tiểu Huyền đã rất cố gắng để duy trì mối cân bằng giữa anh trai và Âu Dương Hi Văn. Phần chân tâm này, tận lực này cũng khó để phàn nàn gì

Tiểu Huyền có thể nghe lời anh bỏ Âu Dương Hi Văn sao?

“Không nhất định”, đây đã là câu trả lời lạc quan nhất rồi.

Anh đã tạo nên nghiệt gì hả trời?

Chỉ có thể nói là do mệnh thôi.

Đến chủ nhật, Tiểu Đằng sắp xếp đi viếng cha mẹ. Hẹn Tiểu Huyền lên núi, lúc đến nơi, thấy trước mộ ba đã đặt một bó hoa tươi. Có người tới trước.

Tiểu Đằng tức đến nghiêng răng. Không cần nói anh cũng biết người tới sớm hơn anh một bước là ai. Quá ngọt ngào.

Cùng Tiểu Huyền bày hoa và đồ cúng ra hết, Tiểu Đằng hỏi em trai: “Gần đây em sống thế nào?”

Tiểu Huyền nói: “Rất tốt ạ.”

“Ừm.”

Tiểu Huyền lớn rồi, dáng người cao ngất, thân thể như ngọc, tính trẻ con ngây ngô thời nào đã không còn, khóe mắt đuôi mày mơ hồ cho thấy nó đã là một người đàn ông trưởng thành già dặn.

Anh rất thương đứa em trai chênh lệch với mình nhiều tuổi này, anh cả như cha mà.

Khi Tiểu Huyền ra đời anh đã chừng mười tuổi, lúc ôm đứa nhỏ mềm mềm trong tay, loại cảm giác yếu ớt ấy làm cho người ta không biết có cảm xúc gì, làm tâm địa cứng như sắt đá của anh lần đầu tiên có cảm giác run rẩy.

Chỉ là....

“Bây giờ không thể nào tìm anh kể khổ nữa rồi nhỉ?”

Khi còn bé Tiểu Huyền có chuyện gì đều sẽ tìm anh nói hết, kể cả việc nhỏ nhất. Đứa em trai này là người thân với anh nhất trong nhà, cũng là người ỷ lại vào anh nhất.

Tiểu Huyền sưng sờ một chút, cười nói: “À, vì cuộc sống hiện tại của em rất tốt mà.”

Tiểu Đằng nói: “Cũng đúng.”

Anh biết, kỳ thực em trai mình đã có người khác để nói hết tâm sự rồi.

Tiểu Huyền đã lớn, không cần anh nữa.

Bữa cơm đoàn viên đêm nay được tổ chức trên du thuyền, trong bóng đêm thuyền hoa xuôi dòng chậm rãi di chuyển, ánh trăng trên trời chiếu rọi bóng nước, ánh sáng bao phủ, vô cùng nhã trí.

Mà Tiểu Đằng lúc này lại đang muốn đem tất cả những kẻ không liên quan kia đẩy hết xuống nước cho nhanh.

Tiểu Huyền quả nhiên mang Âu Dương Hi Văn đến. Vì cái tên thư sinh yếu đuối này mà năm đó hai anh em trở mặt với nhau. Tiểu Đằng đương nhiên không thể có sắc mặt tốt đẹp gì.

Điều này cũng là bình thường.

Đứa con riêng Tiểu Mông kia mới gọi là hoang đường, vốn anh đã không vừa mắt nó, nhưng không thể không mời nó đến ăn bữa cơm đoàn viên này, đây cũng là một nỗ lực phi thường của anh. Thế mà lúc này kẻ đó lại tự ý dẫn theo một gã đàn ông đến, còn vô cùng tự nhiên giới thiệu trước mặt cả nhà, nói người nọ là Lâm Ngạn.

Đây là ai vậy chứ, rốt cuộc đây là thứ gì hả?

Một bàn cơm tròn mười người, trừ mấy đứa con gái anh ở ngoài ra, tất cả đều là nam. (Mandy: gay cả nhà o()o)

Tiểu Đằng có cảm giác như mình sắp thổ huyết đến nơi, không thể không đưa tay xoa ngực lần nữa.

Tiểu gia rốt cuộc đã tạo nên cái nghiệt gì hả. Nên nói cái gì bây giờ!

Bữa cơm này quả thực Tiểu Đằng ăn không vào, còn chưa bắt đầu ăn mà nhìn đã đủ tức đến no rồi. May mà còn có Dung Lục bên cạnh.

Dung Lục dùng đủ loại bán manh, mè nheo muốn theo anh tới bữa tiệc này, vốn anh còn nghĩ cậu ta rất phiền, nhưng vì cân nhắc đến cái tên mạnh vì gạo, bạo vì tiền này có thể giúp anh một tay trong việc giao tiếp, đành coi như mang theo thư ký, cho nên anh cũng ngầm đồng ý.

Dung Lục quả thực phát huy công năng của cậu ta.

Kể trời sinh đã được trời ban cho cái danh đại sứ hòa bình, có thể cấp tốc thắng được bất kỳ trận doanh nào, hơn nữa kẻ này còn vô cùng dẻo miệng, mềm mết trơn tru lưu loát, không bao giờ sợ sấn khẩu văng lạng, cho dù là đối mặt với một tảng đá cũng có thể tán gẫu đến lúc nó ra hoa.

Vì vậy mà một bữa ăn tưởng chừng như có thể đánh nhau bất cứ lúc nào lại trở nên hòa thuận, hài hòa hữu ái còn hơn cả những năm qua.

“Món ăn này làm tôi nhớ tới một câu chuyện xưa, rất có ý nghĩa, nhưng tôi chỉ biết có một chút da lông thôi, nói không rõ ràng được, mọi người có ai biết không?”

Ngay sau đó Âu Dương Hi Văn vẫn luôn an tĩnh liền lên tiếng: “Tôi biết...”

Tại sao cái đề tài thiếu não như vậy mà cũng có thể tán gẫu được hả? Tiểu Đằng quả thực không thể nào hiểu nổi.

Mặt thối giống như anh còn có thành nhãi Tiểu Mông kia, cả hai đều xem đối phương như không tồn tại, tâm mắt còn có thể trực tiếp xuyên qua thân thể đối phương như một vật trong suốt. Lúc này thì kẻ đó lại dùng ánh mắt cổ quái, vi diệu, không hề che giấu chút nào mà đánh giá anh và Dung Lục. Hai người bốn mắt nhìn nhau, quả thực là như điện quang.

Thôi thì không gây ra chuyện gì không tốt là được rồi.

Sau khi ăn xong cơm, Tiểu Huyền dẫn Tiểu Tử đi làm đèn lồng hình con thỏ, việc làm tẻ nhạt đến cực độ lại cũng có thể hấp dẫn mọi người, sau đó Lâm Ngạn cũng cùng tham gia vào.

“Hai miếng giấy cứng chéo lại làm thân đèn, giấy bằng dán cố định, ờ... Hai cái chốt siết chặt lên ở giữa thân, đúng, cố định lại, được được, hai cái dây, đây là trứng giành vinh quang, ờ, hai cái dây này làm lỗ tai... Đuôi là hai viên nhỏ vòng qua... Ồi, khung xương rách rồi, lấy giấy bóng kính đến, đúng, chính là cái này... Cắt một tí đi, thu về...”

Bên trong chiếc đèn con thỏ đơn sơ được thả một cây nến vào, chiếc đèn đặt trên mặt đất đứng cũng không vững, vậy mà tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

“Cháu cũng muốn làm, cháu cũng muốn làm!”

Mấy đứa trẻ đều chơi rất vui, Tiểu Huyền dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, cũng cùng bọn nhỏ chơi đến không biết trời dâu đất dâu.

“Thầy, em làm một cái cho anh nhé!”

“Tiểu Mông, anh xem, em làm đèn lồng con thỏ nè!”

Tiểu Mông nhìn chiếc đèn con thỏ bị biến dạng trong tay Lâm Ngạn, trên mặt tẻ ra nụ cười chiều chuộng.

Thật sự là kỳ lạ. Cái thẩm mỹ gì thế này?

Tiểu Đằng đối với đám phạm nhân ngu xuẩn này có cảm giác như kiệt sức không còn lời nào để mà nói, thật giống như cả con thuyền chỉ còn dư lại anh là người bình thường duy nhất không bị đầu độc.

Dung Lục chuẩn bị rất nhiều vật liệu, sau đó bọn họ lại như không biết mệt mà làm đèn Khổng Minh, thậm

chí là đèn hoa sen.

Nhìn qua cũng đơn giản không có gì mới mẻ.

Sau khi đốt nhiên liệu, hoa đăng nhẹ nhàng bay lên trời, càng bay càng cao, ánh sáng ấm áp lan tỏa khắp không gian giống như một ngôi sao lấp lánh, bên dưới là tiếng hoan hô của những đứa trẻ.

“ ... ”

Tiểu Đăng vẫn dùng tâm tình ‘Tất cả các người đều say chỉ riêng ta là tỉnh’ đảm nhiệm nhân vật đại gia lớn trên thuyền, Dung Lục lại bày ra tư thái của một người phụ nữ nội trợ hiền thực, cười híp mắt cùng khách nói chuyện, xoay trái xoay phải, tự nhiên, hào phóng, y hệt như một chủ nhân khác của con thuyền.

Tiểu Đăng đối với việc này hoàn toàn không có ý kiến, mà ngược lại, Dung Lục chính là đang giúp anh hoàn thành thành công việc của bữa cơm đoàn viên này.

Ít nhất thì những đứa con gái của anh trông rất vui vẻ. Tiểu Huyền trông cũng rất vui vẻ á.

Tiểu Đăng lẳng lặng nhìn gương mặt tươi cười rực rỡ của em trai dưới ánh đèn.

Phong cách của Tiểu Huyền và Dung Lục có chút tương tự nhau, mỗi khi cười híp mắt đều khiến người ta yêu thích không thôi, mà nếu so ra, Tiểu Huyền dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, không có cách nào tinh tế, già dặn, thấu triệt như Dung Lục. Lại nói, tâm tư của Tiểu Huyền cũng chẳng hề đặt lên công ty.

Khoảng 2 năm nữa, Tiểu Huyền sẽ bỏ lại tất cả mọi thứ, sẽ đi theo ước muốn của nó, làm một tiểu thuyết gia tự do tự tại.

Bất kể nói thế nào đi nữa, em trai anh rốt cục có thể có được lý tưởng của riêng mình, xác định được người mình muốn sánh vai đi hết cuộc đời, làm những chuyện mà mình muốn làm.

Mà anh thì sẽ không bao giờ có thể có quyền được lựa chọn như vậy. Anh là đại thiếu gia nhà họ Tiểu, “yêu thích” và các loại cảm xúc tùy hứng khác, đó chỉ là những thứ làm hư con nít mà thôi.

Là con cả, việc anh cần phải hiểu và nắm giữ được đầu tiên chính là trách nhiệm. Cha anh tuổi cao, nhường lại chức trách cho anh, vì vậy mà anh chính là gia trưởng, trụ cột trong nhà. Sự nghiệp to lớn cùng hi vọng của mọi người đều đè nặng trên vai anh, để một mình anh khiêng, một mình anh đảm nhận. Anh cưới một người vợ thích hợp, sinh đầy đủ con cái, thừa kế gia sản của gia tộc.

Anh không có cách nào có thể lùi bước về phía sau, không có cách nào có thể né tránh người khác, né tránh trách nhiệm của mình.

“Bảo bối.”

Tuy rằng thói quen này không hề có độ công kích nhưng Tiểu Đằng vẫn không kiềm chế được mà sặc nước trước mặt mọi người.

“Có muốn tới thả hoa đăng không?”

“...”

“Ước xong rồi sau đó thả xuống.”

Tiểu Tử cũng nói: “Đúng vậy, ba ơi, đến thả một cái đi, cầu được ước thấy đó.”

Tiểu Đằng lạnh lùng: “Ba không có gì cần phải ước.”

Còn nếu thật sự cần phải ước thì chính là để cho cái tên Dung Lục này mau mau biến mất khỏi tầm mắt anh đi.

Không đúng.

Ở đây còn có kẻ so với Dung Lục càng làm anh lòng sinh buồn bực hơn.

Ước gì thì ước, nhưng trước tiên cũng phải là đẩy được đứa con riêng ngu dốt này xuống nước rồi nói,

Cha anh sau khi qua đời, di chúc bên trong ghi rõ ràng, rành mạch gia sản bên trong phải chia đều.

Công ty cùng những bất động sản, không có gì tranh cãi, đúng như trong dự liệu, tất cả đều là cho anh cùng Tiểu Huyền. Mà cha anh lại dùng những thứ mình cất giấu như quán rượu, nông trường, hết thảy mọi thứ của riêng ông, toàn bộ đều để lại cho giống như lừa gạt.

Anh không keo kiệt, anh căn bản không thèm để tâm những thứ đó, chỉ là...

Người con mà cha yêu nhất là ai, việc này quá rõ ràng rồi.

Anh chính là đứa con sẽ không bao giờ có được sự yêu mến của cha.

Tuy anh làm gì cũng giỏi nhất, nhưng lại không bao giờ có được sự yêu thương của cha mình. Tính tình của anh, cá tính của anh, suy tư của anh, anh giống như một quái thú sống đơn độc, không ai có thể hiểu

được anh.

Ngay cả người cha mà anh yêu thương nhất cũng không yêu anh.

Anh đã từng là đứa con cả được cưng chiều nhất, bây giờ lại nhận được đủ những ủng hộ của các thành viên trong gia tộc, nhưng mà tất cả điều đó từ xưa đến nay đều không phải.

Đương nhiên, anh không cần những thứ đó.

Tiệc tối kết thúc, sau khi về đến nhà, Tiểu Đằng cảm thấy có chút uể oải.

Hôm nay lên núi phơi nắng hơi lâu, quay về bất điều hòa thấp, buổi tối lại đi du thuyền gió thổi mạnh, vì vậy mà bây giờ anh cảm thấy rất đau đầu.

Anh ngồi trên ghế tựa trong thư phòng, nghĩ đến công việc ở công ty, bất tri bất giác lại ngủ quên đi mất.

Thời điểm cha anh mất, anh chẳng rơi một giọt nước mắt nào.

Tất cả mọi người, có người thật cũng có người giả đau buồn, nhóm thân bằng cố hữu đều khóc đỏ hết cả mắt. Chỉ có anh là không có cảm xúc, gương mặt không hề có chút đau thương nào.

Ai ai cũng chỉ chỉ chỗ chỗ trước việc anh quá vô tình.

Kỳ thực tại thời điểm đó, người bị thống, đau khổ cùng cực nhất lại chính là anh. Nhưng anh từ xưa đến nay đều không quen biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài.

Chỉ là sự việc qua đi đã lâu, lúc này lại đột nhiên không kịp chuẩn bị mà mơ thấy.

Anh mơ thấy cha mình đang ngồi trong thư phòng, trên gối đặt một quyển sách đọc dang dở, khuôn mặt hiền từ, vẫy tay gọi anh lại chỗ mình.

Chân tay anh luống cuống bước tới bên cha, người hiếm lắm mới có thể dành cho anh một chút ấm áp. Nhưng anh còn chưa kịp đến trước mặt ông, hình ảnh ông ngồi trên ghế mỉm cười lại chậm rãi phai nhạt.

Trước khi ông biến mất hoàn toàn, anh chỉ kịp hoảng sợ kêu lên: “Ba!”

Khi tỉnh lại, anh cảm thấy kinh sợ khi trên gương mặt mình thấm ướt nước mắt. Tiểu Đằng đang muốn giờ tay lau đi, lúc này anh mới phát hiện ra có chiếc khăn che kín người mình.

“Tĩnh rồi?”

Tiểu Đằng sợ hết hồn, tỉnh táo lại, thấy rõ Dung Lục ngồi ở bên cạnh nhìn anh.

Đôi mắt cậu ta dưới ánh đèn mở ảo hiện ra vô cùng sáng ngời, ôn hòa, thâm thúy.

Nhất thời cảm thấy lúng túng, lại có chút thẹn quá hóa giận. Anh muốn chất vấn Dung Lục là tại sao cậu ta lại ở đây vào giờ này, lại càng muốn hỏi Dung Lục xem cậu ta có trông thấy anh thất thố trong lúc ngủ hay không, nhưng nếu như vậy thì sẽ hiện ra rõ ràng là anh yếu thế, anh có việc che giấu.

“Cậu vào thư phòng tôi làm gì?”

Dung Lục nói: “Có chuyện muốn thảo luận với anh, nhưng anh ngủ mất rồi.”

“ ... ”

“Chắc hôm nay anh mệt lắm, có muốn về phòng nghỉ ngơi không?”

Tiểu Đằng cảm thấy ngoài ý muốn. Ngày hôm nay Dung Lục lại không nói mấy lời linh tinh vô nghĩa, cũng không có cơn nhả quấy nhiễu anh.

Cậu ta đổi tính.

Thế nhưng không biết cậu ta đổi tính có thể kéo dài được bao lâu,

Vì vậy anh không trì hoãn, quyết đoán đứng dậy: “Được.”

Dung Lục ngẩng đầu nhìn anh: “Vâng, vậy anh ngủ ngon nhé.”

13. Chương 13: Ta Bị Thông Lừa 5.1

Đêm nay, Tiểu Đằng không bị quấy rầy nên ngủ được coi như an ổn.

Rất đáng quý.

Chỉ là sáng hôm sau, trên người cảm thấy rất không thoải mái. Đầu hơi đau, sau khi mở miệng lại phát

hiện cuống họng bỏng rát, Tiểu Đằng dùng sức làm thanh cổ họng, nghe được âm thanh khàn khàn. Đúng là bị cảm.

Nhưng đây là chuyện nhỏ không đáng kể, hoàn toàn không ảnh hưởng đến lịch trình hôm nay của anh.

Tiểu Đằng vẫn tới công ty đúng giờ, xuất hiện cùng anh còn có Dung Lục kết thúc kỳ nghỉ ốm.

Vì vậy Tiểu Đằng cảm nhận được sự ồn ào đã lâu không gặp.

Trên đường về văn phòng, mọi người xung quanh vừa nỗ lực né tránh ánh mắt anh, vừa thì thầm với thằng nhãi bên cạnh: “Dung Lục, mấy nay ốm hả?”

“Đã lâu không thấy cậu rồi.”

“Anh vẫn khoẻ chứ?”

“Có phải là do áp lực quá không?”

Dung Lục phong độ nhẹ nhàng mà mỉm cười: “Cảm ơn, đã khoẻ rồi.”

“ ... ”

Ngay cả bác gái lao công, lúc đổi túi rác trong văn phòng cũng thân thiết hỏi han Dung Lục: “Có phải còn khó chịu không? Hôm nay nhìn cháu ít nói thế?”

“ ... ”

Tên này thường ngày lẩm lời, hôm nay không nói chuyện, tất cả mọi người đều chạy đến ân cần hỏi thăm.

Tiểu Đằng trầm mặc lật tài liệu.

Không ai phát hiện anh ốm.

Người im lặng ít nói thường luôn chịu thiệt!

Tuy anh không quan tâm chút nào.

Nén nhịn sự khó chịu trên người, làm việc một lúc, trước mặt Tiểu Đằng có thêm một chén trà hạnh nhân, còn có một hộp đường.

Dung Lục ân cần nói: “Nhớ ăn nhá.”

“...”

“Anh bị cảm mà.”

“...”

Tiểu Đằng vừa chau mày, Dung Lục đã nói: “Anh đau đầu hả? Em xoa bóp cho anh.”

Tiểu Đằng muốn mở miệng đuổi cậu ta đi, nhưng ngón tay trên huyết thái dương vừa đúng cường độ làm anh nhất thời do dự.

Nhưng nếu Dung Lục có hành động nào trái phép tắc, lập tức anh sẽ cho cậu ta một cái tát dính búp vào tường.

Dung Lục thành thạo bóp đỉnh đầu, trên trán, hai bên, sau gáy, lực đạo hết sức vừa phải. Xác thực không có gì để soi mói.

Dưới bàn tay lão luyện, cảm giác đau giảm đi, trong đầu cũng rõ ràng hơn, Tiểu Đằng lập tức nói: “Tốt, cậu đi làm việc đi.”

Dung Lục nghe vậy liền thu tay, sau đó nói: “Em làm xong rồi..”

“...” Hiệu suất quá cao: “Vậy cậu tránh sang một bên.”

Dung Lục cười: “Được rồi.”

Mới khỏi bệnh ốm vặt, Dung Lục lại khôi phục dáng vẻ cười hì hì đau thương bất nhập.

Tiểu Đằng ngồi trước bàn làm việc, Dung Lục ở một bên nâng cằm nhìn Tiểu Đằng.

Mặt Tiểu Đằng bị nhìn sắp cứng đơ.

Cái tên này trong mắt người khác rất tuần tú nhưng với anh chỉ cảm thấy gương mặt mỉm cười say mê kia

vô cùng chướng mắt.

Tiểu Đằng không kiềm chế nổi, lạnh lùng nói: “Cậu đang nhìn cái gì?”

Thanh niên vô cùng thẳng thắn: “Nhìn anh.”

“Có thể nhìn cái gì?”

“Cảm thấy nhìn anh rất tốt.”

“...” Anh không có gì để nói.

Vậy mà Dung Lục còn dám hỏi ngược lại: “Lẽ nào người khác không làm như vậy hả?”

Tiểu Đằng: “Không ai tệ nhạt như cậu.”

Dung Lục cười nói: “Đây không phải là tệ nhạt.”

“...”

Tiểu Đằng suýt nữa thuận miệng hỏi: “Nếu không thì là gì?” May mà dừng lại đúng lúc, anh hạ giọng: “Đừng nhìn.”

Dung Lục cười: “Tại sao?”

“...”

“Để em nhìn mà, không mất miếng thịt nào. Nếu không em đứng xa nhìn, không cho anh biết em nhìn, được không?”

“...” Tiểu Đằng bắt lực: “Cút xa chút.”

Anh chắc chắn không thẹn thùng hay mất bình tĩnh. Bất cứ khi nào cũng là mục tiêu của mọi người, tình cảnh nào mà anh chưa từng thấy.

Chỉ là cảm giác bị người ta người lên lút nghiêm túc chú ý, thực sự quá khéo. Hoặc là nói, quá xa lạ.

Hôm nay đi nói chuyện với chính phủ về hạng mục hợp tác lớn, cục mỡ dày này người khác đều ăn một nửa ở trong miệng nhưng Tiểu Đằng vẫn có khả năng móc ra nhỏ răng cộp.

Kinh tế không thuận, trên thương trường anh luôn luôn đắc ý. Thế như chẻ tre, làm người không có sức lực chống đỡ lại.

Nói xong công chuyện, buổi tối còn phải tổ chức tiệc rượu. Tiểu Đằng không có thời gian, lại không có nhẫn nại vít người khác lại, chỉ có Dung Lục ở bên cạnh.

Từ thang máy xuống bãi đậu xe, lúc chuẩn bị lấy xe anh cảm thấy có chút kỳ quái.

Trực giác của anh rất chính xác, khi anh quay đầu nhìn lại thì đã thấy một chiếc xe ý đồ bất chính đang lao về phía bọn họ.

14. Chương 14: Ta Bị Thông Lừa 5.2

Trước khi anh kịp phản ứng, người bên cạnh đã ôm chặt lấy anh. Dù xe chạy rất nhanh, cả hai vẫn bị bao vây.

Sau khi xe phanh lại, cửa xe mở ra, mấy người đi xuống, khí thế hung hăng, trong tay cầm ống tuýp.

Tiểu Đằng giật mình, theo bản năng lùi về sau, muốn che cho con ma ghê kia.

Vậy mà Dung Lục lại phi lên, kẻ cầm đầu vung ống tuýp ra.

Quyền cước của Dung Lục vừa nhanh vừa chuẩn xác đánh trúng mũi đối phương, chẳng chừa ra một kẽ hở, ngay sau đó lại nhấc chân đá lên bụng gã kia.

“...”

Cậu ta ra tay rất nhanh, khí lực cũng không nhỏ. Người kia mặt đầy máu, lảo đảo ngã xuống đất, nhất thời không thể tỉnh dậy.

Tiểu Đằng sửng sốt trong chớp mắt, mấy người phía sau đã xông lên, anh cũng không lãng phí thời gian, nhanh chóng nhặt ống tuýp kẻ cầm đầu làm rơi lên, đúng lúc đỡ ra trước.

Hai ống tuýp đập vào nhau làm cánh tay tê rần, trong lòng nhất thời hoảng loạn.

Những người này sát khí trùng trùng, mục tiêu chắc chắn, chung quy vẫn khác với kẻ suốt ngày ngồi bàn giấy như anh.

Tiểu Đẳng bình tĩnh nỗ lực chống đỡ, không để cho mình chịu đòn, không khởi nghĩ, không biết Dung Lục có đánh nổi mấy tên còn lại hay không.

Gã to con phía trước cứ muốn bắt chuyện trên mặt anh, sau lưng đột nhiên bị đánh một cái, không thốt ra lời nào đã ngã sấp về phía trước.

Dung Lục đứng phía sau đạp một cái lên lưng gã, đánh rất độc ác, ném ống tuýp trong tay, nói: “Đi!”

Mấy người đàn ông bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, vẫn có dáng vẻ muốn vây giáp như trước. Tiểu Đẳng không nghĩ nhiều, anh hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của Dung Lục, không dám trì hoãn mà lao nhanh về xe mình.

Dung Lục lên xe trước rồi kéo anh theo, sau đó đóng cửa lại, khởi động xe, anh thấy Dung Lục nắm chặt vô-lăng, lập tức nhấn ga phóng xe phía đám người kia.

Vẻ mặt hung ác trên mặt thanh niên khiến Tiểu Đẳng cả kinh, anh dè tay cậu ta lại: “Dung Lục!”

Không dám trúng, đám người bỏ chạy tan tác. Dung Lục chửi thề một câu, không ham chiến nữa, quay đầu xe mau chóng chạy khỏi ga ra.

Đến khi xe ra đến đường lớn, hai người vẫn còn thở hổn hển, không biết là do vừa chạy trốn hay là do hoảng sợ.

Trận đánh kia giống như tiêu hao hết thể lực bạo phát của Dung Lục, sắc mặt cậu ta tái nhợt, hô hấp dồn dập.

Tiểu Đẳng thấy trên cánh tay Dung Lục có cục máu ứ đọng, quần cũng có một vết thương đang thấm máu.

Dung Lục cảm nhận được ánh mắt của anh, cũng cúi đầu nhìn chân mình, nói: “Híc, anh ơi, em chảy máu rồi.”

Tim Tiểu Đẳng đập nhanh, cổ nghiêm mặt: “Có tí máu thế này thì kêu cái gì?”

“Không phải đâu, lúc em chảy máu rất khó ngừng. Nhỡ đâu chảy nhiều quá rồi chết mất thì sẽ khiến anh gặp phiền phức đấy.”

Tiểu Đẳng cả kinh, trong miệng nói: “Tại sao cậu lại...”

Dung Lục cười híp mắt: “Vô dụng đúng không?”

Cậu ta vừa nói như thế, Tiểu Đằng nhất thời im bật.

“Hay chúng ta tới bệnh viện đi.”

Còn cần phải nói sao?

Tiểu Đằng chỉ có thể trả lời: “Cậu cẩn thận đi, đừng tự hại chết mình.”

Dung Lục cười hí hí: “Hết cách rồi, thế nào cũng phải bảo vệ anh mà.”

“...”

Hai người nhanh chóng tới bệnh viện, xử lý xong vết thương. Trên đường, Tiểu Đằng gọi điện thoại, sai người điều tra cho rõ, tàn cục cũng phải thu thập sạch sẽ, tiệc rượu buổi tối sẽ không đi.

Cuối cùng cũng về đến nhà, đương nhiên sẽ ngênh tiếp một lần sóng kinh hãi não loạn không ngừng.

Tiểu Đằng đã lấy lại sức. Anh không có việc gì, Dung Lục bị thương nhưng đều là da thịt, có thể nói là toàn thân lành lặn. Ngược lại là đám hung đồ kia phải chịu thiệt.

Nghĩ mà sợ, đạo này mình quá sơ suất.

Nếu như không phải trùng hợp dẫn Dung Lục theo, kết quả thật sự rất khó nói. Cuối cùng như thế nào, hoàn toàn phụ thuộc vào mục đích của đám người kia.

Nói không chừng cứ thế mà chết rồi cũng nên.

Cho nên ngẫm lại, Dung Lục xem như là...

“Anh ơi...”

Tiểu Đằng ngẩng mặt khỏi tờ báo, lạnh lùng nhìn thẳng nhãi đang nằm bẹp trên ghế salon.

“Lấy giúp em cốc nước được không?”

Tiểu Đăng rót nước cho cậu ta: “Còn chỗ nào không thoải mái thì cứ nói.”

Dù sao Dung gia cũng đem bảo bối độc đinh uỷ thác ở chỗ anh, nếu người ta biết suýt chút nữa cậu ta bị đánh chết cùng anh, vậy thì khó sống rồi.

Cho dù Tiểu Đăng tâm như sắt thép, đối với chuyện cậu ta vì mình mà bị thương, cũng cảm thấy chột dạ.

Đứa kia đột nhiên kêu lên: “Ngón chân em đau...”

“... Làm sao?”

“Đá người ác quá, hình như ngón chân bị thương.”

“...”

Dung Lục gác chân lên đùi anh, cực kỳ hồn nhiên vô tội: “Em chân cho em được không?”

Tiểu Đăng nhìn bàn chân trắng nõn trơn sạch của cậu ta: “Sao không chặt luôn đi cho đỡ phiền?”

Dung Lục hoa dung thất sắc: “Không được ngược đãi em, xin anh đừng chặt chân em!”

Nghe cậu ta dễ dàng xin tha như vậy, trong lòng anh dâng lên một cảm giác kỳ lạ trước nay chưa từng có.

Dung Lục lại điềm đậm đáng yêu: “Chặt rồi thì sau này em không xỏ dép tông được nữa đâu.”

“...”

Tiểu Đăng chỉ muốn cầm cốc thủy tinh tương vỡ đầu thằng ôn này.

“Mà chuyện này ai làm đấy, anh tra ra chưa?”

Tiểu Đăng lật tờ báo: “Chưa, nhưng nhanh thôi.”

“Không tò mò kẻ nào muốn hại anh sao?”

Tiểu Đăng nhú mày: “Có cái gì mà tò mò? Người muốn tôi chết nhiều lắm.”

“Tại sao?”

“... Bọn họ ghét tôi.”

Dung Lục lại hỏi: “Ồ? Thế hả? Tại sao?”

“... Bởi vì tôi là kẻ ác.”

“À...” Dung Lục ôm gối, nâng tay đỡ má, “Chân ý ở ngoài, anh rất tự mình biết mình đấy.”

“...”

Tiểu Đằng không có ý kiến gì thêm, ngay cả lông mày cũng lười nhú.

“Còn tưởng là anh sẽ nói bọn họ là người xấu. Xem ra anh rất biết mình, hơn nữa còn dám dũng cảm thừa nhận á há há. Bảo bối, em hâm mộ anh lắm.”

Tiểu Đằng nhẹ nhàng hừ một tiếng, thờ ơ xem báo.

Xem xong rồi mà thẳng mặt lờ kia còn chưa có ý muốn rời đi, Tiểu Đằng lên tiếng giục: “Không có chuyện gì thì đi ngủ đi.”

Dung Lục thàn than một tiếng, đứng dậy, chậm rãi đi ra cửa.

Chẳng những đi rất chậm, Dung Lục còn cố tình lết chầm phẩy chầm phẩy đáng thương, Tiểu Đằng nhìn mà càng muốn đánh gãy chân cậu ta.

“Sao cậu thích giống người què thế hả? Có muốn tôi hoàn thành tâm nguyện cho cậu không?”

Dung Lục lộ ra vẻ mặt hoảng sợ: “Đừng mà đừng mà, anh ơi, chẳng lẽ anh lại lấy ác để đối xử với người tốt với mình sao? Khó trách chẳng ai dám muốn anh.”

Nói xong cậu ta liền vỗ ngực tự đắc: “Nhưng em không sợ, em muốn.”

“... Cút ra ngoài cho tôi.”

Phiền phiền nhiều nhiều một lúc, Dung Lục cứ như vấp phải cái gì, cực kỳ tự nhiên “bất ngờ” ngã lên giường Tiểu Đằng.

“Ôi...”

“...”

“Em mệt mỏi quá nha, cho em ở đây nằm xiu coi.”

Tiểu Đăng nghiêm mặt, xách tay cậu ta.

“Cậu về phòng mình đi.”

Dung Lục lật tới lần đi, cứ như con mèo đòi chủ cưng nựng âu yếm: “Không muốn đâu...”

Tiểu Đăng cắn răng định xách gáy cậu ta muốn ném ra ngoài, Dung Lục lại bay ra giữa giường.

“Không muốn mà không muốn mà...”

“Đi ra ngoài.”

Dung Lục nói: “Anh ơi, em bị thương mà, không thể hưởng đãi ngộ sao?”

Tiểu Đăng không hề nhẹ dạ, cúi người dùng hai tay túm vai cậu ta, muốn quăng cái tên này ra ngoài.

Tay mới vừa dùng sức, không ngờ Dung Lục đột nhiên nắm lấy cánh tay anh, lật một cái, đè Tiểu Đăng xuống dưới thân.

Tiểu Đăng cả kinh, không kịp suy nghĩ, nhanh chóng dùng cùi chỏ huých vào ngực thanh niên, định làm cho đối phương mất đi khí lực.

Hai người rất gần nhau, đủ để cảm nhận hơi thở đối phương. Dung Lục cười nham nhở: “Anh à, anh cứ như vậy, em chết mất.”

Tiểu Đăng giận tím mặt, lại không biết làm sao, chỉ có thể dùng cùi chỏ thúc mạnh vào lồng ngực cậu ta, sau đó nghe Dung Lục nói: “Em sẽ chết đấy.”

Giọng nói mang theo ý cười, sắc mặt đã tái xanh.

Tiểu Đăng đột nhiên nhớ tới lời lão bác sĩ nói: “Sức khỏe của Dung Lục không tốt là thật.”

Anh giật mình, trên mặt không hề chấn động, chỉ tỉnh táo hỏi: “Cậu lại làm sao?”

Dung Lục cười: “Ngực không tốt lắm. Không thể chịu ngoại lực quá lớn xung kích...”

“ ... ”

Phắc.

Tiểu Đằng lập tức từ bỏ, buông tay đứng dậy: “Cần gọi bác sĩ Tô không?”

Nguyên rửa thì nguyên rửa, nếu chẳng may thằng ôn này chết ở chỗ anh, vậy thì không phải phiền bình thường đâu..

“Không cần...” Dung Lục nằm ngửa, nhắm mắt lại, thở hổn hển: “Để em nghỉ một lát đã.”

Tiểu Đằng cạn lời, cũng bó tay hết cách.

Quả thực.

Có cách nào có thể ném một gia hỏa bệnh tật đầy mình đi mà lại không làm tổn thương cậu ta không?

Có lúc thần dũng vô địch, có lúc không đỡ nổi một đòn. Thằng nhãi này rốt cục có thuộc tính gì? Phỉ thúy hay cây búa?

Thanh niên bất động nằm trên chiếc giường tối màu, da dẻ trắng nõn nổi bật, cái loại trắng bệch yếu ớt do ốm đau.

Tiểu Đằng ngồi nhìn, nghi ngờ có phải bất cứ lúc nào cậu ta cũng có khả năng bay về cõi tiên hay không.

Qua một lúc lâu, thiếu niên mới chậm rãi mở mắt, sau đó nhìn anh, mỉm cười: “Đêm nay để em ngủ lại đây nhá.”

Tiểu Đằng nói chắc như đinh đóng cột: “Biến.”

“Trên đất cũng được mà.”

“ ... ”

“Chỉ muốn ở gần anh một chút thôi.”

“ ... ”

“Người bị thương mà phải nằm một mình tội lắm.”

“ ... ”

“Nếu không em gọi điện thoại hỏi...”

Tiểu Đằng đành thoả hiệp: “Được, cậu ngủ sofa.”

Nếu để Dung gia biết Dung Lục bị thương thì anh khổ lớn rồi. Mặc dù anh chẳng sợ đối nghịch với kẻ nào nhưng nếu gây ra hiềm khích với gia tộc cường đại ngang ngửa mình thì chẳng phải là cách làm thông minh.

Vì vậy Dung Lục thật sự nằm trên ghế sa lon, thỏa mãn đắp chăn ngủ.

Có một khoảnh khắc, Tiểu Đằng cảm thấy mình quá vô tình.

15. Chương 15: Ta Bị Thông Lừa 5.3

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ sinh học đã sớm hơn đồng hồ báo thức làm anh thức giấc. Tiểu Đằng đứng dậy mặc quần áo tử tế, sau đó nói với cục phẩm nem rán trên ghế salon: “Rời giường.”

Qua mấy phút sau, thanh niên lộ mặt ra khỏi chăn, đầu rối như tơ vò, buồn ngủ mông lung, ngu ngơ cười nói: “Chào buổi sáng.”

“Hôm nay đi làm hay ở nhà nghỉ?”

Dung Lục lập tức nói: “Em không sao. Em đến công ty với anh.”

Về phương diện khác tạm thời chưa nói tới nhưng anh thật sự rất hài lòng với việc cậu ta chăm chỉ như vậy.

“Thôi, cậu ở nhà nghỉ một ngày đi.”

Bất kể nói thế nào thì Dung Lục vẫn là người bị thương, mình vẫn phải làm trò tượng trưng cho nghỉ ngơi

một chút, miễn cho một đám người nhìn thấy cái tên này trên tay máu ứ đọng liền muốn đại kinh tiểu quái kêu trời gọi đất.

Anh cũng không tiện cay nghiệt quá, một lần dùng người dùng hỏng luôn là không được, dù sao đây cũng là Dung Lục.

Về phần cậu ta, đương nhiên là kiên trì muốn đi làm.

Trước khi ra cửa, Tiểu Đằng dừng một chút, còn nói: “Chuyện hôm qua, cảm ơn cậu.”

Dung Lục cười hi hí: “Đừng khách sáo.”

“Tôi không muốn mắc nợ cậu.”

Thanh niên nhìn anh: “Ồ?”

Tiểu Đằng nói: “Cậu có thể đề xuất yêu cầu. Tôi sẽ cân nhắc.” Sau đó anh lại lập tức cảnh cáo: “Đừng có nói lung tung.”

Dung Lục trợn mắt lên: “Em muốn...”

“Tôi đi ăn sáng, cậu cứ từ từ nghĩ.”

Còn chưa đi đến cửa, anh đã nghe thấy Dung Lục nói: “Em nghĩ ra muốn cái gì rồi!”

“...”

Tiểu Đằng xoay người, mặt không thay đổi: “Cái gì?”

Anh chuẩn bị rồi, nếu Dung Lục dám to gan nói ra cái gì không nên nói thì anh sẽ choảng cho cậu ta một trận.

Dung Lục nói: “Buổi tối cùng xem phim với em được không?”

Tiểu Đằng cau mày hỏi lại: “Cái gì?”

“Xem phim.”

“ ... ”

“Tức là bọn mình cùng đi xem phim ý.”

“ ... ”

Đây hoàn toàn không phải yêu cầu nằm trong dự đoán của anh.

Tiểu Đằng nhìn vẻ mặt thật thà chất phác của cậu ta hồi lâu, nói: “Tùy cậu.”

Thanh niên nở nụ cười xán lạn như hoa.

“Vậy anh có muốn xem phim gì không?”

“Không. Tôi chẳng muốn xem gì cả.”

Dung Lục cười: “Hê, vậy em đi đặt vé.”

“ ... Tùy.”

“Chờ tan làm rồi em sẽ thông báo thời gian cho anh, mình gặp nhau ở cửa rạp phim, được không?”

“ ... Ừ.”

Dung Lục phấn khởi nhảy nhót, mừng rỡ xoay vòng.

Thấy quý. Anh thực sự không hiểu nổi đám người trẻ tuổi này.

...

Ngày hôm đó làm việc đến giữa trưa, đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

Tiểu Đằng nhăn mày nhìn số điện thoại kia, sau đó nhận: “Chuyện gì.”

“Anh Tiểu, có tin tức của Lăng Mai.”

Tiểu Đằng cứng đờ.

Chỉ ngẩn ngủ mấy giây, lỗ tai anh ong ong từng tiếng.

Cái tên kia như sét đánh ngang tai, làm màng nhĩ anh mơ hồ đau đớn.

Khi tiếng ong ong kia giảm đi, anh lại nghe thấy đối phương nói: “Bây giờ đang ở thành phố T.”

Thám tử tư anh thuê về tìm kiếm tung tích Lăng Mai, phần lớn thời gian anh đều cảm thấy đối phương chỉ lĩnh thù lao rồi thôi, nhưng hiện tại, giọng nói truyền tới lại vô cùng chân thực.

“Tôi có địa chỉ chỗ ở hiện tại cũng như phương thức liên lạc, anh có muốn gặp người không?”

Tiểu Đằng mặc âu phục đứng trước cửa tiệm cà phê, đẩy cửa ra, anh cảm thấy bộ đồ này không hợp, chuyện anh làm cực kỳ ấu trĩ, anh tự chỉnh lại cà vạt.

Chưa bao giờ anh sốt sắng như vậy.

Căng thẳng, thất thố, quả thực như nhai ranh vặt mũi chưa sạch mới bước chân ra ngoài xã hội.

Đẩy cửa, anh bước vào, vô cùng cẩn thận, cẩn thận như sợ đánh thức một giấc mơ.

Có bóng người ngồi bên cửa sổ, vẫn thướt tha tinh tế, nhã nhặn lịch sự như vậy. Cô tựa đầu vào khung cửa như trước kia, vẫn mặc sườn xám cô thích, lộ ra cổ tay trắng tròn như sứ. Đối với anh mà nói, bóng lưng này như ẩn chứa trên tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời.

Anh cảm thấy cuống hòng khô khốc.

Anh mở miệng gọi: “Lăng...”

Người phụ nữ xoay đầu lại.

Như trăm lần trước, cái ngoái đầu nhìn lại trong giấc mộng của anh.

Khuôn mặt dịu dàng, lúc cười sẽ có lúm đồng tiền ở một bên má.

Cô không còn trẻ nhưng trong mắt anh, cô vẫn xinh đẹp như cũ. Năm tháng chỉ lưu lại trên người cô những dấu vết mờ mờ, cô vẫn giống như trong ký ức của anh, quyến rũ, như gần như xa.

Cô nói: “Tiểu Đằng?”

“Ừm...”

Lăng Mai mỉm cười: “Cậu cao lên rồi, khác trước quá.”

“...”

Anh đã chùng ba mươi, nhưng trước mặt cô, trong lòng cô, vẫn chỉ là thiếu niên năm đó.

Anh ngồi vào trước mặt cô, cô hỏi: “Nghe nói cậu đang tìm tôi?”

“Ừm...”

“Tìm tôi làm cái gì?”

Tiểu Đằng hỏi: “... Dì sống có tốt không?”

Lăng Mai cười khê: “Tôi hả, cũng không tệ đâu. Cậu thì sao?”

“Rất tốt.”

Im lặng một hồi, anh gần như lỡ mồm nói: “Sau đó tôi kết hôn rồi... Có mấy đứa nhỏ.”

“Ồ...” Lăng Mai cười nói, “Vậy rất tốt.”

“Sau đó lại ly hôn.”

Anh đợi phản ứng của cô, nhưng Lăng Mai chỉ im lặng, cũng không truy hỏi gì, nhạt nhẽo nói: “Thật đáng tiếc.”

“...”

Tiểu Đằng nhất thời không biết nói gì.

Giống như tất cả ngôn từ đều không thoả đáng, hoặc quá khinh bạc, hoặc quá vô vị, hoặc không có chút ý nghĩa nào, hoặc quá mức nghiêm trọng.

Lăng Mai hơi cúi đầu,

Quấy cà phê trong ly, sau đó nói: “Nói thật, tôi không biết cậu tìm tôi là vì cái gì.”

“ ... ”

Giọng nói cô rất ôn hòa mềm mại, nhưng trong đó lại có loại xa cách lạnh nhạt.

Tiểu Đằng nói: “Tôi vẫn luôn, không thể quên đi.”

Lăng Mai nhìn anh, nở nụ cười, vẫn là nụ cười nhợt nhạt xa cách.

“Khi đó tách ra, là bởi vì chúng ta không làm chủ được.”

“ ... ”

“Mà giờ thì khác rồi.”

Đúng, xét về trình độ nào đó mà nói, giờ anh tự do, cũng đủ mạnh. Anh có thể cầm lại những thứ mình không bỏ xuống được.

Lăng Mai lạnh nhạt nói: “Kỳ thực chẳng khác gì cả.”

“ ... ”

Cô xoay chiếc nhẫn kim cương rực rỡ trên tay, nói: “Nếu muốn nói có gì khác, đó là, tôi chưa ly hôn.”

Tiểu Đằng dời tầm mắt, nói: “Không hề gì.”

Lăng Mai thở dài: “Thật đáng thương.”

“Sao?”

“Làm sao mà cậu cứ ngu ngốc như vậy.”

“ ... ”

“Cậu cảm thấy khi đó, tôi thật sự yêu cậu sao?”

“ ... ”

“Đừng ngu ngốc.”

“ ... ”

“Tôi chỉ vì khoản tiền kia mà thôi.”

“ ... ”

“Tôi biết bọn họ sẽ không tiếc đánh đổi bất cứ thứ gì để tôi rời khỏi cậu, người nhà họ Tiểu rất hào phóng.”

“ ... ”

“Chẳng qua tôi không ngờ, cậu lại nhớ kỹ nhiều năm như vậy.”

Cô dùng ánh mắt thương hại nhìn anh: “Đều qua rồi, đừng tiếp tục suy nghĩ.”

Tiểu Đằng không nhớ mình ra khỏi đó từ lúc nào. Khi đến trời chuyển tối, cơn mưa rào trút xuống.

Anh không bung dù, lảo đảo đi trong cơn mưa tầm tã, dùng một loại tư thái bất cần đời, không sợ hãi, bước dài về phía taxi đứng ven đường.

Anh nghĩ sai rồi.

Hoá ra chẳng có ai thật lòng yêu mình.

Anh nghe thấy tiếng mưa rơi, tiếng tim đập, tất cả tiếng vang đều trở nên rõ ràng.

Anh vẫn mạnh mẽ như trước, không chuyện gì có thể làm anh dao động.

Anh kéo cửa xe rồi ngồi vào, taxi thất thần một lúc mới nhận ra là anh, sợ hết hồn, vội hỏi: “Ngài Tiểu, bây giờ đi đâu?”

Qua hồi lâu, anh mới nói: “Tùy.”

“ ... ”

Tài xế không còn dám hỏi nhiều, vội lái xe đi trong màn mưa.

Xe cứ chạy lung tung không điểm đến trên đường, Tiểu Đằng ngồi thẳng tắp, mặt vô cảm.

Anh nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ xe, tới tới đi đi trong mưa, thoáng một cái đã qua những người đi đường, hết như giun dế; đủ loại khung cảnh nông cạn đẹp đẽ, đèn quảng cáo nhảm chán, poster phim...

Anh đột nhiên nhớ ra, Dung Lục nói đợi anh.

Mà anh đã sớm quên không còn một mảnh.

Phục hồi tinh thần, anh nói với tài xế: “Tôi rạp chiếu phim Kim Dật.”

Cơn mưa xối chạy đám người đi mua sắm, trước cửa rạp phim cũng vô cùng thưa thớt quạnh quẽ, mà từ xa, Tiểu Đằng đã thấy có bóng người đứng ở đó.

Dưới mái vòm cũng coi như có thể tránh mưa, nhưng bởi vì gió lớn, trốn ở chỗ này cũng không tránh khỏi vận mệnh bị gió tạt mưa ướt đầy người.

Bởi vậy thanh niên ẩm ướt lập cập, dáng vẻ chật vật.

Thấy anh đến gần, thanh niên chậm rãi ngược mắt lên, lộ ra một nụ cười cho dù ở trong mưa cũng sáng ngời xán lạn, sau đó nói: “Anh tới rồi.”

“ ... ”

“Em còn tưởng rằng anh không muốn đến chứ.”

Tiểu Đằng che dù, đứng cách cậu ta vài bước.

Anh không lại gần, cũng không có ý định nói thêm cái gì. Trong lòng lạnh lẽo.

“Vé mua lúc trước quá giờ rồi, mình mua cái mới nhé, anh muốn xem phim gì?”

Tiểu Đằng nói: “Về đi.”

“ ... ”

Thanh niên nhìn anh, đột nhiên nói: “Tiểu Đằng.”

“ ... ”

“Em thật lòng.”

“ ... ”

“Thật sự.”

“ ... ”

“Có thể anh không tin, nhưng trước kia, em chưa từng thử nghiêm túc với bất cứ người nào.”

“ ... ”

“Cho nên em không có kinh nghiệm.”

“ ... ”

“Có khả năng là mở đầu giữa chúng ta, cũng không tốt, anh cũng không thích.”

“ ... ”

“Nhưng em sẽ cho anh quá trình tốt hơn.”

“ ... ”

“Em nghiêm túc.”

Tiểu Đằng im lặng nhìn cậu ta. Khuôn mặt ảm ướt và lạnh lẽo, đôi mắt đen kịt sâu không thấy đáy, tưởng chừng như lúc nào cũng có thể bùng lên ngọn lửa.

Lần này anh nói: “Cậu đến.”

16. Chương 16: Ta Bị Thông Lần 6.1

Dung Lục không nhiều lời, mắt vẫn chăm chú nhìn anh, cuối cùng ngoan ngoãn bước tới.

Tiểu Đẳng lạnh lùng nói: “Lên xe.”

“...”

Ngồi vào trong xe, Tiểu Đẳng không nói nữa, Dung Lục cũng không lên tiếng đặt câu hỏi nhưng tầm mắt chưa từng rời khỏi gương mặt anh.

Tiểu Đẳng vẫn ngồi vững vàng.

Trên mặt còn vương lại nước mưa lạnh ngắt, tầm mắt cậu ta nóng rực, không có nghi ngờ, chỉ thuần túy là chấp nhất và lửa nóng, giống như muốn chiếu sâu vào linh hồn anh.

Về đến nhà, ánh đèn sáng rọi khắp nơi, hắt lên những giọt mưa đang rơi li ti bên ngoài. Trong phòng ngủ ấm áp, yên tĩnh vô cùng, vách tường dày ngăn cách căn phòng với tiếng mưa rơi. Dung Lục đã đổi quần áo khô, dùng khăn lông lau qua tóc, tuy vậy người cậu ta vẫn ướt nhẹp, trông có chút chật vật.

Tiểu Đẳng ngồi xuống ghế, ánh mắt nhìn cậu ta chăm chú như tra khảo.

Dung Lục đứng trước mặt anh, mặc anh tùy ý dò xét.

Thu hồi bộ dạng ngây thơ, hồn nhiên hay cợt nhả, cậu ta có vẻ rất thành thực, nghiêm túc đến lạ kỳ.

Dò xét một lúc lâu, Tiểu Đẳng mới mở miệng: “ Những gì cậu nói là thật?”

“Vâng.”

Dáng vẻ thu liễm của cậu ta lúc này thật sự là rất khác so với bình thường, gương mặt anh tuấn làm người ta an tâm đến lạ, khiến anh nghĩ đến một loại động vật vô cùng trung thành.

Tiểu Đẳng nói: “Vậy thì để tôi xem xem, rốt cuộc cậu thật lòng đến mức nào.”

Dung Lục nhìn anh chăm chú, sau đó chậm rãi quỳ xuống, nâng đôi chân trần của anh lên, nhẹ nhàng hôn.

...

Đồng hồ sinh học đã hình thành từ lâu, lệnh cho Tiểu Đằng phải dậy sớm, anh nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ, buổi sáng không khí mát lạnh, trong chăn còn có nhiệt độ của một người khác, bởi vậy không có nửa phần buồn giá.

Không ngờ đêm nay anh lại ngủ ngon như thế, không mất ngủ, không gặp ác mộng, không đột nhiên thức giấc.

Lâu lắm rồi anh mới có được giấc ngủ sâu như vậy, trên người đột nhiên dâng lên một cảm giác lười biếng xa lạ, từ đầu đến chân đều thấy lười nhác không muốn động đậy, lần đầu tiên trong đời anh chỉ muốn bám lấy giường.

Tiểu Đằng mệt mỏi nhắm mắt, dung túng cho mình chìm trong khoảnh khắc thư giãn ngắn ngủi này.

Sau đó lại nghe thấy giọng nói vui vẻ nhu hoà của người bên cạnh: “Chào buổi sáng.”

Tiểu Đằng quay đầu. Dung Lục mỉm cười nhìn anh, mái tóc và làn da như phát sáng, ánh nắng xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào trong phòng khiến đôi mắt cậu ta càng thêm rạng ngời rực rỡ.

Ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Tiểu Đằng chính là: Dung Lục quả thật vô cùng hoàn mỹ.

Anh hồ hững đáp lại một câu: “Ừ.”

Dung Lục mỉm cười: “Anh ngủ ngon không?”

Tiểu Đằng nói: “Cũng được.”

Sau đó cậu ta bất thành linh hồn chọt lên trán anh.

Trái tim Tiểu Đằng chấn động, Dung Lục lại toét miệng cười tươi rói, làm cho anh trong nháy mắt chột tỉnh.

Tiểu Đằng ngồi dậy, từ trên cao nhìn chăm chăm vào cậu ta.

“Dung Lục.”

Thanh niên hí hí hửng hửng: “Dạ?”

“Cậu không nên hiểu lầm.”

Dung Lục vẫn cười.

Tiểu Đằng lại nói tiếp: “Tôi tương đối hài lòng với sự phục vụ của cậu. Ngoài ra không có thứ gì khác.”

“ ... ”

“Tối hôm qua không có ý nghĩa gì cả, cậu hiểu chứ?”

Dung Lục an tĩnh một phút, rồi lại cười nói: “Em biết.”

Tiểu Đằng ừ một tiếng. Đây cũng là một trong những điều anh hài lòng ở Dung Lục.

Dung Lục là người thức thời vô cùng, cậu ta biết khi nào cần tiến, khi nào cần lui. Đối mặt với Dung Lục, rất nhiều lúc mình không cần phải nói trắng ra, cậu ta tự hiểu, tự làm hết, vẫn có thể đạt đến hiệu quả.

Tiểu Đằng đứng dậy, cẩn thận mặc quần áo, sửa sang lại tóc tai. Dung Lục nằm trên giường nhìn anh, sau đó đột nhiên cười híp mắt: “Vậy có lần sau không?”

“ ... ”

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn cậu: “Còn xem tình huống đã.”

Dung Lục cười hí hí: “Em rất chờ mong đấy.”

“ ... ”

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Dung Lục là người duy nhất cần anh.

Mà bây giờ anh cũng rất muốn được người cần.

Vậy xem như là theo nhu cầu cả hai bên đi.

17. Chương 17: Ta Bị Thông Lân 6.2

Ngày hôm đó vẫn như mọi ngày, có một giấc ngủ rất ngon, vậy nhưng cảm xúc của Tiểu Đằng vẫn không sáng sủa hơn là mấy.

Tuy anh không còn nghĩ đến chuyện của Lăng Mai nhưng trong lòng vẫn như có một cái động không đáy, không đành lòng hồi tưởng cũng không cách nào nhìn thẳng vào cái động này. Điều đó ảnh hưởng rất lớn đến công việc và sinh hoạt hằng ngày của anh.

Có người gõ cửa, sau đó Dung Lục lộ đầu vào: “Anh yêu.”

“...”

Gõ cửa làm cảnh à?

Nhưng anh vẫn bao dung cho việc Dung Lục vô tình hay cố tình làm thế. Trước mặt Dung Lục, anh chẳng có gì để giấu giếm cả, Dung Lục cũng không làm những chuyện quấy rối dư thừa với anh như trước nữa.

“Chuyện ở bãi đỗ xe tra ra rồi. Là La Hằng thuê người làm.”

“Ừm.” Trên phương diện là một đối thủ làm ăn, anh chẳng cảm thấy bất ngờ chút nào.

Dung Lục hỏi: “Em xử lý nhé?”

“Cứ thế đi.”

“Còn một chuyện nữa, lần trước có người vứt rác bẩn vào cửa sổ xe anh à?”

“Ừ.” Kính chắn gió bị ném mấy bao rác tanh tưởi trước mắt tất cả mọi người, không thể không cảm thấy mất mặt, đối với người có bệnh sạch sẽ như anh thì đây chính là thứ mà anh không bao giờ muốn nhớ lại.

Kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này đã thừa dịp hỗn loạn mà bỏ chạy, làm anh tức gần chết, không hiểu đám bảo vệ đang làm cái gì nữa.

“Cũng tra ra được rồi, là học sinh cấp hai, tên Triệu kiệt, đang ở với bà nội tại Vĩnh Hạ, chính là mảnh đất chúng ta muốn san bằng để xây siêu thị...”

Tiểu Đằng nói: “Thôi quên đi.”

Dung Lục hỏi: “Hả? Không cho nó một bài học sao?” rõ ràng lúc đó Tiểu Đằng tức muốn bể phổi, cứ như con khủng long phun lửa khắp nơi.

Tiểu Đằng nói: “Chỉ là đứa nhỏ thôi, tính toán làm gì?”

Dung Lục cười hi hi: “Anh ơi, nhiều lúc anh nhân ái quá.”

“ ... ”

Tính tình anh hung hãn, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng anh sẽ không tùy tiện đi trả thù người.

Nổi giận là bởi vì tâm trạng khó chịu cần phải phát tiết ra ngoài, mà hận ý của anh là quý báu, trừng mắt tất báo của anh càng là xa xỉ.

Hận ý và yêu của anh đều là những điều vô cùng đáng giá.

Năm đó Âu Dương Hi Văn được một phần cừu hận, bị anh làm cho khốn đốn, vật vờ khổ sở một chốc xem như là may mắn lắm rồi. Dù sao thì không phải ai cũng có vinh dự được anh thù hận vậy đâu.

Nghĩ đến Âu Dương Hi Văn, Tiểu Đằng lại cảm thấy đau “bi”.

Đoán chừng là do không khí của bữa cơm trung thu đoàn viên lần trước quá hòa hợp nên Tiểu Huyền mới ảo tưởng là cả nhà đang rất hòa thuận vui vẻ. Hai ngày trước, đứa em trai bảo bối này của anh hí hửng hí hửng gọi điện về, nói là lâu rồi không ăn bữa cơm gia đình, muốn dắt Âu Dương Hi Văn đến làm bữa tiệc BBQ.

Tiểu Đằng chẳng có tí hứng thú gì với bữa tiệc nướng này chứ càng đừng nói đến Âu Dương Hi Văn.

Thế nhưng lâu rồi Tiểu Huyền chưa chủ động về nhà.

Cái việc mua một tặng một này làm anh hết sức bức bối.

Anh chau mày, Dung Lục vội hỏi: “Làm sao thế?”

Tiểu Đằng dùng một vẻ mặt ghét cay ghét đắng nói: “Buổi tối tổ chức tiệc nướng...”

Dung Lục cười hi hi he he: “Cái này em bàn giao cho mẹ Hoàng chuẩn bị na.”

Lông mày Tiểu Đằng hơi giãn ra: “Ừm...”

Có Dung Lục ở đây, anh bớt lo đi không ít việc.

Buổi tối, trong vườn hoa, mọi người vừa nói chuyện vừa bày thịt lên giá nướng. Ở trên cây và nóc lều che đều treo đèn, trong hành lang rực sáng đèn tường, hai thảm cỏ bên đường lấp lánh ánh đèn, bên trong đài phun nước cũng óng ánh sắc vàng như thấp sáng cả vườn hoa, khiến cho không gian vốn yên tĩnh như sống dậy sau một đêm.

Tiểu Huyền dắt Âu Dương Hi Văn đến rất đúng giờ, còn theo khuôn sáo ôm hai bình rượu và một hộp bánh tới.

Tiểu Đằng nghĩ thầm, có cần quá như vậy không, cũng không phải về nhà mẹ đẻ đâu!

Bốn đứa con gái của anh vô cùng sung sướng, âm ỉ chạy lên chạy xuống bạn trước bạn sau, bọn chúng rất quý cậu Tiểu Huyền, trong nhà cũng lâu rồi chưa được đông vui như vậy.

Lửa than đỏ chót, thịt tươi đặt trên giá nướng chảy mỡ xì xì, tản ra mùi thơm làm người ta chảy nước miếng. Bốn người lớn, bốn đứa nhỏ, thêm người làm hỗ trợ, trong vườn hoa ít khi nào vui mừng âm ỉ như vậy.

“Nấm hương nướng xong rồi, ai muốn ăn không?”

“Anh ơi, để lại em tí thịt đi!”

“Thầy à, cái này nên để lên giá nướng lâu thêm một tí nữa.”

“Cái kia thêm muối đi!”

“Cháy rồi cháy rồi!! Cháy miếng thịt của tôi rồi!”

“Á há há.”

Tiệc nướng quả thật là phương thức dễ dàng để tạo bầu không khí sôi động, náo nhiệt.

Mà Tiểu Đằng lại không tham gia vào không khí náo nhiệt đó, anh không thích mùi dầu mỡ và mùi khói, ngồi một mình một bên, cầm ly rượu, nhìn bọn họ ồn ào.

Trên đầu anh là giá treo hoa tử đằng màu xanh biếc dạt dào, gió lạnh thổi qua, ánh đèn loang lổ, anh như bóng ma lúc ẩn lúc hiện bên trong.

Tiểu Huyền đi tới, cho anh một đĩa đồ ăn đã nướng xong.

“Anh ơi, anh không ăn gì à?”

Tiểu Đằng đưa tay nhận, nhìn trong đĩa có hai con cá thu được nướng vàng óng mỡ.

“Thầy nói cái này ăn ngon lắm.”

“Ừ.”

Hai người ngồi ở dưới giá treo hoa, nhìn Âu Dương Hi Văn xa xa đang cùng mấy đứa trẻ bận rộn. Âu Dương Hi Văn vừa yên tĩnh vừa thẹn khiếp, nhưng dù sao cũng là thầy giáo, lúc dắt theo một đám trẻ con vẫn rất có phong thái của một người thầy.

“Anh biết không, trước khi thầy đến Nam Cao, em đã từng gặp thầy trên đường.” Tiểu Huyền nâng cằm, “Lúc đó em cảm thấy, a, đây chính là người có duyên với mình!”

“ ... ”

“Không ngờ vừa mới đi học, em lại nhìn thấy thầy một lần nữa.”

Tiểu Huyền mơ màng nhớ lại, xung quanh như hiện ra bong bóng trái tim hồng bay lơ lửng: “Đây chắc chắn là duyên phận rồi.”

“ ... ”

“Kỳ thực lần đầu tiên nói chuyện với thầy, em vẫn cảm thấy căng thẳng ý. Thầy rất dịu dàng, cũng rất tốt...”

Đời sống tình cảm dù mỹ mãn hay bất hòa, Tiểu Huyền phơi bày ra hết..

Tiểu Đằng chỉ lặng lẽ, không lên tiếng, cố gắng tỏ ra mình đang kiên nhẫn lắng nghe.

Hiếm khi Tiểu Huyền chịu tâm sự với anh

Chỉ có lúc anh cô đơn một mình, nghe những câu chuyện, những chi tiết nhỏ nhỏ mà hạnh phúc kia, anh mới cảm thấy mình thật sự mờ mịt, phảng phất như tất cả điều đó đều đến từ một thế giới khác, rất xa vời.

Thật ra anh chưa bào giờ tin Tiểu Huyền đang hạnh phúc, cũng không tin tình yêu kia là thật.

Có lẽ anh chưa bao giờ trải qua, nên không thể nào tưởng tượng được. Điều này giống như việc muốn anh tưởng tượng một loại màu sắc mà anh chưa bao giờ nhìn thấy.

Anh lại nghĩ đến dì Lăng, trong lòng đông cứng, tay cũng siết lại.

“Í chời đất ơi!”

Thấy Âu Dương Hi Văn sắp nhắc thùng nước đá nặng trĩu lên, Tiểu Huyền hốt hoảng la lên: “Thầy, để em đến giúp!” Sau đó bay đi như một làn khói.

Tiểu Đằng để chiếc đĩa đang cầm trên tay lên đá hoa cương, tiếp tục ngồi một mình dưới giá treo hoa.

Hai đĩa thức ăn nóng hổi được đưa tới trước mặt, Tiểu Đằng vừa ngược mắt đã thấy Dung Lục cong cong mắt cười: “Ăn dê nướng không?”

“...”

“Cái này không ngọt đâu, em chọn chỗ thịt anh thích ăn nhất đấy.”

“Ừ.”

Dung Lục liếc mắt nhìn đĩa cá thu được đặt trên nền đá hoa cương: “Ê, không phải anh không thích ăn cá sao? Tôm biển cũng không tệ đâu, em có mang đến cho anh này, đã lột hết vỏ rồi.”

“... Ừ.”

Thịt dê mới nướng được tằm nguyên liệu nhìn trông rất ngon mắt, nào là hạt tiêu rồi bỏ thêm muối, gia vị thấm thấu bên trong, đặc biệt dậy hương. Cắn xuống mềm mềm mà nhiều nước, mùi thơm như hòa tan vào trong cổ họng làm Tiểu Đằng giật mình nhận ra rằng mình đã đói bụng cồn cào.

Dung Lục nhìn anh ăn: “Tay nghề của em được chứ?”

“Ừm.”

Dung Lục cười híp mắt: “Vậy em lấy thêm một ít nhá? Em cũng mang rượu qua luôn.”

Rượu thật đủ cả, Tiểu Đằng không cần thận uống rất nhiều. Đương nhiên không say, chỉ cảm thấy lâng lâng.

Chất cồn của rượu làm thần kinh con người phê phê như hút ma túy, nhưng tâm trạng lại như phóng đại lên gấp bội lần, anh thấy bọn họ náo nhiệt vui vẻ, cảm giác cái động trong lòng kia lại lớn thêm không ít.

Tiệc nướng kết thúc, người giúp việc phụ trách dọn dẹp, Dung Lục cùng anh trở về phòng ngủ.

Anh chỉ thừa nhận là “cùng anh”, mà không phải “đỡ”, bởi vì anh cảm thấy mình rất tỉnh táo, cũng còn đủ sức tự mình đi.

Tiểu Đằng ngồi xuống ghế trong phòng, nhắm mắt dưỡng thần, Dung Lục ngồi xổm trước mặt Tiểu Đằng, dùng khăn lông nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Khăn lông mềm và ấm, mùi thơm thoang thoảng và nhiệt độ làm cho người ta hết sức thoải mái, Tiểu Đằng thả lỏng người, rên lên khe khẽ.

Sau đó anh cảm giác được trên môi mình có vật gì đó mềm mại chạm vào.

Tiểu Đằng lập tức mở mắt, đẩy cậu ta ra.

Dung Lục nhìn anh bằng đôi mắt đen kịt, hệt như một con cún đáng thương.

Tiểu Đằng từ trên cao nhìn xuống, tay đặt trên trán cậu ta, dùng một tư thái thanh tĩnh, không thể mạo phạm: “Tôi muốn cho, cậu mới được phép lấy. Tôi không muốn cho, cậu đừng hòng lấy.”

Dung Lục nhìn anh một hồi, cười nói: “Vâng.”

Tiểu Đằng lại tiếp: “Đương nhiên, cậu có quyền không muốn.” Anh là người rất công bằng.

Dung Lục mỉm cười: “Em biết rồi.”

“Cậu hiểu chưa?”

Dung Lục cười híp mắt, giống như chẳng hề tổn thương khi bị anh từ chối: “Hiểu rồi.”

Đây là thỏa thuận đạt thành giữa hai người.

Kỳ thực đối với Dung Lục mà nói, lợi ích lấy được từ thỏa thuận này là rất ít. Anh cũng không biết tại sao Dung Lục lại chấp nhận cái thỏa thuận này.

Dung Lục nói: “Vậy đêm nay em muốn ngủ ở đây!” Cậu ta chỉ vào cái ghế sofa.

Tiểu Đằng nói: “Tùy cậu.”

Đây không phải là lần đầu tiên Dung Lục nằm ngủ trên ghế, trên người quần chăn ngoan ngoãn.

Tiểu Đằng nghĩ, là anh quá vô tình sao?

Nhưng ngay lập tức anh phủ nhận đi loại cảm giác hối hận này.

Ít nhất lần trước Dung Lục có tư cách ngủ trên ghế sofa là bởi vì cậu ta đã cứu anh một mạng. Còn bây giờ nói muốn ngủ là có thể ngủ, đôi gối này hiển nhiên là nâng lên rõ rệt, có thể nói là tăng vọt lên. Đúng không?

18. Chương 18: Ta Bị Thông Lừa 6.3

Kể từ khi đạt thành quan hệ “Hòa bình hữu hảo” với Dung Lục, Tiểu Đằng cảm thấy bầu không khí oan gia trước đây giữa bọn họ đã bắt đầu tiêu tán. Khi loạn thì loạn đến không có quy củ, một khi đã lập được quy củ rồi thì mọi việc lại xong xuôi hết.

Tiểu Đằng tương đối hài lòng.

Về phần Dung Lục nghĩ như thế nào, anh không biết, cũng không cảm thấy mình cần phải biết, Dung Lục mỗi ngày đều cười hì hì.

Hôm nay lúc Thân Dịch đến làm việc, có tò mò hỏi: “Gần đây quan hệ giữa anh với Dung Lục cũng không tệ nhỉ?”

Tiểu Đằng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt không tiếng động mà nói cho anh ta biết: “Chuyện này mặc mớ gì tới cậu?”

Thân Dịch nói: “Tốt quá á, Dung Lục thật sự là một người rất tốt ý. Tôi đã nói rồi, nhất định là trước đây anh hiểu nhầm Dung Lục. Không thì làm sao có khả năng có người không thích cậu ấy hả...”

“ ... ”

“Đi cùng Dung Lục vui không? Dung Lục này á mà...”

“ ... ”

“Được rồi được rồi, tôi không nói nữa, tôi đi...”

Dùng sự lạnh lùng dày đến tận ba thước đem một cục hóng hớt nhiệt tình là Thân công tử bức lui ra ngoài, Tiểu Đằng tiếp tục chuyên tâm với công tác của mình, hoàn toàn không bị mấy lời vớ vẩn kia quấy nhiễu.

Anh và Dung Lục quen nhau trong tình cảnh chẳng mấy vui vẻ, nếu như phát sinh trên người thân của anh, có thể sẽ là cái kết nan giải. Nhưng nó lại xảy ra trên người anh.

Đối với anh mà nói, tất cả những điều đó chẳng liên quan gì đến tình cảm. Sự mạo phạm của Dung Lục cũng không làm anh có tâm lý của người bị hại.

Anh có ấn tượng không tốt với Dung Lục chỉ bởi vì cậu ta khiêu khích giới hạn của anh, xúc phạm tôn nghiêm của anh; không phục tùng, không bị khống chế, không thể lý giải.

Anh không cho phép một người như vậy tồn tại trong lãnh thổ của mình.

Nhưng nếu Dung Lục đồng ý để anh sử dụng, có tư thái thần phục, vậy anh sẽ chẳng còn bất mãn gì với cậu ta.

Qua lại này đó chỉ là tiểu tiết mà thôi. Mà anh thì không câu nệ tiểu tiết.

Trong cuộc đời của anh, tất cả chuẩn mực đều được đo bằng lợi ích, không có kẻ địch vĩnh hằng.

Kết thúc những ngày công tác bận rộn, Tiểu Đằng và Dung Lục cùng tan tầm, anh nói: “Đúng rồi, hạng mục đầu thầu lần trước xảy ra chút vấn đề, ngày mai tôi đi Los Angeles.”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, anh không có đủ thời gian lo chu đáo mọi việc, công ty còn có chuyện chưa xử lý, may mà có Dung Lục ở đây.

Dung Lục nhìn anh: “Máy vé? Chúng ta cùng đi hả?”

“Không cần, cậu ở lại, mọi cho cậu xử lý thay tôi.”

Dung Lục nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Tiểu Đằng hỏi: “Làm sao?”

“...”

Tiểu Đằng còn nói: “Tôi cần cậu giúp.”

Xét từ trước tới nay mà nói, đây có thể coi là anh rất tín nhiệm Dung Lục, từ một kẻ theo bên người làm trợ lý đến tự mình quyết định.

Dĩ nhiên, thân là con trai độc nhất của Dung gia, Dung Lục căn bản không thấy cái này là thành công.

Tiểu Đằng nhìn chăm chú vào mắt cậu ta: “Có được không?”

Dung Lục cười hi hi ha ha: “Đương nhiên.”

“Ừ.”

Tiểu Đằng không ngạc nhiên chút nào. Anh chắc chắn Dung Lục sẽ nghe lời.

Dung Lục hỏi: “Vây anh đi bao lâu?”

“Nhanh thôi ” Tiểu Đằng trả lời, “Hơn một tuần.”

Dung Lục vốn còn hồ hững bình tĩnh, ngay lập tức hoa dung thất sắc: “Cái gì? Đi lâu thế?”

Tiểu Đằng có chút đau “bi”.

Bởi vì trước khi anh lên máy bay, Dung Lục đến phi trường đưa tiễn, bộ dáng bi thống như kiểu sinh ly tử biệt, lại thêm vào khuôn mặt khiến người ta chú ý, trong lúc nhất thời quả thực như toàn bộ sân bay đều đứng đó vậy xem.

Cho nên mãi đến khi Tiểu Đằng lên máy bay, đi vào khoang hạng nhất, mang bịt mắt, trong bóng tối vẫn cảm nhận được ánh mắt của quần chúng, anh liền cho máy bay bay gấp.

Bất kể như thế nào thì, đến một đầu khác của trái đất, cuối cùng bên tai anh cũng được coi là thanh tĩnh, tạm xem như đến cõi cực lạc.

Nhưng khi máy bay vừa hạ cánh, điện thoại bật nguồn, Tiểu Đằng lại nhận được một đồng thông báo tin nhắn từ Dung Lục.

“Anh tới chưa?”

“Bay lâu như thế, có mệt không?”

“Bên kia chênh lệch nhiệt độ nhiều lắm, anh phải cẩn thận đừng để bị cảm lạnh...”

“Em có người cậu cũng ở Los Angeles, nếu anh có yêu cầu hỗ trợ...”

Anh nhấn lại hai chữ qua loa, thông báo bình an, Dung Lục gần như là gọi lại ngay lập tức, “Chờng nào anh về đây?”

... Không phải tao vừa mới đến sao?

Tiểu Đằng bình tĩnh đáp: “Không nói nữa, tôi phải đi rồi, cậu ngủ đi.” Trong nước hiện giờ đã khá muộn.

Dung Lục còn lưu luyến không thôi: “Tiểu Tử nói con bé rất nhớ anh.”

Giọng nói của Tiểu Đằng trở nên mềm nhũn: “Nói với con bé là tôi sẽ về sớm.”

“Tiểu Lâm cũng rất nhớ anh.”

“Con bé có chuyện gì à?”

“Tiểu Ân và Tiểu Phác cũng đều nhớ anh.”

“...”

“Vương Cảnh cũng rất nhớ anh.”

“...”

Tiểu Đăng cho số điện thoại của Dung Lục vào danh sách đen.

Cho dù Tiểu Đăng thường lấy lý do không có thời gian, lạnh lùng cực kỳ, nhưng mà ngày nào Dung Lục cũng kiên trì gọi điện làm nũng với anh, anh cũng có chút hold không được.

Làm cái gì đấy, ngọt chết người. Giống như mấy ngày anh rời đi, Dung Lục liền biến thành kẻ không thể tự gánh vác sinh hoạt của mình vậy, y hệt kiểu không có anh thì không sống nổi.

“Thì đúng là em không sống nổi mà!” Lần thứ hai được cho ra từ trong danh sách đen, Dung Lục ở đầu dây bên kia kêu rên.

“...”

“Nói đi, anh ơi, hôm nay trông anh như nào á?”

“... Như bình thường.” Chẳng lẽ anh còn có thể thay hình đổi dạng sao?

“Chụp ảnh cho em xem đi.”

“... Làm gì?”

“Chụp một cái thôi mà, được không, có mất cái gì đâu.”

“Không.”

“Chụp một cái thôi, để em xem trông anh bây giờ thế nào. Đã mấy ngày em không nhìn thấy anh rồi...”

Vì vậy Tiểu Đăng bình sinh lần thứ nhất trong đời thò mặt vào ống kính tự chụp ảnh. Ấn nút chụp, trong nháy mắt anh cảm thấy mình thật sự quá mức ngu xuẩn.

Anh cũng chẳng cần biết mình chụp trông làm sao, hoàn thành nhiệm vụ xong còn chẳng thèm nhìn, lập tức gửi đi, đỡ khiến Dung Lục dây dưa lằng nhằng.

Nhận được ảnh, Dung Lục ở bên kia vui mừng bình luận: “Í đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá quá quá...”

“...”

“Ngày mai lại chụp cho em xem nhá?”

“... Nhanh đi ngủ đi.” mấy giờ rồi mà còn thức.

Dung Lục làm nũng: “Em ngủ không được.”

“Bởi vì anh đẹp trai quá á há há.”

“ ... ”

Về sau không cần biết anh gửi ảnh gì, Dung Lục đều khen không dứt, thối phồng anh xinh đẹp như một đóa hoa, còn vô cùng chân thành.

“ ... ”

Tiểu Đằng biết mình lớn lên nhìn cũng không xấu, thế nhưng bị người khác ví như thiên tiên, vẫn là cảm giác vô cùng mới mẻ. Hơn nữa cũng chẳng hiểu ra sao.

19. Chương 19: Ta Bị Thông Lừa 7.1

Phải ở lại Los Angeles lâu hơn dự định, sau khi xử lý xong công việc, Tiểu Đằng không về thành phố T ngay mà đi tới thành phố N một chuyến.

Đây chính là quê của Dung Lục, Giang Nam.

Việc này làm Tiểu Đằng có chút lúng túng.

Anh không định nói cho Dung Lục biết lịch trình của anh.

Nếu không Dung Lục chắc chắn sẽ đi cùng... Mà nếu vậy thì có hơi giống lợi dụng Dung Lục.

Tất nhiên, gặp lợi ích trước mặt, đáng lẽ anh không nên chần chè.

Bởi sử dụng tất cả các thủ đoạn để đạt được mục đích, đó mới là nguyên tắc quán triệt để dành được thắng lợi của anh.

Vì vậy đối với sự do dự của bản thân, Tiểu Đằng cũng chỉ có thể lý giải thành, Dung Lục không phải người bình thường, cậu ta sẽ có chừng mực, chắc chắn sẽ không làm anh xấu hổ trước mặt người khác.

Thời điểm đến thành phố N, thực chất là đặt vé máy bay vào buổi trưa, nhưng do thời tiết xấu, gặp phải mưa to, thời gian đăng ký bị chuyển thành chuyến sau.

Nhìn thấy chuyến bay bất cứ lúc nào cũng có khả năng phải hủy bỏ, đến thời gian cất cánh cũng không biết, Tiểu Đằng liền thông báo cho người đến đón ở thành phố N không cần chuẩn bị vội, đợi anh đến thì nói sau.

Mặc dù có tư cách để phô trương thanh thế nhưng anh không thích gây sự chú ý.

Quả nhiên bọn họ ngồi ở phòng chờ đợi nửa ngày, đến tối mới nhận được thông báo từ chuyến bay đã bị hủy, chỉ có thể đổi sang chuyến bay lúc rạng sáng.

Vì thường xuyên đi công tác, Tiểu Đằng đã có thói quen không tức giận những việc nhỏ ngoài ý muốn như vậy. Việc thương lượng với công ty hàng không giao cho trợ lý đi cùng, riêng anh lợi dụng thời gian xử lý công việc.

Cuối cùng cũng chờ được lúc lên máy bay, mọi người đều mệt mỏi không chịu được, rất nhanh bốn phía xung quanh Tiểu Đằng liền vang lên tiếng hít thở nặng nề.

Nhưng anh lại không ngủ được. Do thời gian dài suy nghĩ cùng tập trung tinh thần cao độ làm anh nằm trên ghế máy bay khó khăn trằn trọc trở mình. Bay đường dài khiến người ta rất mệt mỏi, dù là ở khoang hạng nhất cũng như vậy.

Đến lúc Tiểu Đằng cảm thấy sức lực như bị rút sạch, khoảng thời gian mệt nhọc cùng suy kiệt tâm thần này, làm anh có cảm giác căng thẳng cực độ.

Vừa bước ra khỏi máy bay, từ xa anh đã nhìn thấy dáng người cao cao như hạc giữa bầy gà ở trong đám người mừng rỡ vẫy tay với anh: “Tiểu Đằng!”

“ ... ”

“Ồ đây ở đây!”

Tiểu Đằng không kịp chuẩn bị trước sự xuất hiện của cậu ta, đối diện im lặng nửa ngày mới nói: “... Sao cậu lại tới đây?”

Thằng nhãi kia vui vẻ cười: “Anh đến thành phố N, tất nhiên em phải đến đón anh rồi.”

Tiểu Đăng đánh giá Dung Lục, trông cậu ta cười rất vui vẻ, tóc như vừa được chỉnh sửa qua loa, áo sơ mi có hơi nhăn một chút.

Tiểu Đăng vốn muốn hỏi “Tại sao cậu biết tôi sẽ đến đây”, nhưng cuối cùng lại chỉ nói: “Sao biết tôi đổi chuyến bay?”

Dung Lục cười gượng: “À...”

“ ... ”

Máy bay chậm hơn so với dự tính tầm bảy, tám tiếng, Tiểu Đăng không biết cậu ta có đợi lâu như vậy hay không.

Nhưng nhìn đôi mắt Dung Lục toả sáng lấp lánh, hoàn toàn không tìm thấy một tia mệt mỏi.

Mọi người rất thức thời nhanh chóng tản đi, Dung Lục giúp anh kéo hành lý, tinh thần vô cùng sung mãn, tràn đầy phấn khởi kéo anh lên xe ngồi.

Sắp xếp xong hành lý, đóng cửa xe, Dung Lục cũng không lập tức khởi động, chỉ yên lặng nhìn anh chăm chú.

Tiểu Đăng nhẩn nại, cau mày hỏi: “Nhìn cái gì?”

Dung Lục thở dài, nói: “Em rất nhớ anh.”

“ ... ”

Vậy cũng không thấy buồn nôn. Đi công tác một thời gian, có thể nghe được lời nói như vậy cũng không lạ gì.

Nhưng mà đây là lần đầu có người nói với anh như vậy.

Tiểu Đăng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đành phải ngừng một chút, sau đó nghiêm nghị nói: “Cậu chạy đến đây làm gì, lúc này không phải nên ở thành phố T làm việc sao?”

Dung Lục cười e ấp đáng yêu, lấy lòng nói: “Anh ơi, em làm xong chuyện rồi mới đi, anh cứ yên tâm.”

Tiểu Đăng không buồn cũng chẳng giận: “Ừm” một tiếng.

Dung Lục nghiêm túc nói: “Vốn đã đồng ý với anh ở lại công ty, nhưng em rất nhớ anh hic.”

“...” Tiểu Đằng đành phải đổi đề tài: “Lát nữa ăn gì?”

Dung Lục cười híp mắt: “Em đã đặt xong nhà hàng rồi, đồ ăn cũng rất hợp khẩu vị.”

Lúc Tiểu Đằng còn đang chần chờ, Dung Lục đã nhanh nhẹn nói: “Chỉ có em với anh, không có công việc, anh cứ thả lỏng đi.”

“...” Hai người bọn họ cùng ở trong một phòng, có thể thả lỏng được mới là lạ.

Dung Lục dẫn anh tới nhà hàng, nhà hàng trang trí không được đẹp lắm, chủ yếu là tạo cảm giác tao nhã.

Nhưng sau khi đi vào, lên tầng, qua một đoạn hành lang, trước mắt liền rộng rãi sáng sủa, càng tạo cảm giác như đi vào khoảng trời đặc biệt.

Bên trong nhà hàng là một gian phòng ngói màu trắng lớn, cây xanh được trồng quanh khu sảnh. Quanh co khúc khuỷu, hoa kính tinh mịn, dọc đường đi có thể nói mỗi bước một cảnh. Hòn non bộ cao cao xanh biếc trang điểm cho cây cầu nước chảy, mặt hồ gợn sóng, nước xanh như ngọc.

Bên trong một mảnh non xanh nước biếc, hai người theo phục vụ đi lên phòng ăn ở giữa hồ, phòng ăn kiểu dáng cổ kính, cột chạm trổ, mái cong ngẩng đầu sừng, thật là xa hoa.

Đến khi vào trong nhà, chỉ thấy bốn phía hoa Mãn Châu nở rộ, đồ vật trong phòng đều mang phong cách cổ xưa, so sánh với bên ngoài ồn ào náo nhiệt tuy là gần trong gang tấc mà như cách cả một đời.

Tiểu Đằng ngồi xuống, uống chén trà đã được pha trước đó, hương trà thoảng nhẹ như lan, thuần mà mượt, uống vào, vị ngọt thanh nhã tràn ngập trong miệng làm xua tan sự khô hạn nơi cuống họng của anh. Đây đúng là loại trà anh thích nhất, trà Long Tĩnh.

Đồ ăn Dung Lục đặt rất cục được đưa ra.

“Ăn thử món thang cá mặt này xem, đây là dùng cá tươi đánh thành keo bong bóng cá, lại trộn cùng lòng trắng trứng, rồi chưng lên, cắt thành vát mì nhé, ” Dung Lục cười nói, “Bây giờ rất ít người có thể làm được món này.”

Tiểu Đằng thử một miếng, quả thực rất ngon, không tanh không ngấy, làm người ăn không tự giác mà mở khẩu vị.

Thức ăn trên bàn không có hình thức độc đáo bắt mắt gì, đối với Tiểu Đằng mà nói dù nguyên liệu nấu ăn

có quý hiếm thế nào cũng không có gì mới mẻ.

Mà những món ăn truyền thống, bình dị thế này lại rất đúng với ý thích của anh.

Lúc vừa cho vào miệng thì thấy vừa tươi ngon vừa mềm ngọt, màu xanh non đẹp mắt, tuy chỉ dùng vài gia vị đơn giản mà ngon ngọt tự nhiên; rượu hoa điều xương gà thịt mềm cam, rượu thuần hậu kết hợp cùng vị thịt thơm ngọt tạo ra một mùi thơm kỳ diệu say lòng người; cua dùng tỏi chưng, có bỏ thêm chút hành thái và rượu, tuy nhạt mà ngon, còn có một cảm giác thanh đậm; món vây cá hỏa hậu vừa đúng, ninh khoảng bảy, tám giờ.

Anh có một cái dạ dày rất truyền thống, khi đi công tác ở nước ngoài luôn chuẩn bị phải chịu đựng khổ sở khó tránh khỏi. Bây giờ người kia quan tâm đến khẩu vị của anh như vậy làm cho lòng dạ dày anh ấm lên, tứ chi cũng bắt đầu thư thích lười nhác.

Dung Lục hỏi: “Có vừa miệng không?”

Hai mắt cậu như toả sáng, nụ cười như gió đêm ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng mà mát mẻ.

Đối với bữa tối này, Tiểu Đằng không có gì không hài lòng, có câu “không ai tìm xương trong trứng”, mà nếu quá khen ngợi sẽ khiến Dung Lục đắc ý vênh váo, vì vậy anh chỉ hơi hột đáp lời: “Cũng được, cảm ơn.”

Dung Lục rất dễ dàng thỏa mãn, nở nụ cười rạng rỡ như hoa: “Không có gì, anh không chê là được rồi.”

Màn đêm dần dần buông xuống, ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng. Tiểu Đằng ngồi trước bàn, tay cầm một chén trà xanh, trong lồng ngực đều là hương trà thơm ngát.

Ở trong nhà hàng thêm một lúc, từ từ ngồi uống chút trà, Dung Lục nói: “Đúng rồi, nếu không vội, đi massage rồi lại về nhà hàng, anh thấy thế nào? Ngồi máy bay lâu như vậy, nhất định là rất mệt.”

Đi máy bay đường dài khiến Tiểu Đằng đau lưng mỗi eo đến bây giờ vẫn chưa giảm, lúc cậu nhắc đến, vai anh liền mơ hồ cứng ngắc đau đau.

Dung Lục dùng một vẽ mặt chân thành mà đầu đọc: “Em nghĩ anh cũng muốn như vậy. Phải không?”

“ ... ”

Nơi làm SPA là một biệt thự có ao sen xung quanh, rất tĩnh lặng, từ bên trong nhìn qua cửa kính có thể thấy hoa súng lác đác nổi trên mặt nước cùng đài phun nước, trên tường dây leo xanh biếc bò lan tràn buông những chiếc rễ xuống.

Ao nước ấm bán lộ thiên kỳ thực là ao massage, đáy ao luôn có nước nóng chảy ra, từ nóc nhà có thể nhìn thấy ánh sao phản chiếu trên mặt nước.

Tiểu Đằng ngâm mình trong dòng nước ấm áp, giữa những ánh sao rải rác nhắm mắt thư giãn, nước ấm làm hẳn thoải mái đến đầu ngón chân cũng giãn ra.

Đang chớp mắt, bỗng nghe thấy tiếng vào nước nhẹ nhàng. Tiểu Đằng mở mắt, là Dung Lục.

Cậu cũng đi chân đất, bước vào trong nước, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, cậu ta rất hồn nhiên, ngại ngần nhìn anh.

“Em cũng muốn ngâm một chút.”

“ ... ”

Trên mặt nước có thể nhìn thấy từ phần eo trở lên, Tiểu Đằng vẫn luôn nghĩ Dung Lục là một tên còi cọc ốm yếu, mà khi có cơ hội kiểm tra vóc người của cậu, Tiểu Đằng cơ bản không thời gian nhìn kỹ. Bây giờ khoảng cách gần như vậy, bình tĩnh đối mặt, Tiểu Đằng tỉnh táo nhìn nhiều hơn một chút.

Thể trạng cậu ta khá cường tráng, vai có đường nét kiên cố mà mượt mà, trên ngực từng khối cơ đều tràn ngập sức mạnh.

“ ... ”

Bộ da quả thật là không có chỗ nào để mà chê.

Tuy rằng có một chút uy hiếp về mặt thân thể, nhưng anh cũng sẽ không lo lắng Dung Lục sẽ cưỡng ép xăng bậy.

Dù có thì cậu ta cũng không có phần thắng, hơn nữa anh cảm thấy, Dung Lục cũng không dám đối xử lỗ mãng với anh.

Quả nhiên cậu ta chỉ an phận ngồi xuống, nước không tới ngực, lộ ra bả vai trần trụi, cùng khuôn mặt nhìn qua hồn nhiên vô hại.

Cùng ngâm mình trong nước, Dung Lục như muốn nói chuyện với anh, nhích nhích lại gần anh đôi chút

“Anh...”

Tiểu Đăng giơ ngón tay lên, chỉ biệt thự bên cạnh ao rồi dùng ngón tay trỏ chặn miệng, ý nói “im lặng”. Dung Lục liền cười im lặng.

Tiểu Đăng cảm thấy biểu hiện hôm nay của Dung Lục không tệ. Cậu ta đã không còn loại tính cách giả hoạt của trẻ con, bắt đầu trở nên thực thà hơn, hay có thể nói là thành thực hơn.

Sau khi ngâm và mặc áo tắm, họ đi vào phòng massage. Tiểu Đăng ngồi trên giường đợi một lát, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, ngẩng đầu liền nhìn thấy cậu ta bưng chậu đi đến, trên đầu anh nổi gân xanh.

Dung Lục cười híp mắt: “Xin chào, em là thợ bấm bóp của anh.”

“ ... ”

Anh có thể gọi khiếu nại cho 315, hiệp hội bảo vệ người tiêu dùng không?

Tiểu Đăng nói: “Gọi giám đốc đến!”

Dung Lục cười hi hi: “Đừng như vậy mà, kỹ thuật của em rất chuyên nghiệp. Lúc trước anh cũng từng kiểm nghiệm qua một lần mà.”

“ ... ”

“Anh cũng có thể thử trước, nếu thấy không thích tay nghề của em thì có thể đổi người khác.”

“ ... ”

Đối mặt với sự chào hàng thành khẩn như vậy, Tiểu Đăng cuối cùng quyết định cho cậu ta một cơ hội làm việc.

Dung Lục cười, quỳ xuống, cẩn thận nâng hai chân trần của anh lên, đặt trong chậu nước ấm đã được ngâm sẵn thảo dược.

Tay của Dung Lục chỉ xoa bóp lòng bàn chân của anh, mềm nhẹ mà linh hoạt, Tiểu Đăng bị cảm giác thoải mái ập tới, không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ. Người kia ngừng động tác một chút, tiếp theo lại chậm mà mạnh mẽ xoa nắn.

Anh nhìn từ trên cao xuống, có thể thấy được đỉnh đầu tóc đen, lông mi nhỏ dài, cùng chóp mũi cao cao.

Dung Lục chuyên nghiệp như vậy, anh cũng không tiện xoi mói gì. Ngược lại anh lại hưởng thụ xoa bóp,

còn người thao tác là ai, đã không còn quan trọng.

Ấn xong chân, rồi mới đến thân thể, Tiểu Đằng ngồi ở trên giường, chậm rãi nằm xuống, sau đó lật mình nằm úp sấp. Anh ít nhiều vẫn duy trì cảnh giác cùng tỉnh táo.

Là một người khách hưởng thụ xoa bóp, sau khi cởi áo tắm ra, anh có cảm giác không được tự nhiên lắm.

Quay lưng về phía Dung Lục, nằm úp sấp như vậy sẽ có cảm giác mất đi quyền khống chế, khiến đầu óc anh tâm tư vạn ngàn, không chờ anh suy nghĩ xong, lại nghe được âm thanh dịu dàng mà dụ dỗ của người kia: “Em bắt đầu nhé.”

“...”

Ở lúc anh không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được khí tức của người kia đang đến gần, sau đó tay của đối phương chạm đến da của anh.

Tiểu Đằng giống như chạm phải điện, run rẩy một hồi, toàn thân căng cứng.

“Vai của anh rất căng.”

“...”

“Anh có thể thả lỏng một chút.”

Tiểu Đằng hít thở sâu. Anh cúi mặt xuống dưới, bên dưới đặt một chậu nước thả sẵn hoa tươi, những đóa hoa trong veo nở rộ tạo cảm giác mới lạ.

Tiểu Đằng tỉ mỉ nghiên cứu mấy bông hoa này, tận lực dời đi sự chú ý của bản thân, coi nhẹ cảm giác trên lưng.

Anh cảm thấy cậu ta lấy tay và cùi chỏ ấn giữ lưng anh, tay nghề đúng là rất chuyên nghiệp, chỉ là cái loại thân mật không rõ này làm cho anh hơi khó chịu.

Dưới động tác của cậu, anh không tránh khỏi có một loại cảm giác tê dại khó tả, chỉ có thể cắn chặt răng, tận lực đè nén rên rỉ.

Sau đó khí tức ấm áp phảng phất vào tai anh, làm cho anh ngứa ngáy một trận, người kia âm thanh nhẹ nhàng nói: “Cường độ thế này có được không? Anh có thấy thoải mái không?”

“ ... ”

Cái giọng điệu kia bên trong như có ma tính dịu dàng. Tiểu Đằng tỉnh táo nói: “Ừm, nhẹ hơn chút nữa.”

Cậu cười nói: “Được.”

Tiểu Đằng điều chỉnh lại hô hấp, để bản thân tĩnh tâm hưởng thụ, thuần túy thả lỏng cơ thể để hưởng sự phục vụ.

Phòng massage cũng là bán lộ thiên, thiết kế như chòi nghỉ mát, không có vách tường cứng rắn, không có điều hòa, không âm nhạc. Bốn phía chỉ có gió mát vào buổi tối, ao sen rộng lớn, cùng tiếng côn trùng kêu ra rả.

Cảm giác cùng tự nhiên hòa làm một thể rất tuyệt vời, Tiểu Đằng khá thưởng thức loại thiết kế nguyên thủy này. Trong không khí thanh lạnh này giúp cho anh quét sạch những tạp niệm cũng như một nhọc hàng ngày.

Dung Lục tỉ mỉ xoa bóp trên lưng, vừa có sức lực mạnh mẽ của đàn ông, vừa có sự dịu dàng cẩn thận của phụ nữ. Đôi tay dùng cường độ vừa phải, ngón tay lòng bàn tay ấm áp, như có dòng điện, làm anh một lần lại một lần khó có thể suy nghĩ, buồn ngủ.

Không thể ngủ! Tiểu Đằng nghĩ thầm.

Tuyệt đối không thể ngủ ở một nơi xa lạ có người ngoài như vậy, quá thiếu cảnh giác.

Nhưng mà ý thức của anh vẫn dần dần chìm xuống.

Một giây trước anh nhớ hình ảnh là trong chậu nước có đóa hoa mềm mại nở rộ bên dưới, lại sau một giây, anh mở mắt, nhìn thấy nóc nhà bằng kính và ánh sao lấp lánh.

Sau vài giây, Tiểu Đằng mới lấy lại tinh thần, không khỏi giật mình.

Anh quay đầu, thấy cậu ta ngồi bên cạnh, đang cúi đầu nhìn anh.

“Tỉnh chưa?”

Tiểu Đằng bỗng nhiên ngồi dậy, chiếc chăn mỏng đắp trên người trượt xuống, trên người trần trụi một mảnh mát mẻ, tâm tình anh có chút bất ổn: “Tôi ngủ quên à?!”

“Vâng...”

“Ngủ bao lâu?”

Dung Lục nhìn anh: “Không lâu, chỉ một lúc thôi.”

Tiểu Đằng lấy lại bình tĩnh: “Ừm...”

Lúc anh còn đang trầm ngâm, một chén trà xanh lấy lòng đưa đến trước mặt anh.

“Uống nước đi.”

Tiểu Đằng nhận lấy, nhấp một ngụm, nước trà mùi thơm ngát thanh nhuận làm cho anh trấn định hơn.

Lúc này anh quá buông lỏng, đặc biệt là cơn buồn ngủ không đúng lúc kia, Tiểu Đằng khá là bất mãn với dị trạng của bản thân.

Loại thả lỏng và mềm yếu này rất nguy hiểm.

Việc này làm anh cảm thấy tức giận, nhưng không biết nên xả vào ai.

Dung Lục hỏi: “Đêm nay anh ngủ ở đây không?”

Tiểu Đằng cảnh giác nói: “Không, tôi về khách sạn.”

Dung Lục nhìn anh: “Vậy em đưa anh quay lại.”

“Không cần, tôi tự đi được.”

Dung Lục cười nói: “Hành lý của anh còn ở trên xe em đấy.”

20. Chương 20: Ta Bị Thông Lừa 7.2

Trên đường về khách sạn, trong xe có một loại trầm mặc khó nói. Tiểu Đằng nghiêm mặt không muốn nói chuyện, Dung Lục cũng không nói gì, an phận mà mở cửa xe.

Tiểu Đằng cảm thấy có chút không đúng.

Mấy tiếng trước anh vui mừng vì Dung Lục trưởng thành, mà hiện tại anh đột nhiên cảm thấy việc này kỳ thực cũng không tốt như mình tưởng.

Dung Lục hẳn là phải hay đùa cợt, vui thì cười, nổi giận thì mắng, hồ đồ cái gì cũng không rõ, cái gì của cậu ta cũng không thể coi là thật.

Mà bây giờ lại quá là...

Nghiêm chỉnh.

Việc này rất không thực.

Đến khách sạn, Dung Lục đưa anh về phòng, rất chu đáo sắp xếp hành lý.

Tiểu Đằng một lời khách sáo cũng không có, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách: “Cảm ơn. Cậu có thể về.”

Người kia nhìn anh, nói: “Anh rất mệt hả?”

Tinh thần Tiểu Đằng rất tốt, tuy lúc trước xoa bóp làm cho anh có chút đau đớn, nhưng cảm giác qua đi, gân cốt toàn thân đều thư giãn, tinh thần sảng khoái.

“Đúng, tôi rất mệt, tôi muốn đi nghỉ sớm.”

Người kia cũng không lập tức rời đi, vẫn nhìn anh chăm chú, sau đó đột nhiên hỏi: “Mấy ngày nay anh có nhớ em không?”

Tiểu Đằng trả lời dứt khoát: “Không.”

Dung Lục sờ mũi, lẩm bẩm: “Lạnh lùng vl, một chút do dự cũng không có.”

Sau đó lại mỉm cười: “Nhưng nói đi nói lại, em còn tưởng anh sẽ không trả lời vấn đề này chứ.”

“...”

Khoảng cách quá gần khiến Tiểu Đằng cảm thấy không khỏe, đang muốn quay người đi vào, cậu ta lại tiến thêm một bước, chặn đứng đường đi của anh, vây anh ở giữa vách tường và lồng ngực.

“ ... ”

Tiểu Đằng chuẩn bị phát tác, giương mắt liền thấy cậu ta nhìn mình chăm chú, sau đó đột nhiên cúi đầu về phía anh.

Tiểu Đằng bất ngờ không kịp chuẩn bị, đầu óc trống rỗng, chợt tỉnh lại đúng lúc: “Không được.”

Lúc ở khoảng cách khó có thể nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, cậu ta ngừng một chút, thấp giọng cười: “Thật sự không được sao?”

“Đúng, ” Tiểu Đằng lớn tiếng nói: “Cậu nên về đi.”

Cậu ta lùi về sau một bước, ra vẻ điềm đạm đáng yêu: “Em có thể ngủ ở đây không? Em ngủ trong phòng khách cũng được, em đảm bảo sẽ tuân thủ quy củ.”

“Không được. Tôi không thích bị người ta quấy rối.”

Thanh niên lộ ra vẻ mất mát, nhưng vẫn nói: “Được rồi. Vậy anh nghỉ ngơi đi.”

Dung Lục đi.

Tiểu Đằng đóng cửa lại, cả người căng thẳng, xác nhận nhiều lần cửa phòng đã khóa kỹ, sau đó cau mày, rất không vui mà ngồi xuống.

Anh nghĩ lại một chút, cảm thấy biểu hiện của mình có chút sai lầm, lại tương đối thất thường.

Tuy rằng anh rất quyết đoán, nhưng loại quyết đoán này, trái lại biểu hiện sự trốn tránh và mềm yếu.

Đúng ra nếu không phải đẩy Dung Lục ra đánh một trận thì cũng là móc chi phiếu ném lên mặt Dung Lục, nói “Mua cậu một đêm phục vụ mất bao nhiêu tiền” mới phải?

Đại khái là quá mệt mỏi mới khiến anh không đủ hồ báo đi.

Ngày tiếp theo, Dung Lục mặc đồ hoa hoét chim muông, sáng sớm đã đến tìm anh.

“Anh ơi, hôm nay anh rảnh không, em dẫn anh đi dạo!”

Tiểu Đằng cài cúc tay áo: “Không rảnh.”

Anh đến làm việc, không phải đến du sơn ngoạn thủy chơi bởi phóng túng.

Dung Lục chẳng hề tức giận: “Anh muốn đi đâu, có thể cho em đi cùng không?”

Tiểu Đằng hơi rung động, nhưng vẫn nói: “Không.”

Ở đây mà nói muốn đi làm những chuyện kia, nếu có Dung Lục đứng ra, có thể nói là làm ít mà hiệu quả nhiều.

Ở vùng này, ai có thể không cho nhà họ Dung mặt mũi chứ.

Nhưng vẫn nên thôi. Ít làm chuyện cáo mượn oai hùm thì tốt hơn, dù sao nhà họ Dung cũng không phải ngốc.

Dung Lục cười híp mắt: “Ồ...”

Sau đó lại tiếp tục lắc đầu quấy đuôi đáng iu: “VẬY, anh ơi, chờ anh hết bận, có định ở lại đây chơi thêm mấy ngày không?”

Tiểu Đằng nói: “Hôm nay xong việc, ngày mai tôi về luôn.”

Dung Lục biến sắc: “Đừng mad, hiếm khi đến đây, ở lâu thêm một lúc đi mà, em dắt anh đi dạo.”

Tiểu Đằng mặt không đổi sắc: “Tôi không có thời gian.”

Lại nói có nơi nào có thể đi dạo. Có cảnh sắc gì anh chưa từng thấy qua, trên đời này sơn sơn thủy thủy không phải là đều giống nhau sao.

“Không sao, thời gian làm sẽ không sao. Thời gian đều là giành...”

“Cậu từ từ mà giành, tôi không có thời gian.”

Tiểu Đằng không nói thêm gì đã bỏ ra ngoài, ném Dung Lục đang hô to gọi nhỏ ở phía sau.

Nhưng hôm đó gặp mặt không thành công.

Dự án này vốn là miếng xương khó gặm, đối phương cứng rắn hơn rất nhiều so với dự đoán, một bước cũng không nhường, thái độ lạnh lùng.

Rồng mạnh khó áp rần đứt đầu, đạo lý này tất nhiên Tiểu Đằng hiểu, nhưng đá vào tấm sắt vẫn làm anh vô cùng tức giận.

Tức rồi đấy, chỉ cảm thấy đầu như bị bóp chặt, trong đầu ở một chỗ không biết giật giật đau, như lấy châm đâm vào não, đau đến mức trước mắt anh tối lại, phập phồng thấp thỏm.

Dung Lục ăn mặc xa hoa bước đến rất có cảm giác thấy sang bắt quàng làm họ, anh chống tay trên bàn, ấn đầu đang đau muốn nứt, đến đuổi người cũng lười.

“Sao vậy, mắc chứng đau nửa đầu?”

Tiểu Đằng mắt hoa lên hừ một tiếng.

“Để em xoa bóp giúp anh.”

Lúc này Tiểu Đằng đau đến không chịu được, Dung Lục nghiêm túc xoa bóp một hồi lâu, anh mới đỡ hơn một chút.

Tiểu Đằng nhắm mắt lại thở ra một hơi: “Cậu có vẻ biết mấy cái này nhỉ.”

Dung Lục cười nói: “Bệnh lâu thành y mà.”

Qua một phút, Dung Lục lại nói: “Em nói thật, anh nên nghỉ phép đi. Đây là triệu chứng cảnh báo thân thể anh đấy.”

Tiểu Đằng chau mày nói: “Cậu xem tôi có thể rảnh rồi được sao?”

“Anh à, rất lâu rồi anh chưa nghỉ ngơi đúng không, nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút cũng không quá đáng mà.”

Tiểu Đằng không hề bị lay động: “Không nghỉ ngơi được.”

“Em có thể đem thời gian của em cho anh mượn á.”

Tiểu Đằng nhìn cậu ta: “Ý tưởng này mới lạ, mượn thể nào?”

“Đơn giản, anh cứ nghỉ ngơi mấy ngày, có gì cần làm thì giao cho em, bảo đảm sẽ không làm lỡ việc.”

“ ... ”

Dung Lục vỗ tay bôm bốp: ” Những việc anh phiền não em đều có thể thay anh giải quyết nhá.”

“ ... ”

“Được không?”

“ ... ”

“Sự trung thành phục vụ như vậy, không nên bỏ qua ấ.”

“ ... ”

“Nếu không thì anh nghỉ ngơi thử một ngày trước xem sao? Thí một ngày không chịu thiệt, thí một ngày không sao đâu. Nếu cảm thấy không được, có thể thay đổi bất cứ lúc nào luôn ấ.”

Người này không làm doanh nhân thực sự là đáng tiếc.

Ngay lúc Dung Lục xúc tiến tiêu thụ, Tiểu Đằng không hiểu ra sao lại nghênh đón kỳ nghỉ thứ nhất trong đời.

Ngày tiếp theo Tiểu Đằng ngủ đến khi tự tỉnh, sau đó theo sau hướng dẫn viên du lịch mới nhận việc do Dung Lục tự nhận ra ngoài ngắm cảnh.

Dung Lục mang anh tới nội thành, sau đó chỉ vào một dãy nhà đã cũ.

“Đây là bệnh viện em ra đời.”

“ ... ”

Tiểu Đằng muốn nói việc này với anh thì có quan hệ gì?

Luẩn quẩn một vòng, Dung Lục lại đưa anh tới một chỗ khác: “Đây là vườn trẻ em học khi còn bé.”

“ ... ”

Sau đó lại lượn một vòng: “Em học tiểu học ở đây.”

“ ... ”

Tiểu Đăng nghĩ thầm đây mà cũng gọi là khu phong cảnh? Cũng gọi là ngắm cảnh?

Anh có thể báo cảnh sát khiếu nại không?

“Nhưng, kỳ thực thời gian em đến nơi này rất ít” Dung Lục cười nói, “Khi còn bé thân thể không tốt, phần lớn thời gian đều phải ở nhà.”

“Khi đó em rất hâm mộ những đứa trẻ có thể ra ngoài chơi, em luôn nằm nhoài ở lan can kia, mong chờ nhìn những bạn học khác ở trên đường chơi. Có lần bọn họ đá bóng, có quả bay vào, em rất vui vẻ đi tìm, còn chưa tìm được, vú Trương đã như gặp gì kinh khủng lắm rồi ôm em đi.”

“Sau đó ngay cả cửa trước em cũng không được đi.”

“Khi đó khá là yếu ớt, hơi đụng đến đồ vật bần đã bệnh nặng một trận. Tất cả mọi người đặc biệt đề phòng. Ngay cả ba em trước lúc ôm em cũng phải rửa tay.”

Điều này làm Tiểu Đăng nhớ tới, năm đó anh và cha mang quà cưới tới gặp bạn học mới tiểu thiếu gia nhà họ Dung này, nói không quá, quả thực cứ như tiêu độc mà phải tắm rửa, thay quần áo.

Tiểu Đăng nghĩ thầm, nói “yếu ớt” cũng quá nhẹ rồi, thân thể người này căn bản là có vấn đề lớn luôn ấy.

“Khi đó ba mẹ em rất ít ôm em, hôn môi và vân vân càng không cần phải nói. Với bất cứ người nào, làm bất cứ chuyện gì, cũng phải duy trì khoảng cách.”

“Các bạn khác cũng không thích chơi cùng em, quy củ nhà em quá nhiều, bọn nó đều cảm thấy phiền. Cho nên khi còn bé em chẳng có bạn bè.” Dung Lục quay đầu nhìn anh, cười nói: “Ai lại thích người yếu ớt, đúng không?”

Tiểu Đăng nhất thời không biết nói cái gì. Tuy rằng cùng Dung Lục có chút bất đồng, nhưng tuổi thơ của anh cũng rất cô đơn, ôm ấp hôn môi đối với bọn họ mà nói đều là xa xỉ.

Vì vậy anh nói: “Nói với tôi mấy cái này làm gì?”

Anh không thích tìm hiểu nội tâm, dù là của mình, hay người khác.

Dung Lục ngại ngùng: “Em muốn anh hiểu thêm về em mà.”

“ ... ”

“Đi những nơi em đã đi, ngắm những cảnh mà em từng ngắm và gặp những người em từng gặp.”

Tiểu Đằng trầm mặc một lúc, nói: “Tẻ nhạt.”

Dung Lục cười hì hì: “Vậy thì sao, em dẫn anh đi đến nơi không tẻ nhạt.”

Lúc này Dung Lục dẫn anh đến bờ sông, vừa mới mưa, trên mặt nước như có thêm một lớp sương mù mờ ảo, mơ hồ có thể nhìn thấy bờ bên kia Thanh Sơn.

Dung Lục tràn đầy phấn khởi: “Khi còn bé, em thường tới nơi này. Anh mà đến vào mùa thu thì sẽ được ngắm cảnh càng đẹp hơn ”

Tiểu Đằng không khỏi nhìn một cái, ở trong sương mù mông lung sông nước có một loại cảnh sắc khá đặc biệt.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống, tia sáng và hơi nước đan xen tạo nên những mảng màu xanh biếc lúc đậm lúc nhạt.

Sau đó anh nghe thấy Dung Lục nói: “Anh ơi, lên đây đi.”

Quay đầu nhìn lại, Dung Lục không biết từ lúc nào đã tìm được một cái bè trúc, dùng thân thể chống giữ sào tre, cười híp mắt nhìn anh.

“ ... ”

Dung Lục cười: “Anh yên tâm, kỹ thuật của em rất vững, sẽ không để anh té xuống nước đâu.”

“ ... ” Anh thực sự muốn báo cảnh sát.

Tiểu Đằng lúng túng đứng trên bè trúc, gậy trúc tròn mà ẩm ướt, anh không thể không cẩn thận mà bước ngang bàn chân.

Ngồi xuống chiếc ghế tre thấp bé, anh không chắc chắn đưa mắt nhìn bốn phía, trong mặt nước xanh biếc vừa rộng vừa dài, làm người ta cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé và không an toàn.

Anh cảm thấy mình đúng là điên rồi, dĩ nhiên lại theo Dung Lục làm bừa.

Dung Lục duỗi dài cánh tay, giống như nhẹ mà đem sào tre hướng bờ sông vững vàng đẩy một cái, bè trúc tiến về phía trước.

Bè trúc dưới chân nhẹ nhàng lay động dập dềnh theo dòng nước như biểu diễn dương cầm, Tiểu Đằng không dễ dàng giữ thăng bằng, anh lo lắng Dung Lục đứng ở đầu điều khiển bè trúc bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống nước, nhưng mà thân hình cậu vô cùng kiên cường mà chắc chắn.

Đến khi ngồi vững, Tiểu Đằng mới bắt đầu ngắm cảnh sắc xung quanh. Bên bờ sông, những hàng trúc theo gió lay động, ánh mặt trời xuyên qua sương mù, từ phía trên mông lung chiếu xuống.

Mặt nước rộng lớn mà yên ả, bè trúc ở trong nước chậm rãi tiến về phía trước, hai bờ sông Thanh Sơn dần dần lui về phía sau.

Ngoài bọn họ, trên sông cũng có những chiếc bè trúc với du thuyền khác. Có một số người đứng trên thuyền vẫy tay về phía ngư dân trên bè trúc, có lẽ là muốn mua đồ, ngư dân kia từ từ điều khiển bè trúc lại gần, Tiểu Đằng thấy rõ trên bè trúc đơn giản chỉ có một cái sọt làm bằng trúc cùng với hai con chim hải âu.

Sau khi trả giá một hồi, ngư dân khom lưng kéo ra từ trong nước một đoạn dây thừng, hóa ra cá đều treo bên trên dây thừng, ngâm trong sông, lúc lấy ra đuôi cá vẫn còn quẫy quẫy.

Tiểu Đằng chưa từng thấy những thứ mới lạ như vậy, không khỏi chăm chú. Cá tươi và tôm sống trong giỏ trúc được đưa lên thuyền, ngư dân nhận tiền, hoàn thành giao dịch, điều khiển bè trúc đi xa, ẩn vào trong sông núi.

Sông nước cũng con người cứ như vậy mà tự nhiên hòa làm một khiến Tiểu Đằng yên lặng ngơ ngẩn.

Anh thật sự chưa từng ngồi bè trúc như thế này. Anh cũng chưa bao giờ dành thời gian vào việc du lịch vô ích.

Anh đi chân trần trên bè trúc, nhìn nước sông thỉnh thoảng làm ướt lòng bàn chân, có xúc cảm ôn nhuận lại nghịch ngợm. Như là chuyến du lịch của trẻ nhỏ vừa xa xôi mà cũng xa lạ.

Nhìn chân mình một lúc lâu, Tiểu Đằng ngẩng đầu lên.

Người kia đứng ở một đầu bè trúc, cũng đang nhìn anh. Bốn mắt gặp nhau, cậu nở nụ cười.

“ ... ”

Sau lưng Thanh Sơn như mở rộng, trời xanh quang đãng, nụ cười trên gương mặt trẻ tuổi kia như ngọn đèn chiếu sáng đêm tối, như hoa mùa xuân nở rộ trên rừng.

Tiểu Đằng quay đầu đi, chuyên tâm xem phong cảnh chỗ khác.

21. Chương 21: Ta Bị Thông Lừa 7.3

Ngồi bè trúc một lúc không ngờ lại ngồi hơn ba mươi phút, việc này đối với người không chuyên nghiệp mà nói, thật sự thì khá là lao lực.

Lên bờ, Tiểu Đằng nhìn sắc mặt cậu, hỏi: “Cậu có mệt không?”

Dung Lục cười: “Anh ơi, anh đang quan tâm em à?”

“...”

Hai người vẫn cầm giày trên tay, đi chân đất, đứng trên bờ sông ướt nhẹp, bên người, vài đứa trẻ chạy quanh chơi đùa, phía Tây mặt trời lặn, ánh mặt trời tỏa ra bốn phía, bọn họ cứ đứng như vậy, nhìn mặt trời dần dần lặn xuống.

Dung Lục cùng anh sóng vai, hỏi: “Đẹp không?”

Tiểu Đằng ứng thanh: “Ừm.”

“Nào nào, chúng ta cùng chụp chung một tấm.”

“...”

Tiểu Đằng bỗng nhiên không kịp chuẩn bị liền bị cưỡng ép ôm vai, tách tách một tiếng.

Không chờ anh nổi giận, Dung Lục đã vui vẻ xem ảnh chụp của họ, nói: “Anh ơi, em dẫn anh đi ăn tối, là một nơi rất mới lạ nhé.”

Đi xe một đoạn đường vùng ven sông, có thể thấy không ít thuyền đánh cá sát bên bờ. Chỗ khúc quanh có một vài cái to lớn sang trọng, nhìn ra xa cũng có những cái nhỏ đơn sơ, giữa trời chiều, đèn thuyền chậm chậm phủ xuống mông lung chiếu sáng, dù không rực rỡ, cũng đủ sáng.

Tiểu Đăng tự mình lên một chiếc thuyền đánh cá đơn giản mà náo nhiệt, trên thuyền có rất nhiều loại cá để chọn, có nhiều loại anh không biết tên, toàn là đứng xem, nước vẫn là nước sông, cá ở trong nhảy nhót tung bừng, rất tươi sống.

Tiểu Đăng tự mình chọn cá, Dung Lục dùng tiếng địa phương nói chuyện với chủ thuyền, cứ như vậy, chuẩn bị xong bữa tối.

Hai người gọi bia, bắt đầu ăn sáng, vừa uống vừa chờ chủ quán mang đồ ăn lên.

Không lâu sau, các loại thức ăn đa dạng về cá được đưa ra: hấp, nướng, tê cay, chua cay, canh, rán, còn chuẩn bị cả dưa muối khổ măng luộc thành thang. Cả bàn là một bữa tiệc về cá, vừa nóng hổi vừa thơm ngon.

Không có hình thức cúng giỗ, cũng không phô trương, chỉ đơn giản như thế.

Tiểu Đăng ném thử. Thành thật mà nói, về hình thức những món ăn này khá đơn giản, không có gì nổi bật, nhưng thắng ở sự mới lạ và hương vị. Gia vị được cho vừa phải, khiến người ăn có thể cảm nhận được chất thịt và hương vị của cá.

Thịt cá ngoài thiên nhiên quả thực rất ngon và ngọt, cho dù bị vị cay lấn át ít nhiều, anh vẫn có thể nhận ra chút vị khác biệt trong đó.

Hương vị chua cay mặn ngọt phối hợp với nhau, món ăn vừa bùng lên nên nóng hổi, ngon cực kỳ. Tiểu Đăng ăn có hơi mất hình tượng, nhưng anh biết ở đây sẽ không ai biết đến việc này.

Nơi này chỉ có gió đêm nhẹ nhẽu thổi, một vầng trăng sáng, một dòng sông xanh, còn có Dung Lục ngồi cạnh.

Tiểu Đăng cảm nhận được sức mạnh của sự sa đoạ.

Con người thật sự rất dễ rơi vào mê muội, mất hết lý trí, vui vẻ quên đất trời.

Lúc đang mải mê vui vẻ, anh đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Dường như cuộc đời anh từ trước tới giờ không có hai chữ “hưởng thụ”.

Ăn xong bữa cơm tối này thì trời đã khuya, Dung Lục kiên trì đòi đưa anh về khách sạn.

“Đưa đi đón về cũng là một phần của phục vụ mà.”

“ ... ”

Đến khi về phòng khách sạn, Tiểu Đằng không chờ cậu mở miệng đã nói: “Cậu về đi.”

Dung Lục không nói gì, chỉ dùng ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn anh, ánh mắt kia không sắc bén, cũng không mang ý dò xét, vẫn luôn mang theo ý cười, lại như nhìn thấu con người anh.

Qua nửa ngày, Dung Lục mới nói: “Ngủ ngon.”

“Ừm.”

“Mai lại gặp.”

“Mai gặp.”

Dung Lục lại cười: “Bây giờ em rất mong đợi đến ngày mai.”

“ ... ”

Tiểu Đằng đóng sầm cửa lại.

Anh đột nhiên thấy nhớ Dung Lục hay náo loạn ngày trước, bởi vì Dung Lục lúc trầm tĩnh dường như nguy hiểm hơn.

Tiểu Đằng nằm trên giường suy nghĩ, gió đêm yên tĩnh xuyên qua rèm cửa thổi vào.

Anh từng thấy rất nhiều người hiểu biết cách vui chơi, nhưng thật ra, sự chuẩn bị của Dung Lục làm anh vô cùng thoải mái.

Dung Lục quá hiểu cách nghe lời đoán ý.

Chỉ cần người này muốn, hầu như không có việc gì là cậu không làm tốt, là người khó có thể tìm ra được nhược điểm.

Kỳ thực thân là con trai trưởng của nhà họ Tiểu, anh đã từng thử qua rất nhiều sự phục vụ thoải mái, nhưng so với lần này lại có chút khác biệt.

Thay vì nói là ân cần, không bằng nói là săn sóc.

Hoặc có thể nói là một loại yêu.

Tiểu Đằng cảm thấy hơi quái dị. Anh chưa từng trải qua sự nhiệt tình theo đuổi như vậy. Phụ nữ phần lớn rất thận trọng, dè dặt, làm sao có thể thoải mái hào phóng, dù có thì cũng không đến nỗi chủ động theo đuổi, mặt khác là đàn ông thì càng không cần nói, không ở trong phạm vi nhận thức, vì vậy việc cậu làm rất khiến người ta sợ hãi.

Có tình cảm với anh, có can đảm thổ lộ, Dung Lục là người đầu tiên.

Anh đột nhiên phát hiện bây giờ mình không hề thấy ghét cảm giác này.

Làm người được theo đuổi, cũng tốt.

Ngày hôm sau Dung Lục lại tìm anh đi chơi, nhìn bề ngoài thì ngọc thụ lâm phong, nhưng thực chất lại dính như sam ở bên cạnh anh tản bộ, sau đó nói: “Đúng rồi, tối hôm nay nhà em có tiệc.”

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn cậu: “Thì sao?”

Anh biết bữa tiệc này vốn chẳng liên quan gì tới anh. Nhưng nếu hỏi anh muốn tham gia không, câu trả lời của anh tất nhiên là muốn.

Đó là nơi tụ hội của nhiều người nổi tiếng trong giới chính trị. Dung gia cũng khá nổi tiếng trong giới, được rất nhiều người biết đến, mà đối với thương nhân như anh mà nói, trường hợp này có chút đặc biệt, anh vẫn luôn muốn Tiểu Ấn đi vào con đường này.

Dung Lục thở dài một tiếng, nói: “Em không thích loại tiệc xã giao này. Quá nhàm chán.”

“...”

Đúng là gặp quỷ mà, đời này anh chưa từng gặp người nào có khả năng làm gái bao hơn người này.

Dung Lục lại còn gấn cái kiêu: “Anh ơi, anh đi cùng em được không?”

“...”

Dụng ý của Dung Lục rất rõ ràng mà Tiểu Đằng cũng không ngốc.

Tối hôm đó Tiểu Đằng tự nhiên đứng mực mà đứng ở bên cạnh cậu, vì vậy anh gặp rất nhiều người, những người hữu dụng đối với anh.

Cho dù qua loa uống mỗi người một chút, nhưng cuối cùng cũng hơi choáng váng. Lo say rượu sẽ thất thố, mà việc xã giao cũng gần xong, Tiểu Đằng liền tìm cơ đi ra, để bản thân lấy lại một chút tỉnh táo.

Hoa viên là một địa điểm thích hợp, hoa lá cây cỏ rậm rạp dưới ánh đèn mờ ảo tạo ra từng mảng sáng tối loang lổ trong bóng đêm, Tiểu Đằng tìm một nơi ngồi xuống, sau lưng dựa vào cây, bốn phía là nhiều loại thực vật đa dạng, giúp anh tỉnh táo lại một chút.

Trong không khí thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhàng, u tĩnh của cỏ và hoa, anh ngồi dựa vào cây, lại ngủ quên từ lúc nào.

Tỉnh lại bởi nghe thấy tiếng của Dung Lục.

Đoạn đối thoại phía trước vì đang mơ hồ nên anh không nghe rõ, đến khi hoàn hồn, chỉ nghe thấy tiếng nói quen thuộc của người kia: “Ha, phải không?”

Sau đó là tiếng của một người đàn ông khác: “Em là người có thân phận, cần gì phải ở cùng thằng đào mỏ đấy.”

Dung Lục cười nói: “Tiểu Đằng có lẽ là người xấu, nhưng anh ấy không phải kẻ đào mỏ.”

Người đàn ông nói: “Đừng trách anh nói thẳng, danh tiếng của Tiểu Đằng em cũng biết, mặt khác em so với anh càng hiểu rõ trong lòng. Lời khó nghe anh sẽ không nói, nhưng việc xấu không thể tha của anh ta thì sao?”

Dung Lục nói: “Kỳ thực Tiểu Đằng là một người rất có nguyên tắc, ở một mức độ nào đó mà nói, anh ấy cũng rất công bằng. Em đánh giá anh ấy rất cao.”

Người đàn ông thở dài: “Anh không muốn chia rẽ tình cảm, nhưng em không thấy anh ta đang lợi dụng em sao?”

Dung Lục cười ha ha: “Em coi trọng anh ấy, để cho anh ấy lợi dụng thì có làm sao?”

“...”

“Nếu như anh còn muốn nói cái gì gây bất lợi cho anh ấy nữa, thì em xin lỗi, em không rảnh.”

Sau đó là tiếng bước chân dần dần đi xa.

Tiểu Đăng ngồi ở chỗ cũ, suy nghĩ một lúc.

Dung Lục xưa nay là người biết ăn biết nói, rất ít khi không nể mặt mũi như vậy.

Chắc không phải uống quá nhiều rượu chứ.

Tiểu Đăng đứng dậy chỉnh lại quần áo của mình, lặng lẽ từ sau thân cây đi ra, dạo một vòng rồi trở lại đại sảnh của bữa tiệc.

Dung Lục vẫn như cũ coi như không có chuyện gì xảy ra mà cùng người khác trò chuyện vui vẻ, thấy anh, liền lại gần hỏi: “Anh ơi, anh đi đâu vậy?”

“Uống hơi nhiều nên tìm một chỗ nghỉ ngơi.”

Dung Lục chăm chú nhìn anh từ trên xuống dưới, hỏi: “Có sao không?”

Tiểu Đăng nhìn cậu, trong con người trong suốt đen lầy kia, anh có thể nhìn thấy hình bóng của mình.

Anh chưa bao giờ lưu ý đến cảm giác của người khác đối với anh.

Mà lúc này, anh lại không tự chủ được mà muốn biết, anh ở trong mắt Dung Lục là người như thế nào?

Dù sao thì cậu cũng là người duy nhất trên thế giới này coi trọng anh.

Lúc trở về khách sạn, Tiểu Đăng còn chưa lên tiếng, đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau.

“ ... ”

Cái ôm này không mạnh, cũng không ép buộc, đẩy nhẹ liền có thể thoát khỏi.

Tiểu Đăng im lặng một lúc, nói: “Có việc gì không?”

Người kia mặt đầy bất ngờ, nói: “A? Em còn tưởng anh sẽ đẩy ra đấy.”

“ ... Vậy bây giờ tôi có thể thỏa mãn ý muốn của cậu.”

Người kia cười giả lả: “Ôi, việc này thì không cần.”

Ngừng lại một chút, cậu nói: “Em rất nhớ anh.”

“ ... ”

“Thật lạ, rõ ràng gần như vậy, nhưng lại cảm thấy rất nhớ anh.”

“ ... ”

Tiểu Đằng không cử động, vẫn đưa lưng về phía cậu mặc cho cậu ôm, bọn họ lẳng lẳng đứng như vậy một lúc.

Qua một hồi, Tiểu Đằng mở miệng nói: “Cậu muốn không?”

Trong phòng bỗng nhiên trầm mặc.

Tiểu Đằng xoay người, đối diện với khuôn mặt thoáng qua chút kinh ngạc của người kia.

Trong khoảnh khắc đó, khóe miệng cậu cong lên, mỉm cười nhìn anh: “Rất vinh hạnh.”

Hết chương 7.

22. Chương 22: Ta Bị Thông Lừa 8.1

Tiểu Đằng dậy rất sớm, người đầu tiên mà anh nhìn thấy là Dung Lục, điều này làm anh rất hài lòng.

Nỗi vui sướng của nhân loại có thể đạt đến cảnh giới đó, anh cũng rất bất ngờ. Hoá ra đây là một thứ thâm ảo như vậy, trên đời cũng có lĩnh vực anh hoàn toàn không biết, cần phải học lại từ đầu.

Xét về mặt nào đó, với anh mà nói, Dung Lục luôn đem lại những điều tươi mới. Cậu ta mang cho anh rất nhiều thứ mới, nhiều đồ xa lạ. Tốt cũng được, hỏng cũng được, giống như mở ra cánh cửa bước vào một thế giới khác.

Bị anh làm ồn, mí mắt cậu trai hơi giật giật, sau đó mở ra, thoáng chút mơ hồ, rốt cục tìm được tâm điểm trên khuôn mặt anh, mỉm cười nói: “Chào buổi sáng.”

Tiểu Đằng trả lời: “Chào buổi sáng.”

Hai người nhìn nhau vài giây, thanh niên đột nhiên đỏ má, hỏi: “Tôi hôm qua đó là khen thưởng sao?”

Tiểu Đằng cau mày: “Cái gì?”

Thanh niên lập tức cười: “Thôi, anh ngủ ngon không? Dậy sớm thế.”

Anh trả lời: “Vẫn được.”

Tiểu Đằng cẩn thận mặc áo sơ mi, sửa lại cúc tay áo, sau đó nói: “Hôm nay định đi đâu chơi?”

Dung Lục cười hô hô: “Chúng ta ăn sáng đã, sau đây sẽ cho anh biết thế nào là lãng phí thời gian.”

Dung Lục chọn phòng ăn không có người, Tiểu Đằng rất hài lòng với sự yên tĩnh như thế. Cách cửa sổ thủy tinh quan sát thành phố, tất cả đều nằm dưới lòng bàn chân.

Hai người cùng ăn sáng, đối diện có người ngồi, cảm giác cực kỳ vi diệu, đặc biệt lúc đối phương xem báo, trên mặt có những biểu hiện vui cười giận mắng, giống như nội dung báo in hết trên mặt.

Bởi vì rất rảnh rỗi, Tiểu Đằng có thể ngồi từ từ nhấm nháp mấy tin giải trí chẳng có giá trị dinh dưỡng nhưng lại có tính hấp dẫn này.

Sinh hoạt như thế này quả thực rất sa đọa, Tiểu Đằng nghĩ thầm, chắc đây là ác ma chuyên ăn mòn ý chí của người ta rồi.

Nhìn thấy đoạn thú vị, Dung Lục còn đẩy tới cho anh xem: “Anh xem cái này, răng trắng quá, buồn cười quá ha há ha há...”

“...”

Bữa sáng kéo dài đến gần trưa, cứ thế mà tiêu xài một buổi sáng tốt đẹp ở nơi này.

Dung Lục đột nhiên nghiêm mặt nói: “Em đi nhận điện thoại.”

Đi ra ngoài nói chuyện, khi Dung Lục trở về, cười với anh: “Anh ơi, anh chúc thù nhiều quá.”

Tiểu Đằng nói: “Quá khen.”

“...” Dung Lục phun nước trà, “Em có cổ vũ anh à?”

“Dĩ nhiên, ” Tiểu Đằng rất bình tĩnh, “Người sống trên đời, số kẻ thù tỉ lệ thuận với vị trí xã hội của mình.”

“ ... ”

“Bạn có biết hạng người nào ít kẻ thù nhất không? Chính là những người sống dưới đáy xã hội. Người có địa vị cao, ai chẳng có kẻ thù.”

Dung Lục bật cười: “Hình như cũng đúng.”

Sau đó Dung Lục còn nói: “Thôi hôm nay mình về sớm đi.”

Tiểu Đằng cũng hiểu ý cậu ta, phỏng chừng lại có người muốn hãm hại mình, Dung Lục nhận được tin, nhưng lại không biết chính xác độ tin cậy thế nào.

Tuy Tiểu Đằng thường gặp phải những chuyện như này, cũng chẳng có gì đáng sợ, nhưng cứ ở bên ngoài quá lâu lại không có tinh thần cảnh giác, khó tránh khỏi có người thừa cơ lợi dụng. Tốt nhất là cẩn thận vẫn hơn. Dù sao thì đây cũng không phải thành phố T của anh.

Xe chạy từ từ, bảo tiêu và tài xế ngồi ở ghế trước, hai người ở phía sau nằm dài, Dung Lục đột nhiên “Ồ” một tiếng.

Cậu ta hưng phấn nói: “Người xem bên kia bên kia kìa, có bán kem.”

Tiểu Đằng nhìn lướt qua, một chiếc xe kem không quá bắt mắt.

“Cái kia ăn ngon lắm nhá! Khi còn bé em thích nhất đấy, nhưng lúc đó do ốm yếu nên có khi cả năm chẳng được ăn một miếng. Sau này lớn lên thì loại xe kem này không còn nữa.”

Dung Lục nói: “Em đi mua cho anh ăn thử.”

Tiểu Đằng: “ ... ”

Anh không thích đồ ngọt.

Nhưng anh cũng không ngăn Dung Lục lại, thanh niên nhanh thoăn thoắt chạy khỏi xe.

Dung Lục còn cố ý quay đầu lại căn dặn: “Anh ở trên xe đừng có mà xuống đấy, chờ em đi mua về cho anh ăn.”

Anh nhìn ra ngoài cửa xe, ngắm bóng lưng của Dung Lục, thanh niên chỉ mặc áo sơ mi và quần dài đơn giản, có lúc trông như học sinh trung học. Khiến người ta nhớ tới một trưa hè nào đó, thiếu niên chạy ra khỏi lớp, đi mua kem cho người yêu.

Đường bên kia, Dung Lục giơ hai cây kem trong tay, toét miệng cười với anh, nụ cười rạng rỡ.

Tiểu Đằng muốn nhắc Dung Lục qua đường cẩn thận, bỗng nhiên thấy sắc mặt cậu ta biến đổi, khẩu hình như muốn hét lên.

Đó là thứ cuối cùng Tiểu Đằng nhìn thấy.

Anh chỉ nghe hàng loạt tiếng vang âm ầm, cùng lúc đó, sau lưng có một sức mạnh khủng bố tông vào, không kịp có bất kỳ cảm giác gì, ý thức biến mất.

Lúc khôi phục lại, trước mắt anh vẫn là một màu đen kịt. Rất hỗn loạn, nhưng anh biết mình bị thương, trên cổ dính dấp ướt nhẹp, ý nghĩ đầu tiên là, bị thương chỗ nào thế? Động mạch chủ? Hay tĩnh mạch?

Chờ đến khi anh tốn công tốn sức mở mắt ra, miễn cưỡng nhìn thấy một vài thứ, phát hiện mình đang ở ngoài xe, Dung Lục ngồi bệt nơi ven đường ôm anh, cảm giác mặt đất lạnh vô cùng.

Tiểu Đằng cảm thấy tay chân lạnh lẽo, nhưng lại không có cảm giác đau đớn, anh không biết rõ mình bị thương thế nào, nhưng chắc chắn là mất rất nhiều máu, có khi sắp chết rồi. Dung Lục bịt chặt miệng vết thương của anh, máu tươi vẫn chảy ra ào ào, sức lực của anh như trôi ra theo dòng máu, ý thức lại dần dần đi xa.

Anh muốn mình tỉnh táo, cố gắng hết sức.

Thanh niên ôm chặt lấy anh: “Đừng có ngủ! Tiểu Đằng, chờ xe cứu thương đến!”

“...”

“Xin anh đẩy, đừng có ngủ mà.”

“...”

“Xin anh, Tiểu Đằng!”

Anh cảm thấy rất kỳ lạ, cơ thể anh cao lớn, vậy mà lúc được Dung Lục ôm vào, lại nhỏ bé như vậy.

Trong mơ hồ, Dung Lục như đang khóc, bởi vì có thứ gì âm ỉ rơi vào mặt anh.

Bốn phía âm ỉ, sau đó lại yên tĩnh, một mảnh tăm tối.

Lúc ý thức trở lại lần nữa, Tiểu Đằng chỉ cảm nhận được một thứ rất sáng. Tuy nhắm mắt nhưng cách mí mắt, anh vẫn có thể cảm nhận được thứ kia sáng ngời, tai còn nghe thấy tiếng người nói chuyện cũng như tiếng đi lại sột soạt.

Một lúc sau, anh mở mắt.

Tầm nhìn mơ hồ, lắc lư chao đảo, sau đó đối mặt với một đôi mắt mở trừng trừng. Đồng tử trong mắt người kia dần dần khuếch đại

“A a a a a a!!!!”

Dung Lục hét lên một tiếng đinh tai nhức óc.

Tiểu Đằng nhú mào, hữu khí vô lực nói: “Ồn chết tôi.”

Thanh niên cầm lấy tay anh: “Anh đã tỉnh? Anh đã tỉnh!”

Tiểu Đằng nói: “Ừ, phí lời?!”

Thanh niên không có hình tượng chút nào mà gào khóc: “Bác sĩ, bác sĩ ơi!”

“...” Tiểu Đằng nói, “Câm miệng.”

Bác sĩ và y tá vội vã đi vào, nhanh chóng kiểm tra chẩn đoán. Kết quả tương đối lạc quan, bác sĩ phải cam đoan mấy lần với Dung Lục rằng Tiểu Đằng sẽ không ngắt đi nữa, cũng không nổ chết đâu, cậu ta mới tamh yên tâm, Tiểu Đằng nằm im, nghỉ ngơi lấy sức.

Có người điều khiển xe tải tông vào đuôi xe anh, muốn cho xe hư người chết. May mà không thực hiện được. Anh quá may mắn, chỉ một chút nữa thôi là đã bị thương tới động mạch chủ. Phẫu thuật hơn sáu tiếng, chẳng biết đầu phải khâu bao nhiêu mũi, lưng cũng bị thương nặng, mà nội tạng không có gì đáng ngại.

Lúc Dung Lục kể lại chuyện xảy ra khi ấy, tình cảnh bi thảm, mắt cậu ta đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi

đến run rẩy.

So sánh với đó, người trong cuộc lại rất bình tĩnh. Tiểu Đằng nói: “Cậu vô dụng thế. Đáng nhẽ phải giống trong phim ấy, đẩy cả tôi lẫn xe ra sau đó để bị đâm thay à?”

Dung Lục phì cười.

“Vâng vâng vâng, cứu giá bất lực.”

Tiểu Đằng nói ra nghi ngờ của mình: “Có phải lúc ấy cậu khóc không?”

“...” Thanh niên có chút ngượng ngùng, “Em sợ mà.”

“Sợ cái gì?” Không phải là vì chưa từng thấy tận mắt tai nạn xe cộ chứ hả.

Thanh niên ngừng lại một chút: “Em sợ anh xảy ra chuyện. Sợ lúc đấy anh ngủ mất rồi không tỉnh lại nữa.”

Tiểu Đằng nhìn cậu ta một hồi, nói: “Sợ cái gì, tôi làm sao mà có việc gì được.”

“Người tốt thường chết sớm. Người như tôi chắc phải sống ngàn năm.”

Dung Lục bật cười: “Hê, bây giờ anh dí dỏm quá há há.”

“...”

Anh không đùa, những gì anh nói đều là thật.

Mạng anh rất dai, kẻ ác bình thường đều như vậy.

Dung Lục không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Lúc đó em đột nhiên ý thức được, không bảo vệ được anh là chuyện đáng sợ cỡ nào.”

Mặt cậu ta rất nghiêm túc: “Em phải bảo vệ anh.”

Tiểu Đằng: “...”

Tiểu Đằng nói: “Chàng trai trẻ à, tôi ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn ngô đấy.”

Dung Lục cười ha ha: “Không đâu. Em có thể ăn mà.”

Dung Lục lại hỏi: “Đúng rồi, muốn em báo với bọn nhỏ không? Chắc chúng sẽ vội vàng tới thăm anh đấy.”

Tiểu Đằng lập tức nói: “Thôi đừng nói. Cứ bảo tôi còn việc bận ở đây, có khi sẽ về muộn.”

Dung Lục hiểu rõ: “Anh sợ bọn nó lo à?”

“Không phải. Có bảo bọn nó cũng chẳng đến đâu, càng khiến tôi lúng túng thôi.”

Dung Lục cười phun: “Thảm thế cơ á?”

“Ừ.” Gia đình anh chẳng phải loại bố con yêu thương quan tâm nhau gì đâu.

Dung Lục nói: “Anh bi quan thế.”

“Không phải bi quan, đây là tỉnh táo.”

Với anh mà nói, không có tình yêu nào mà tự có, cho dù là người nhà cũng vậy.

Mấy chuyện sau đó đều do Dung Lục thay anh đứng ra xử lý, bởi vì bị thương, anh chỉ có thể nằm trong viện bó bột kín mít như cái bánh chưng.

Tài xế gây chuyện nói là mình uống rượu nên vô ý gây ra tai nạn, mà giả ngu cũng không ích gì. Việc này là do ai tư oán, chủ ý của ai, ai dẫn đường, ai tìm người, ai ra lệnh, Dung Lục lần lượt kiểm lại một lần, một kẻ cũng không tha.

Tiểu Đằng cảm thấy ngoài ý muốn, anh biết thái độ của Dung Lục đối với anh không bình thường, nhưng chung quy vẫn thấy đây chỉ là trò đùa trẻ con, người trẻ tuổi thường thích chơi mạo hiểm.

Dung Lục trả thù còn tàn nhẫn hơn anh gấp bội, giết gà dọa khỉ, làm dư luận xôn xao.

Cũng bằng cách tuyên cáo với mọi người thái độ của cậu ta với Dung Lục, lập trường nhà họ Dung.

Đúng là làm to chuyện.

Càng khiến Tiểu Đằng thấy lúng túng là, Dung gia cũng chẳng có bất kỳ bất mãn nào hoặc lên tiếng phản đối, hoàn toàn không cho rằng Dung Lục chuyện bé xé ra to.

Thậm chí bố Dung và mẹ Dung còn đích thân đến viện thăm anh, nhiệt tình quan tâm, cũng có áy náy cùng với hi vọng anh đừng vì sơ sẩy của họ mà làm ảnh hưởng tới tình cảm với Dung Lục.

Cho dù là kẻ tệ liệt như Tiểu Đằng cũng khó tránh khỏi đỏ mặt xấu hổ.

Bởi vì đây là kẻ thù của anh, còn khiến Dung gia phiền toái, suýt chút nữa làm cho Dung Lục gặp nguy hiểm.

Nhà họ Dung vốn không cần khách khí như vậy, không những chùi mũi cho anh mà còn làm anh vui lòng. Nói cho cùng vẫn là vì Dung Lục.

Xem ra bọn họ rất cưng chiều Dung Lục, chỉ cần Dung Lục đồng ý, làm gì cũng được, chỉ cần Dung Lục thích, cái gì cũng tốt. Dung Lục là đứa trẻ có hậu thuẫn vô cùng vững chắc.

Dung Lục bày trò như thế, mặc dù có vài người hận cậu ta đến tận xương, nhưng cũng vì vậy mà tiền đồ của cậu ta vô cùng rộng mở.

Đây là trong họa có phúc, đại nạn không chết tất có hậu phúc ấy hả?

Tiểu Đằng ngồi trên chiếc ghế dài dưới tàng cây. Trong không khí là hương vị thơm ngát của cỏ xanh hoa lá, hai con chim sẻ đậu trên nhánh cây trên đầu anh líu lo ríu rít, sau đó ỉa một bãi xuống.

“ ... ”

23. Chương 23: Ta Bị Thông Lừa 8.2

Kỳ nghỉ lần này quá dài, Dung Lục chết sống cũng không chịu cho anh động tay vào công việc, kỳ thật bác sĩ cũng đã dặn dò vô cùng cẩn thận về chuyện này.

Làm bệnh nhân thì cái gì cũng phải nghe bác sĩ, năng lực phản kháng và sự uy nghiêm của anh mất giá rồi.

Sáng nay, anh vừa nổi cáu phát hỏa với bác sĩ, thế mà ông này cũng chẳng mấy may sợ hãi, ôi trời ơi, có Dung Lục làm chỗ dựa là như thế đấy.

Mà Dung Lục rất chính nghĩa nói: “Em cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi. Công việc cũng không nên nóng lòng nhất thời. Vết thương của anh vừa khỏi, nếu không cố gắng nghỉ ngơi, để lại du chứng thì phải làm sao? Anh muốn còn trẻ mà đã phải chịu hậu quả rồi hả, hả, hả?”

Có phải chịu hậu quả hay không, Tiểu Đằng không biết, nhưng anh cảm thấy giờ mình lười nhác đến mức sắp thành đồ phế thải rồi, còn tiếp tục như vậy nữa thì sẽ biến thành ông già ngu ngốc mất.

Giữa lúc đang buồn bực ngán ngẩm và buồn ngủ, bỗng nhiên mắt tối sầm lại, một đôi tay che mắt anh.

“ ... ”

“Đoán xem em là ai.”

Tiểu Đằng lạnh lùng nói: “Thần kinh à?!”

Dám làm như thế với anh, trên thế giới có thể tìm ra người thứ hai sao?

Dung Lục buông tay, cười híp mắt, ngồi xuống cạnh anh, săn sóc quạt quạt: “Trời nay đẹp lắm, muốn tắm nắng không?”

Tiểu Đằng cảm thấy đầu mình sắp mọc cây luôn rồi: “Không, về thôi.”

Dung Lục đẩy xe lăn, từ từ đi về phía trước. Tiểu Đằng cảm thấy thực ra mình có thể tự đi được, nhưng Dung Lục mọi cách khuyên can. Xem ra cậu ta rất thích đẩy anh đi trên đường như thế này, làm cho anh có cảm giác như mình là kẻ sắp gần đất xa trời.

Dung Lục nói: “Em thường nghĩ, sau này già rồi, anh đi không nổi, em có thể đẩy xe lăn cho anh như thế này...”

“ ... ”

Nói về chuyện anh già rồi không đi được phải ngồi xe lăn, có thể dùng giọng điệu nhẹ nhàng như thế được không?

Tiểu Đằng nói: “Làm sao cậu biết chắc chắn là tôi sẽ ngồi xe lăn trước cậu?!”

Dung Lục rất vui: “Vậy anh đẩy xe lăn cho em cũng được hé hé!”

“ ... ” Cái này không phải trọng tâm.

Dung Lục còn đắm chìm trong mơ ước tương lai: “Nếu em ngồi xe lăn trước, vậy anh có thể đẩy xe lăn cho em, cùng đi ngắm hoàng hôn bla bla...”

Tiểu Đằng nói: “Sau đó lúc xuống dốc tôi sẽ thả tay ra.”

“Ha ha ha ha...”

Trở lại phòng bệnh, Tiểu Đằng dựa vào giường bệnh, bắt đầu xem tạp chí, Dung Lục ở bên cạnh vô cùng hiền lành gọt vỏ táo bóc vỏ nho.

Một quả nho long lanh óng ánh đưa đến trước miệng anh: “A a ~”

Tiểu Đằng nổi giận: “Tôi có tay!”

Anh không liệt nửa người, Ok?!

Dung Lục vội vã rút tay về trong tư thế đầu uy mãnh hổ, cười nói: “Ôi, bình thường không có cơ hội, để em đút một tí cũng có sao đâu mà.”

“Không.” Cho dù anh thật sự có gãy tay thì cũng không cần ai đút hết.

Dung Lục thở dài: “Đã bị như thế rồi, vẫn chẳng biết ỷ lại tí nào...”

Tiểu Đằng nói: “Cậu thích tôi ỷ lại à?”

Dung Lục sững sờ: “Không phải đâu.”

Lại suy nghĩ một lát, cậu ta nói: “Em chỉ thích trở thành người có thể thay anh gánh vác một phương, vì anh mà che gió chắn bão hể hể.”

“ ... ”

Dung Lục cười: “Không phải anh chỉ thích kẻ mạnh thôi à?”

Tiểu Đằng nói: “Đương nhiên. Thế giới này chỉ có kẻ mạnh mới có quyền lên tiếng. Kẻ nhu nhược không có tư cách nói chuyện với tôi.”

Dung Lục đột nhiên hỏi: “Vậy nếu như một người từng rất mạnh, nhưng vì một vài lý do mà trở thành kẻ yếu thì sao?”

Tiểu Đằng lơ đãng lật tạp chí: “Vậy thì chịu bị đào thải đi.”

Dung Lục cười, cúi đầu bóc một quả nho không ai ăn.

Sống trong bệnh viện mấy bữa, Tiểu Đằng cũng không biết hình dung như thế nào, anh vừa cảm thấy cuộc sống này quá đáng sợ, sa đọa, ăn mòn tinh thần, vừa cảm thấy mình thiếu một chút gì đó.

Tính trơ thật sự rất khủng bố!

Cuộc sống an nhàn rảnh háng đã ăn mòn phẩm cách rồi!

Bởi vì không chỉ có bác sĩ điều trị kia dựa hơi Dung Lục, ngay cả mấy y tá quèn cũng chẳng thêm sợ anh, còn thường xuyên tụ tập soi mói bình phẩm anh, hai má đỏ hồng xì xào bàn tán.

Anh chẳng dám nghĩ đến hậu quả nếu cứ tiếp tục như vậy, cho nên khi đến ngày được xuất viện, Tiểu Đằng vội vàng vàng bay ngay về nhà, cứ như ở đây có thổ phỉ gặp đàn ông thì hiếp gặp đàn bà thì giết.

Rời khỏi thành phố T đã được một tháng, cuối cùng Tiểu Đằng cũng được về nhà.

Sau đó, lần đầu tiên trong đời, vào lúc mở cửa nhà, anh được hoan nghênh ầm ầm.

Bốn đứa con gái đều có mặt, ngay cả Tiểu Phác cũng không ra ngoài lêu lổng. Không chỉ như vậy, bọn chúng còn liên thủ với quần gia và người hầu, bố trí trang hoàng lại căn nhà, làm ra một cái chữ Welcome Home to chà bá trên cầu thang. Lúc vào cửa có tiếng pháo giấy nổ đùng đoàng, Tiểu Đằng sợ hết hồn.

Tiểu Đằng bối rối như vậy vài giây, rồi lập tức trấn định, anh không xác định được cái sự nhiệt tình này là dành chỉ Dung Lục hay là dành cho mình, tốt nhất là không nên tự nghĩ nhiều.

Người một nhà ầm ầm ỉ ỉ ăn cơm tối, còn mở rượu trên bàn. Dưới sự cường điệu rằng trẻ vị thành niên không được uống chất chứa cồn của Tiểu Đằng thì bầu không khí có vẻ ngưng trệ, nhưng xét về tổng thể thì vẫn vui.

Eo lưng của anh mơ hồ đau nhức, nhưng không ảnh hưởng đến tư thế ngồi thẳng tắp của anh.

Ăn cơm xong, Tiểu Đằng đi vào phòng sách đã lâu không ghé của mình. Anh có thể tìm được cảm giác an toàn chân thực ở đây, công việc khiến anh thấy mình được trở lại nhân gian.

Đang đọc sách, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Tiểu Đằng quay đầu, trông thấy đứa con trai đang đứng ở đó.

Tiểu Ân nói: “Ba ơi.”

“Chuyện gì thế con?”

“Có phải ở bên ngoài ba gặp chuyện gì ngoài ý muốn không?”

“...” Tiểu Đằng để sách xuống, “Dung Lục nói cho con biết à?!”

“Không, con đoán thế.”

Tiểu Đằng lại cầm sách lên: “Không có chuyện gì to tát cả. Đừng nói với mấy đứa kia.”

Thiếu niên nói: “Quá nguy hiểm, ba đừng đi gây thù khắp nơi như thế. Đừng sống ác nữa, ba cứ ép người khác đến bước đường cùng, sớm muộn gì họ cũng sẽ cắn ngược lại thôi.”

Tiểu Đằng trầm mặt, mỗi khi nói chuyện với thằng con này, anh đều có cảm giác chỉ tiếc mài sắt không nên kim, cộng thêm lời không hợp ý: “Có cái gì mà lạ, kẻ mạnh đương nhiên có kẻ thù! Con nghĩ cái gì cũng phải trèo lên sao? Đây là đánh đổi!”

“Con không cần Tiểu gia mạnh thế nào, cao thế nào.”

Tiểu Đằng cười gằn.

Thiếu niên nói: “Con chỉ cần ba bình an.”

“...”

Tiểu Đằng im lặng hồi lâu, cuối cùng mắng: “Không có tiền đồ.”

Thiếu niên đã quen với việc bị trách cứ, chỉ cười: “Mấy đứa kia cũng nghĩ như vậy. Ngủ ngon, ba đi nghỉ sớm đi.”

“...”

Ngày đầu tiên về nhà, Tiểu Đằng mất ngủ.

Nằm trên giường, anh nghĩ rất nhiều thứ.

Có lẽ là do trước kia anh không để ý lắm, hoặc có lẽ là do anh tự cho rằng như thế.

Có một số việc, một số người, anh không hiểu rõ, cũng không nắm chắc được.

“Anh ơi, ngơ ngác gì ấy?!”

Tiểu Đằng phục hồi tinh thần: “...”

Dung Lục cứ như phát hiện ra châu lục mới: “Ồi giời ơi! Anh cũng biết ngơ ngác!”

“...”

Tiểu Đằng trầm mặt, ngồi nghiêm chỉnh. Nhất định là do đoạn thời gian trước bị nuôi như con heo nên giờ để lại di chứng.

“Lúc anh ngơ ngác trông đáng yêu lắm á.”

Tiểu Đằng nói: “Câm miệng.”

Qua một lúc, Tiểu Đằng đột nhiên hỏi: “Tôi ác lắm à?”

Dung Lục nhìn anh, sau đó cười: “Đúng thế.”

“...”

Tiểu Đằng lại nói: “Chẳng lẽ không được sống tàn nhẫn? Cậu nhìn những người kia đi, sau lưng mắng tôi hận tôi chửi tôi, thế mà trước mặt vẫn phải lạy bò cầu xin tôi hợp tác làm ăn? Nếu tôi không tàn nhẫn thì người phải lạy bò cầu xin ấy chính là tôi! Cho dù cậu không tàn nhẫn với họ thì họ cũng sẽ tàn nhẫn với cậu, cái thế giới này vốn là ý mạnh hiếp yếu! Có cái gì mà không cạnh tranh đến mức cậu có tôi không, một mất một còn? Không đạp chúng dưới chân thì làm sao chúng thần phục cậu, cảm hóa sao?!”

Dung Lục cười: “Thôi đừng kích động mà. Đạo lý này không sai. Chỉ có điều cứng quá cũng hỏng. Có lúc nên mềm mỏng một chút, lùi một tiến hai.”

“Thế thì có ích gì?” Tiểu Đằng lạnh lùng, “Chẳng lẽ là để người ta yêu mến sao?”

“Không không không, em không có ý nói anh phải thay đổi để được người ta thích, ” Dung Lục cười, “Chỉ có điều, xưa nay chẳng có gì là chuyện của một người một ngựa, phải có sự đoàn kết của nhiều người mới có thể làm tốt. Anh cần nhiều bạn, không chỉ là lợi ích...”

Tiểu Đẳng cắt ngang lời cậu ta: “Quan hệ lợi ích mới là vững chắc nhất!”

“Lợi ích đương nhiên rất quan trọng, chỉ là, nói thế nào nhỉ, khi anh phát lương, người công nhân mới làm việc cho anh. Mà nếu như muốn thành công hơn nữa thì phải có nhiều lý do để bọn họ chịu bán mạng vì anh hơn, chỉ dựa vào tiền lương là không đủ.”

Tiểu Đẳng buồn bực: “Không nói chuyện này nữa.”

Dung Lục lại cười: “Ôi nhưng mà kệ, thế nào cũng được, có em tin anh là được rồi.”

“ ... ”

Dung Lục lấy cốc trước mặt anh: “Nước lạnh rồi, em đi pha nước cho anh nhé. Anh uống gì?”

Gần đây Tiểu Đẳng có hơi táo bạo, bởi vì anh cũng tự biết giờ mình gặp phải tình cảnh gì. Sách lược của anh như xe tăng nghiền ép, sau khi đẩy mạnh đến mức nhất định, cuối cùng cũng đạt được hiệu quả không dễ gì mà có.

Đương nhiên anh chưa bao giờ cho rằng mình sai, nhưng anh không tự chủ được, bắt đầu dao động.

Anh muốn tìm Dung Lục thương lượng, cho dù chẳng có ý định tiếp thu những gì cậu ta nói.

Anh cần Dung Lục.

Thế nào cũng phải có một người chịu đựng lửa đạn của anh chứ.

Nghĩ đến mới thấy thật thần kỳ.

Không lâu trước đây, anh nhìn thấy Dung Lục thì cứ như nhìn thấy cái bã kẹo cao su dính ở đế giày, chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài, tự hỏi mình đã gây ra nghiệp chướng gì mà giờ lại bị thằng ôn này nhè nhằng bám theo.

Mà bây giờ, anh bắt đầu thấy vui mừng khi được gặp Dung Lục.

Anh nghĩ, có lẽ bởi vì, anh chưa bao giờ gặp người nào thích hợp giữ lại bên cạnh như Dung Lục.

Hương trà thơm ngát, Tiểu Đẳng nhìn bóng lưng thanh niên, đột nhiên nói: “Kỳ thực tôi rất coi trọng cậu.”

Dung Lục đang châm trà, nghe vậy thì xoay đầu lại nhìn anh: “Ồ? Bởi vì trông em đẹp trai hả?”

“...” Tiểu Đằng nhất thời im lặng, hồi lâu sau mới nói, “Bởi vì cậu rất có bản lĩnh.”

Thanh niên im lặng một chút, mắt cười cong cong: “Em biết.”

“Ừm.”

“Nếu như em không có bản lĩnh thì anh sẽ không để ý đến em nữa.”

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn cậu. Thanh niên cười, vẻ mặt đó vừa như đùa cợt vừa như nghiêm túc, có điểm lơ đãng nhưng lại tựa có ý riêng.

Tiểu Đằng nói: “Cậu cả nghĩ quá rồi.”

“Nhắc mới nhớ, ” một lá thư thả xuống trước mặt anh, “Em chuẩn bị cái này cho anh.”

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn, bả vai chấn động.

Xác thực có rất nhiều thứ anh không thể tự đi vào, Dung Lục không những có cách, còn biết anh cần gì.

Dung Lục cười: “Hê, em tốt như vậy, có phải là anh không nỡ bỏ em đúng không?”

“...”

Dung Lục đồng ý để anh sử dụng, cậu ta như kho tàng dùng mãi không hết.

Mà, không hết thật sao?

Anh thấy do dự.

24. Chương 24: Ta Bị Thông Lừa 8.3

Hôm ấy Tiểu Đằng ngồi uống trà chơi cờ với một vị trưởng bối, đánh bại đánh bại một hồi, nhanh chóng thua liểng xiểng.

Đối phương nhận xét: “Khả năng đánh cờ của cháu chả tiến bộ gì cả.”

Tiểu Đằng không có gì để nói: “...”

Về mặt này anh cũng chẳng rảnh đi nghiên cứu, chỉ do học đòi văn vẻ, phối hợp với người cần phối hợp.

Ông Trương lại gọi anh: “Tiểu Đằng.”

“Dạ?”

Ông Trương bối phận rất cao, anh vẫn rất kính trọng.

“Cháu có nghĩ đến chuyện tái giá không?”

Tiểu Đằng sững sờ.

“Một mình nuôi con cũng lâu rồi. Trong nhà vẫn phải có bà chủ.”

“...” Nói như thế chứng tỏ đối phương đã chọn được người rồi.

Quả nhiên ông Trương lại nói tiếp: “Ông có đứa cháu ngoại, mặt nào cũng tốt, nếu cháu muốn thì đi gặp thử xem sao.”

“... Vâng. ”

Chạng vạng

Dung Lục ăn mặc ngọc thụ lâm phong tới tìm anh: “Anh ơi, tối đi ăn cơm đi, có nhà mới mở cửa hàng...”

Tiểu Đằng bận bịu vùi đầu vào văn kiện: “Buổi tối tôi có việc, hôm khác đi.”

“Ồ? Đêm nay có tiệc à?”

Tiểu Đằng cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ.”

Dung Lục cười hì hì: “Có tiệc thì dắt em theo cũng được a ha ha.”

“Cậu không thể đi theo.”

Dung Lục tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện, cầm lấy cốc trà: “Ồ? Tại sao, em rất được mọi người yêu thích, đi làm cái đồ trang sức cũng tốt nhá.”

Tiểu Đằng ngẩng đầu lên: “Tôi đi xem mắt.”

Dung Lục phun trà, ho sặc sụa.

Khó khăn lắm mới đỡ hơn chút, cậu ta cao giọng hỏi lại: “Xem mắt?!”

“Đúng.”

Thanh niên nhìn anh, không nhận tờ giấy ăn anh đưa, chỉ hỏi: “Anh cần sao?”

Tiểu Đằng nói: “Đây không phải là cần hay không.”

“Vậy thì là cái gì?”

Dung Lục rất ít khi hùng hổ dọa người như thế này. Tiểu Đằng nhú mày, vứt tờ khăn giấy đi, đóng ván kiện lại.

“Tôi sống một mình lâu rồi, có người giới thiệu cho tôi, chuyện này rất bình thường.”

Dung Lục nói: “Anh có thể không đồng ý mà.”

Tiểu Đằng tiếp tục cau mày: “Tại sao tôi phải lờn thế?”

Dung Lục bật cười: “Vậy cũng đúng.”

Sau đó thanh niên nhanh chóng thu hồi nụ cười trên mặt: “Em không cho anh đi.”

Tiểu Đằng chậm rãi dựa vào ghế, trầm mặt nhìn người thanh niên.

Thứ gọi là xem mắt, đối với anh mà nói chỉ là xã giao thôi.

Những năm này sống một mình, nếu anh có nhu cầu về một gia đình đầy đủ, cần gì phải chờ tới tận bây

giờ.

Đối với anh mà nói, phụ nữ là sinh vật ngoài hành tinh khó lý giải khó hiểu nổi nhất.

Bất kể là cái người bỏ trốn theo tình nhân kia, hay là Lăng Mai bỏ anh lại, hoặc là ba đứa nhỏ tính tình lập dị làm cho anh đau đầu kia.

Bằng ấy người đã quá chùng, trong cuộc đời anh không muốn có người phụ nữ nào đặt chân vào nữa.

Nếu thật sự phải tái giá, đừng nói trong nhà có bốn người phụ nữ có thể diễn ra vở kịch gì, ngay cả quan hệ giữa mẹ kế con chồng anh đã chẳng nắm bắt được.

Cho nên anh không hề nghĩ tới chuyện tái giá.

Nhưng thái độ của Dung Lục đã chọc giận anh.

Anh sống bằng này tuổi, nhưng được có mấy người dám nói thẳng vào mặt anh “Tôi không cho phép”?

Điều này làm cho anh mơ hồ cảm thấy rằng nanh sắc nhọn giấu dưới bề ngoài dịu ngoan thường ngày của Dung Lục.

Tiểu Đằng lạnh lùng nói: “Cậu là gì của tôi?”

Thanh niên im lặng.

Hai người còn đang trầm mặc, thanh niên đột nhiên cười: “Em là một người, đối với anh mà nói, cực kỳ có ích.”

“ ... ”

“Em nói không sai chứ.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ dần dần rút đi, sắc trời dần tối, chưa bật đèn nên tròng phòng làm việc có vẻ hơi âm trầm.

Tiểu Đằng đẩy ghế dựa, đứng dậy, lấy áo vét treo trên móc xuống: “Lần này tôi phải đi, ông Trương sắp xếp.”

Anh sẽ không vì một việc nhỏ mà đắc tội với người không nên đắc tội.

Ngoài xe đèn điện rực rỡ, neon lấp loé, cảnh đêm nơi thành phố dưới ánh đèn dần lùi ra sau.

Ở trong xe, Tiểu Đằng bần thần.

Dĩ nhiên, thứ Dung Lục có thể cho anh còn nhiều hơn những thứ ông Trương có.

Nhưng anh dám đánh cược, Dung Lục sẽ không vì chuyện này mà làm ầm lên với anh.

Đây chỉ là cách sử dụng lợi ích tốt nhất.

Cơm tối ăn rất nhanh, nhà hàng nổi danh cũng không làm người ta yêu thích.

Tiểu Đằng không nhớ rõ đối tượng xem mắt hôm nay, thậm chí cả tên họ, có thể là OO, mà hình như là XX, anh cũng chẳng biết xấu đẹp thế nào.

Cũng không chú ý trong bữa tiệc đã nói những đề tài gì, anh không hay nói, đối phương nói hết, hết lễ nghi là được rồi.

Chắc chắn biểu hiện này của mình cũng chẳng làm cho đối phương vui vẻ gì, vậy nên anh không có bất kỳ ý nghĩ dư thừa nào.

Anh vốn nên tỏ ra hết sức chăm chú. Chịu khó giao du. Nếu như biểu hiện mất tập trung, để lại ác cảm cho đối phương, vậy hà tất anh phải đi?

Anh khó có thể khống chế suy nghĩ của mình, thậm chí không có cách nào tập trung vào bữa cơm này.

Lẽ nào là di chứng để lại sau lần nằm viện kia?

Kỳ thực nhiều lúc, anh không biết mình nghĩ cái gì.

Bữa tối kết thúc, Tiểu Đằng nhanh chóng dẹp hết, tỏ ra áy náy do mình có việc gấp nên không thể nào đưa đối phương về nhà, đối phương nói không sao, mình có xe. Tiểu Đằng cũng không khách sáo, ngay lập tức lên xe về nhà.

Dung Lục không ở nhà, phòng ngủ trống, cửa sổ không đóng, gió đêm thổi vào làm tấm rèm bay phấp phật.

Tiểu Đằng đứng một hồi, quay người chạy xuống lầu, hỏi người trong nhà: “Dung Lục đâu?”

Tiểu Tử ngẩng đầu: “Không biết đâu, chú Dung Lục không về.”

Tiểu Đằng tự lái xe ra ngoài, bằng trực giác tìm một vòng quanh thành phố, cuối cùng tới trường đua ngựa.

Đêm xuống, gió thổi hơi lạnh, trường đua không có người thi đấu, vô cùng quạnh quẽ, ngoại trừ nhân viên công tác thì vật còn sống cơ bản cũng chỉ có ngựa. Trên bãi cỏ mở đèn sáng rõ, anh nhìn thấy dáng vẻ tiêu điều cô quạnh của thanh niên.

Một cảm giác rất xa lạ và vi diệu.

Cũng không phải kinh hoàng, anh chưa từng hoang mang, hiện giờ cũng sẽ không.

Cho dù trước khi nhìn thấy Dung Lục, anh vẫn rất tự tin, Dung Lục sẽ không bỏ đi.

Giống như Tiểu Phác khi còn bé, có một lần cả nhà ra ngoài cắm trại, kết quả anh và vợ trước ầm ĩ cãi nhau, nổi trận lôi đình, lái xe bỏ đi, để quên Tiểu Phác ở chỗ ấy. Chờ đến khi anh phát hiện, quay xe lại, nó vẫn ở đó, một mình.

Tiểu Đằng hỏi: “Hành động này của cậu là bỏ nhà đi bụi hả?”

Thanh niên cũng không quay đầu: “Em chỉ tới thăm Glory.”

Con ngựa thở phì phì, ăn cà rốt trên tay Dung Lục, người ướm nhẹp, xem ra Dung Lục lại theo chân nó phân cao thấp.

Tiểu Đằng nói: “Trở về đi.”

Thanh niên xoay đầu lại, nhìn anh.

“Anh quá tham lam, Tiểu Đằng.”

“...”

“Có phải anh muốn có cả hai? Anh đang dựa vào việc em thích anh, đúng không?”

“...”

Tiểu Đằng không mở miệng, hai người yên tĩnh nhìn nhau, thanh niên lại cười: “Nhưng anh đúng. Em không thể nào rời khỏi anh.”

“ ... ”

Tiểu Đằng trầm mặc một hồi, cởi áo khoác ra, khoác lên trên vai cậu.

Dung Lục ra đầy mồ hôi, trong gió đêm, cổ cậu ta lạnh lẽo.

Tiểu Đằng nói: “Nơi này gió lớn lắm, chuyển sang nơi khác nói chuyện.”

Dung Lục không nhúc nhích, nói: “Anh nói không sai, đây thế giới mà người ta cậy mạnh hiếp yếu. Em không có cách nào ép buộc được anh.”

“ ... ”

Dung Lục cười chua chát: “Bởi vì ngay từ lúc mới bắt đầu em đã thua rồi.”

Trong tình cảm, ai động lòng trước, người đó thua.”.

“Em từng nghĩ rất lâu, lúc anh tìm được em, em phải bày ra dáng vẻ gì, phải dùng cách gì để gây khó dễ cho anh.”

“ ... ”

“Nhưng vừa nhìn thấy anh, em lại tha thứ.”

“ ... ”

“Anh nói xem, em như vậy thì thắng thế nào?”

“ ... ”

Thanh niên lẩm bẩm: “Như vậy có nghĩa lý gì.”

Anh thấy trong đôi mắt thanh niên phản chiếu ra hình ảnh mơ hồ của mình.

Tiểu Đăng nói: “Chúng ta về thôi. Cậu sẽ ốm mất.”

Trên đường về, Dung Lục bắt đầu ho khan, hắt xì không dừng được, nước mũi chảy lòng thòng, giấy ăn trên xe cũng dùng hết, Tiểu Đăng vô cùng bất đắc dĩ.

Nhìn cậu ta thế kia, Tiểu Đăng ở trên xe còn dặn người đi gọi bác sĩ. Bác sĩ chạy suốt đêm tới, thấy anh dắt Dung Lục nước mắt nước mũi tèm nhèm đi vào nhà. Hỏi rõ ngọn nguồn, sau đó ông lão thoát nhìn nhỏ nhà hiền lành bắt đầu chửi hai người ầm ầm.

“Tự làm tự chịu, nhiều tuổi rồi, biết tình trạng sức khỏe mình như nào mà còn tùy hứng thế hả?! Nếu cậu không muốn sống thì đừng có làm lãng phí sức lực của tôi.”

Tiểu Đăng có liên quan bị mắng máu chó đầy đầu, cũng không nói gì, chỉ có thể vừa bị mắng vừa chịu tội. Chửi đến lần thứ ba, rốt cuộc cũng có thuốc.

Kiên nhẫn nghe chửi rồi cũng kính tiễn người về. Bằng tính cách của Tiểu Đăng, có thể làm được như thế mà không phát hỏa thì đúng là nghịch lý rồi, vì vậy người trong nhà đều dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ nhìn anh.

Trở lại với người đang nằm bẹp trên giường, Tiểu Đăng chỉ nói hai chữ: “Uống thuốc.”

Dung Lục ho khan một hồi, uống xong một bát đầy thuốc đắng, lại rút vào trong chăn. Nằm một hồi, đột nhiên hỏi: “Sau này anh còn đi xem mắt không?”

Tiểu Đăng: “...”

“Mà thực ra anh đi làm gì, em thấy anh chẳng gặp được người phụ nữ thích hợp đâu.”

“...” Lời nói này.

“Em không nghĩ ra được anh sẽ thích type người gì, cũng không nghĩ ra được người như nào sẽ thích anh.”

Tiểu Đăng không nói gì: “...”

“Muốn có người ở cạnh, không bằng chọn em đi, ” Dung Lục nói, “Họ có thể làm được, em cũng có thể.”

“...” Xét về mặt nào đó, không phải là không được!

“Họ có thể cho anh cái gì, em cũng có thể.”

Tiểu Đằng nhìn cậu ta.

Dung Lục không tránh ánh mắt của anh: “Ít nhất là trong lúc em còn hữu dụng, anh đừng đi xem mắt nữa.”

“ ... ”

“Không thì có lẽ em sẽ không ở lại đây nữa đâu.”

Hai người nhìn nhau. Trầm mặc, Tiểu Đằng rốt cục muốn nói cái gì, mà Dung Lục đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó một đồng nước mũi lòng thông.

“ ... ”

Thanh niên nói: “Thật bất tiện.”

“ ... ” Tiểu Đằng ném khăn giấy cho cậu ta, “Thân thể không tốt thì đừng có bày đặt.”

Trong phòng lại tiếp tục yên tĩnh, Dung Lục nhìn trần nhà như có điều suy nghĩ.

Tiểu Đằng vẫn thản nhiên: “Vẫn muốn nghe chuyện cổ tích rồi đi ngủ hả?”

Dung Lục nở nụ cười: “Ừ ừ.”

Tiểu Đằng tìm tới quyển truyện cổ tích của Tiểu Tử ngày trước, bắt đầu lật trang.

Dung Lục nửa ngồi nửa nằm bên cạnh anh, nghe anh đọc truyện.

Là truyện Nàng tiên cá.

Tiểu Đằng đọc một cách nhạt nhẽo: “Cô nghĩ, hoá ra là như vậy —— mỗi bước đi đều giống như đi trên gai nhọn —— mỗi một bước tiến tới tình yêu đều là chông gai. Nhưng lúc đi trông cô thật đẹp, như nhảy múa... nhảy múa trên gai...”

Anh cảm thấy thanh niên dần dần dựa vào vai mình, hơi thở trầm ổn, người nóng hằm hập.

“Cô nghe thấy tiếng trái tim vỡ nát, giống như pha lê bắn ra vô số mảnh vụn, ghim vào thân thể mình...”

Đọc xong. Tiểu Đằng để cậu ta nằm trên giường, dèm chăn cẩn thận. Trán thanh niên đỏ đầy mồ hôi, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi.

25. Chương 25: Ta Bị Thông Lừa 9.1

Dung Lục nghỉ ngơi chừng mấy ngày, bệnh cũng chẳng đỡ hơn. Dù đã hạ sốt nhưng vẫn ho không ngừng, chẳng màng ăn uống, tinh thần uể oải suy sụp.

Tiểu Đằng khó tránh khỏi lo lắng, mà Dung Lục chỉ cười: “Không sao đâu, em hơi yếu một tí nhưng không chết được.”

Dung Lục không nhắc lại chuyện ngày ấy, cậu ta vẫn cười hì hì, giống như chưa từng có gì xảy ra, sự tranh chấp lúc trước đã thành mây khói, như sương tan vào lòng.

Nhưng Tiểu Đằng biết, thực ra không phải như vậy. Cho dù không có mây đen, cũng co lại thành cây gai.

Bởi vì Dung Lục không còn ồn ào như trước, thỉnh thoảng còn ngơ ngác như đang suy nghĩ thứ gì.

Tiểu Đằng định đi làm, thấy Dung Lục đã xuống lầu từ bao giờ, đang buồn bực ngán ngẩm ngồi trong phòng khách xem báo, anh đi tới hỏi: “Ở nhà không thấy ngọt ngào à?”

“Rất hợp ý em.” Dung Lục cười híp mắt.

Vẫn là nụ cười rạng rỡ ấy.

Tiểu Đằng cũng không biết phải biểu đạt sự quan tâm thế nào: “Muốn đi ra ngoài thì nói với tôi.”

Anh có thể dành chút thời gian để đi dạo cùng ta hoặc vân vân.

Dung Lục cười: “Em lớn đùng rồi, tự đi được mà.”

“Ồ.”

Tiểu Đằng chợt nhận ra, tuy anh vẫn là người chiến thắng, nhưng người nắm giữ tiết tấu cuộc đối thoại, kỳ thực là Dung Lục.

Khi Dung Lục có tâm, cho dù là đề tài vô vị, kể cả chỉ có một chữ “Ừ” thì cậu ta cũng có thể nói tiếp, thao

thao bất tuyệt.

Nhưng lúc Dung Lục vô tình, cho dù anh có muốn tán gẫu thì cũng chẳng có gì để nói.

Tiểu Đằng cảm thấy rất vô vị: “Vậy tôi đi làm đây.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Tiểu Đằng phát hiện ra sự xa cách, cũng biết rõ nguyên nhân bên trong, chỉ là anh vẫn có cảm giác tự tin không rõ, cho rằng Dung Lục vẫn còn dính mình.

Dung Lục từng nói, cậu ta thua ngay từ lúc ban đầu.

Anh và Dung Lục, từ khi quen biết đến bây giờ, đều là Dung Lục nghe theo anh, nịnh nọt ân cần, anh vẫn thờ ơ không để ý.

Chuyện này đương nhiên không hợp lý, cũng không công bằng, nhưng Tiểu Đằng cảm thấy nó sẽ tiếp tục kéo dài, cần phải tiếp tục kéo dài.

Lúc đi ra cửa, Tiểu Đằng quay đầu nhìn lại. Dung Lục đang đứng trước cửa sổ, không biết nhìn cái gì, xuyên qua mấy cành mai vừa kết nụ đâm hoa, nụ cười trên mặt thanh niên tản mát, mất tập trung.

Tiểu Đằng lên xe trong tâm trạng rối rắm không rõ.

Rốt cục nên làm thế nào với Dung Lục mới phải?

Anh cũng không hiểu được mình.

Với anh mà nói, sự tồn tại của Dung Lục trong lòng anh có ý nghĩa như thế nào, vẫn là một khoảng sương mù mờ昧.

Quả thật như Dung Lục nói, anh là người “rất thực dụng”.

Mà so với thực dụng, kỳ thực là hơn rất nhiều.

Hết một ngày làm việc, Tiểu Đằng mệt mỏi rời khỏi công ty. Anh không quen cảnh làm việc mà không có Dung Lục, cứ như mất đi một cánh tay.

Lần trước khi Dung Lục bị bệnh, anh cũng mơ hồ thấy như thế, lúc này cảm ngộ lại càng sâu.

Nếu Dung Lục không bao giờ bị bệnh thì tốt biết mấy.

Nếu Dung Lục có thể ở bên anh mãi mãi...

Trên đường về nhà, Tiểu Đằng lơ đãng nhìn qua cửa sổ xe, thấy bên ngoài có sạp bán kẹo hồ lô.

Không phải là loại dâu tây táo tây quả kiwi quýt bla bla đủ hình đủ loại, chỉ là xôi quả sơn tra bình thường mà thôi.

Tiểu Đằng chẳng có hứng thú với mấy thứ này, nhưng Dung Lục thích, hơn nữa còn rất thích loại truyền thống như vậy. Dung Lục nhiều khi rất trẻ con, hoàn toàn không phù hợp với thân phận của cậu ta, rất có thể bởi vì khi còn bé không được ăn nên mới như thế.

Xe đã đi qua một đoạn, Tiểu Đằng nghĩ một chút, bảo tài xế dừng ở ven đường, sau đó anh xuống xe, đi ngược lại.

Mang hai chuối xôi hồ lô về nhà, Tiểu Đằng nghĩ hôm nay chỉ được ăn một chuối, ngày mai lại ăn nốt chuối kia, song lúc vào nhà, anh lại không nhìn thấy Dung Lục.

Đối mặt với sự chất vấn, người trong nhà đều rất mờ mịt, mẹ Hoàng nói: “Cậu Dung Lục á? Buổi sáng cậu ấy vẫn ngồi ở kia uống trà, sau đấy tôi đi ra ngoài mua đồ ăn, về thì không thấy đâu nữa, tôi không để ý lắm...”

“Tôi cũng không để ý...”

“Chú Dung Lục đi đâu rồi à?”

“Không phải đang ngủ trên lầu sao?”

“...”

Xác thực, Dung Lục là khách, cũng không phải phạm nhân, đương nhiên thích đi đâu thì đi, chẳng có ai quản cậu ta.

Tiểu Đằng vội vã lên lầu, chạy tới phòng ngủ của Dung Lục. Hiện trường không có gì xóc xếch, chỉ có bộ quần áo thay ở nhà vắt trên ghế; mở tủ quần áo ra, bên trong ít đi mấy bộ Dung Lục thường mặc, áo khoác giữ ấm không có; giấy tờ trong ngăn kéo cũng biến mất.

Dung Lục đi rồi.

Tiểu Đằng lập tức bấm số điện thoại di động của đối phương, nhưng chuông vang hồi lâu cũng không có ai nhận. Anh bấm hai lần, kết quả giống nhau.

Lần đầu tiên trong đời, Tiểu Đằng cảm thấy hoang mang.

Lần này không giống với lần Dung Lục giận dỗi bỏ tới trường đua ngựa hong gió, quá đột ngột, quá ngoài ý muốn.

Anh cảm thấy chuyện này không đáng có, bởi vì sau ngày ấy, bọn họ không phát sinh thêm bất kỳ xung đột nào, bởi vậy có thể nói, Dung Lục bỏ đi như vậy rất phi logic, ít nhất là không phù hợp với suy đoán của anh.

Dung Lục cứ thế mà đi.

Tiểu Đằng ngồi một mình trong thư phòng.

Ban đêm, không gian lạnh như nước làm anh nổi cả da gà. Nhìn trang sách, vừa lật, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tiểu Đằng quay đầu lại, thấy con gái mặc váy ngủ, ôm con gấu to, nửa tỉnh nửa mê, hai mắt mông lung đứng ở cửa.

“Ba...”

Tiểu Đằng tận lực dùng giọng nói hoà ái hỏi: “Sao thế con?”

“Chú Dung Lục đâu rồi ạ?”

Tiểu Đằng khựng lại, nói: “... Chú về nhà rồi.”

Anh cũng đã sai người đi nghe ngóng, Dung Lục đã an toàn trở lại Dung gia.

Tự nhiên như vậy, cũng tốt.

Tiểu Tử lại hỏi: “Sao tự nhiên chú Dung Lục lại về nhà?”

“... Chắc gia đình có việc gì.”

“Vậy chú còn đến thăm mình không?”

“...” Tiểu Đằng nói, “Cái này ba không rõ. Mau trở về ngủ đi.”

Sau đó anh có gọi mấy lần, đều không ai nghe. Cuối cùng đối phương tắt máy.

Tiểu Đằng không gọi tới số kia nữa.

Dung Lục chẳng để lại một lời, ngay cả đôi câu đáp lại cũng chẳng buồn cho, truyền thông tin trong im lặng, người nên biết, tự nhiên sẽ hiểu.

Tiểu Đằng vô cùng bình thản.

Anh nghĩ, kỳ thực chẳng có gì ghê gớm, Dung Lục vốn là một khách hàng của Tiểu gia, chỉ là một người từng đi qua cuộc sống của anh.

Bỏ đi vô cùng đột ngột, nhưng cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, không có gì lạ cả

26. Chương 26: Ta Bị Thông Lừa 9.2

Sau khi Dung Lục đi, công việc của Tiểu Đằng ngày càng trở nên bận rộn, anh uể oải, tâm trạng rất tệ, giấc ngủ không sâu, cả ngày bồn chồn nôn nóng, trạng thái không ổn định, như quả bóng có thể nổ bất cứ lúc nào.

Bởi vì ảnh hưởng đến hiệu suất công việc, anh không thể không đến gặp bác sĩ, mua thuốc, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Không rõ bệnh lý, nguyên nhân cũng không muốn tra cứu. Đơn giản chỉ là áp lực tinh thần mà thôi, áp lực, anh từng trải qua rất nhiều lần rồi.

Có lúc anh lại nhớ tới Dung Lục, trong đầu chợt hiện lên một vài cảnh tượng, một vài đoạn ngắn, sau đó sẽ là một câu nghi vấn: “Rốt cục là tại sao?”, mà ý nghĩ thể này thường không sống được hơn 3 giây đã bị anh cắt đứt.

Những chuyện không đâu thường không thể nghĩ tới, bởi một khi đã nhớ lại, nó sẽ giống như đốm lửa cháy trên xăng, nếu không lập tức dập tắt, sẽ không có cách nào cứu vãn.

Anh không nên đau khổ vì những chuyện đã qua, những người không còn xuất hiện trong cuộc đời mình.

Khí trời ngày càng lạnh lẽo, mùa đông rất dễ khiến lòng người u ám, hoàn toàn là cái mùa không vui, may mà có rất nhiều ngày lễ để nghỉ ngơi.

Sắp cuối năm, Tiểu Đằng chẳng có cảm giác gì, trong khi đó người xung quanh hồ hởi vui mừng, trên đường cũng bắt đầu treo đèn kết hoa, đủ loại quảng cáo và tuyên truyền chúc mừng năm mới.

Đương nhiên tất cả chẳng liên quan gì đến anh, anh chẳng bao giờ để ý, lễ giáng sinh đã qua. Lúc Tiểu Đằng nhìn thấy cây thông Noel khổng lồ đặt giữa trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, anh mới nhận ra như thế.

Anh không rõ giáng sinh đến lúc nào, kết thúc lúc nào, anh chìm trong công việc, như một cỗ máy, ngoài ra chẳng biết thứ gì.

Tiểu Đằng đứng dưới cây thông, ngày lễ đã qua, đèn treo bên trên đã không còn tác dụng trang trí, đơn giản chỉ là một thứ treo bên trên, thoát nhìn có chút tiêu điều, cô đơn tâm ý.

Anh đột nhiên nghĩ, thời gian anh và Dung Lục qua lại chưa tới một năm, cho nên bọn họ vẫn chưa cùng nhau trải qua ngày lễ này. Nếu như Dung Lục còn ở đây, bằng tính cách ưa náo nhiệt của cậu ta, chắc chắn sẽ...

Tiểu Đằng không để cho mình tiếp tục nghĩ nữa, bởi vì cảm giác đau nhói lại ập tới.

Anh có chút ngoài ý muốn với phản ứng bất lương của mình. Dung Lục bỏ đi, thời gian không phải quá dài, mà cũng không phải một sớm một chiều, anh vẫn chưa thể nào chấp nhận.

Anh nghĩ, đại khái là bởi vì Dung Lục không từ mà biệt, không có cách hành xử tối thiểu, một cái kết không trọn vẹn, vậy nên mới khiến anh canh cánh trong lòng.

“Thật không phải, đã để anh chờ lâu.”

Tiểu Đằng quay đầu lại, nhìn người phụ nữ trước mặt.

Đối phương ăn mặc rất tinh tế, tao nhã lại mỹ lệ, nụ cười dịu dàng hào phóng, là đàn ông lúc này đều nên nói lời chót lưỡi đầu môi, mà Tiểu Đằng cũng không biết nên nói cái gì để ứng đối, chỉ đáp: “Không sao đâu.”

Đây là cô gái anh gặp lần trước. Tiểu Đằng không những không nhớ mặt cô, còn bị kích đến mức chẳng nhớ nổi tên người ta. Mà khi người ta thông qua ông Trương để hẹn gặp, anh chẳng có lý do gì để từ chối.

Vì Dung Lục đi rồi.

Hai người đi lên phòng ăn trên lầu, ngồi xuống chọn món, đối phương nhìn thực đơn, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen lay láy tập trung nhìn anh, hỏi: “Có phải anh không nhớ tên em không?”

“ ... ”

Tuy rằng rất thất lễ, nhưng Tiểu Đằng hoàn toàn không muốn lừa gạt phụ nữ, vì vậy thành thật gật đầu. May là đối phương cũng không tức giận, chỉ mỉm cười: “Em biết mà.”

“Em là Liễu Ngưng.”

“Ồ, anh là Tiểu Đằng.”

“... Em biết.”

“ ... ”

Liễu Ngưng nói: “Sao anh ngốc thế?”

“ ... ”

“Thôi, với đầu gối như anh thì em cũng không nói vòng nói cong nữa, nói thẳng ra đi.”

“ ... ”

“Có phải anh không có hứng thú với em không?”

“...” Tiểu Đằng cảm thấy không chống đỡ được, dù anh là người thẳng tính, ghét nhất quanh co lòng vòng nhưng anh biết lúc nói chuyện với phụ nữ cần tránh nói thẳng, cần thiết hàm súc, mà em gái trước mắt này lại nói toạc ra điều anh thấy xấu hổ.

Trả lời thế nào mới phải?

Vì vậy anh lại rơi vào trầm mặc.

Liễu Ngưng nói: “Em cũng chẳng mong vừa gặp đã thương, nhưng tốt xấu gì anh cũng phải có chút ấn tượng với em chứ. Nãy em nhìn anh, hình như anh còn chẳng nhận ra em nữa ỹ.”

“...” Tiểu Đằng yên lặng nhấp ngụm trà.

“Lần đầu tiên gặp phải người như vậy ấy, ” Liễu Ngưng thở dài, oán giận nói, “Không phải em khoe khoang chứ từ nhỏ đến lớn, chẳng có người đàn ông nào mà không bị em hấp dẫn cả. Vốn là cậu bảo em đi gặp mặt, còn là một người đã ly dị nuôi bốn đứa con nhỏ, tí nữa là em tức chết luôn, nghĩ thâm đúng là sống gặp quỷ, em cũng không phải người làm từ thiện muốn phổ độ chúng sinh, thế mà còn bắt em lấy. Nào có biết, hoá ra là anh không hài lòng với em.”

Tiểu Đằng quá lúng túng, chỉ có thể giải thích: “Cũng không thể nói là không hài lòng...”

Liễu Ngưng nhìn thấu anh: “Là hoàn toàn không có ấn tượng gì, đúng không?”

“...” Không sai.

“Cuối cùng là tại sao hả? Điều kiện của em cũng chẳng kém, ” Liễu Ngưng nói, “Lẽ nào anh không thích phụ nữ?”

Tiểu Đằng phun trà.

May mà đồ ăn nhanh chóng được mang lên, cuối cùng cũng có thể giả vờ vui đầu vào ăn cho bớt lúng túng.

Động đũa, Tiểu Đằng lại thấy ăn không nổi, bởi vì người đối diện cứ nhìn anh chằm chằm chẳng hề che giấu, anh là đàn ông mà cũng bị nhìn đến khó chịu.

Liễu Ngưng nâng cằm, dù bận vẫn ung dung nhìn anh: “Kỳ thực, em cảm thấy anh rất được.”

“...”

“Anh từ chối người khác đến gần. Mà nói như thế nào đây, như vậy lại khiến người ta càng tò mò muốn tìm hiểu về anh.”

“...”

Liễu Ngưng cười híp mắt: “Cũng có thể là bởi vì anh đẹp trai.”

“...”

Ăn cố cho xong bữa cơm này, Tiểu Đằng nhanh chóng đi về. Anh cảm thấy lần sau mình nên thẳng thừng từ chối, tỏ rõ thái độ, chẳng cần phải gặp xã giao làm gì nữa. Huống chi, cô còn đem lại cho anh cảm giác

giống như từng quen biết.

Chủ động như thế, rộng rãi như thế, tùy hứng như thế, lúc chọc anh cũng luôn cười híp mắt như thế.

Anh không muốn gần người này nữa.

Năm mới, Tiểu Đằng dẫn con lên chùa cầu phúc. Anh chẳng bao giờ tin chuyện quỷ thần, mà tập tục bao đời truyền lại mình không thể tránh. Không tin cũng không phải là bất kính, anh sống bằng này tuổi rồi, lại càng không có ý nghĩ khinh bạc phản nghịch.

Vì vậy Tiểu Đằng có quy củ mà thắp hương, từ cạnh cửa tiến vào đại điện, bái Phật theo đúng trình tự.

Mùi nhang đèn làm người ta cảm thấy bầu không khí rất nghiêm túc, trong điện không phải người người nhốn nháo, rất yên tĩnh, không người ồn ào, người đến cũng chỉ thành kính dâng hương, dập đầu lẩm bẫm, hoặc yên lặng cầu khẩn, giống như là có rất nhiều tâm nguyện.

Lòng Tiểu Đằng trống rỗng, chẳng nghĩ gì, chỉ lễ bái cho đủ.

Bái xong điện Thiên Vương, điện Bảo Hùng, đột nhiên nghe thấy Tiểu Ân hỏi: “Ba có cầu phúc không ba?”

“Thôi.”

Hiển nhiên chuyện cầu phúc không phải là chuyện anh sẽ làm.

Hơn nữa cầu phúc lại không thể cầu phát tài, đối với người làm ăn như anh mà nói, thì càng không có gì có thể cầu xin, đơn giản là mong gia đình bình an, nén hương này cũng được công thức hoá mà thắp cho xong.

Tiểu Ân nói: “Con có ước nguyện, hy vọng đến lúc đó có thể tới lễ tạ thần.”

“...” Anh rất muốn chửi thẳng con này không biết tự dựa vào sức mình mà cứ trông cậy đâu đâu, nhưng hiển nhiên không thích hợp mở miệng ở chốn này, cuối cùng im lặng nhìn.

Anh nhìn thấy bức tượng bồ tát đặt ở đó, trong lòng đột nhiên hơi động.

Vị bồ tát cười sư tử xanh, tay cầm tuệ kiếm, sư tử gầm một tiếng có thể đánh thức chúng sinh đang trầm mê, tuệ kiếm có thể chặt đứt tất cả phiền não.

Siêu thoát tất cả, chặt đứt ngu xuẩn sân si.

Tiểu Đằng nhìn tượng thần vài giây, sau đó cúi đầu dưới khuôn mặt cười hiền hoà từ ái ấy.

Không ai nghe được tiếng lòng của anh.

Tiểu Đằng đọc thầm trong đầu vài câu rồi lập tức đứng dậy, quay người đi ra.

Cho dù chỉ có mỗi mình mình biết mình đang suy nghĩ điều gì, anh vẫn thấy hoang mang khó chịu. Cảm giác hết như mình vừa gây ra một chuyện rất đáng xấu hổ.

Vi nổi thống khổ của mình mà cầu khẩn với thần linh, quá vô dụng, quá nhu nhược, không phải hành động anh sẽ làm.

May mà không ai biết.

Chỉ có bức tượng to lớn im lặng này.

Đêm mùa đông dài dằng dặc, Tiểu Đằng khó ở, cho dù nằm trong phòng ấm thì anh vẫn thấy lạnh, cả người không khỏe, chờ thế nào trời cũng chẳng sáng, đúng là dày vò.

Khó khăn lắm mới ngủ được, nhưng cũng không yên ổn, mơ mơ tỉnh tỉnh, mãi cho đến khi kiệt sức, mệt mỏi đến cực điểm, mất đi ý thức.

Sau cơn mệt rũ rời, Tiểu Đằng đột nhiên tỉnh lại, anh còn ngái ngủ, theo thói quen định sờ đồng hồ báo thức xem giờ, cảm thấy có gì hơi khác thường.

Trong chăn ấm hơn lúc trước. Là thân nhiệt của một người khác.

Tiểu Đằng vội vàng quay đầu, dựa vào ánh bình minh, anh nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của cậu trai ấy.

“ ... ”

Người vốn trấn định như Tiểu Đằng cũng giật mình kinh hãi, nhất thời không thể động đậy. Qua một phút, anh mới bình tĩnh lại, vươn tay, cẩn thận đụng lên má thanh niên.

Là thực thể. Không phải ảo giác.

Anh thấy khuôn mặt chàng trai, giống hệt trong mơ.

Thanh niên như cảm giác được cái gì, mí mắt hơi giật giật, mắt mũi kèm nhèm, lâu bầu với anh: “Chào buổi sáng...”

27. Chương 27: Ta Bị Thông Lừa 9.3

Tiểu Đằng nghe thấy âm thanh quen thuộc đó, cảm giác rất chân thực, rốt cục mở miệng, hỏi cậu ta: “Cậu vào bằng cách nào?!”

“Lâu rồi không gặp, em nhớ anh.”

Giọng nói của thanh niên mơ mơ màng màng, như vẫn còn mê ngủ.

Tiểu Đằng lại hỏi: “Tại sao quay lại?”

Đôi mắt thanh niên vẫn buồn ngủ mông lung: “Em làm xong việc rồi thì về tìm anh.”

Tiểu Đằng vẫn thấy khó ở như cũ, cảm giác không thật. Anh có rất nhiều nghi vấn, nhất thời không biết nên hỏi từ đâu.

Giống như bị đẩy xuống địa ngục rồi ngay lập tức được kéo về nhân gian.

Chờ chút, cái này là thực hay mơ?

Không được, ngay cả trong mơ thì anh cũng không được để hờ.

Anh lại gọi một tiếng: “Dung Lục.”

Mí mắt híp tịt của cậu ta hơi giật giật, tay ôm lấy anh như sưởi ấm.

Nhiệt độ rất thật, lòng bàn tay cậu ta hơi lạnh, mà ngực lại nóng. Tiểu Đằng chỉ có thể hít sâu một hơi, lại thêm hơi nữa rồi mới thở ra, như vậy nhiều lần, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Không phải mơ.

Anh mở to mắt, nhìn cậu trai đang ngủ say bên cạnh, ánh nắng nhẹ lọt qua khe cửa chiếu lên khuôn mặt cậu ta, anh cảm giác như đang mơ.

Dung Lục này ngủ một giấc đến trưa, dụi mắt, ngáp mấy cái rồi mới tỉnh hẳn.

Mở mắt lại nhìn thấy mặt Tiểu Đằng, Dung Lục vô cùng lễ phép: “Chào buổi sáng...”

Mặt Tiểu Đằng vô cảm: “Trưa rồi.”

Dung Lục cười hì hì: “Chào buổi trưa...”

Vò tóc, Dung Lục lại hỏi: “Hôm nay anh không đi làm à?”

Tiểu Đằng nhú mày: “Cậu cứ giữ tay tôi khư khư, tôi đi thế nào?”

“... Em còn tưởng anh sẽ đạp em xuống giường như ngày trước ý.”

“Lần sau tôi làm.”

Dung Lục cười xin tha: “Thôi đừng mà, trên đất lạnh lắm...”

Hai người nhìn nhau, anh phát hiện Dung Lục gầy hơn trước, làn da trắng nhợt càng thêm rõ ràng, nhưng đôi mắt cậu ta vẫn đen láy sáng ngời, trên khuôn mặt trắng muốt, đẹp đến giật mình.

Không đợi anh mở miệng, Dung Lục đã nói: “Trông anh gầy đi đấy.”

Tiểu Đằng không kịp chuẩn bị, nhất thời lúng túng. Hai ngày rồi chưa cạo râu, khó tránh khỏi lời thôi lếch thếch.

Anh không ngờ sẽ gặp lại Dung Lục, cho nên mới có dáng vẻ lời thôi thế này.

Anh còn tưởng rằng Dung Lục sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.

Dung Lục nhìn anh một hồi, đột nhiên hỏi: “Anh không hỏi em đi đâu à?”

“Tôi biết cậu về nhà.”

“Thế không hỏi tại sao à?”

“...”

Anh rất muốn biết, nhưng không mở miệng được.

Vì vậy Tiểu Đằng nói: “Liên quan gì tới tôi?”

Dung Lục nở nụ cười, trên gương mặt trẻ trung có một tia u ám: “Cha em bị bệnh.”

“Không thể nói với bên ngoài, ” Dung Lục cười, “Anh biết mà, nếu không sẽ tạo thành khủng hoảng.”

Cha Dung Lục sinh ra cậu ta rất muộn, lúc này tuổi tác đã cao, vẫn là trụ cột của nhà họ Dung, là tâm phúc, nếu như ông xảy ra chuyện gì, tất nhiên sẽ gây biến động rất lớn, thế lực rình rập tứ phía bắt đầu rục rịch. Nếu như quyền lực thay đổi, tránh không được một hồi gió bão máu tanh.

Thái độ của Dung Lục rất hờ hợt, nhưng anh có thể tưởng tượng ra đây là khoảng thời gian gió êm sóng lặng trước bão tố.

Tiểu Đằng muốn hỏi là bệnh gì, đến mức nào, có nghiêm trọng không, nhưng lại sợ lúc này miễn cưỡng, mình tò mò hỏi như vậy là điều kỳ huy. Trong lúc anh còn đang suy nghĩ, Dung Lục đã nói tiếp: “Có lẽ em chỉ ở đây một chốc thôi rồi lại phải về. Ở bên ngoài lâu quá thì đúng là bất hiếu.”

Tiểu Đằng có rất nhiều từ để nói nhưng lúc ra đến miệng lại chỉ còn một câu ngắn ngủn “Ừm.”

Dung Lục nhìn anh, lại cười: “Đúng là từ trước đến nay anh chẳng để ý đến người khác gì cả.”

“ ... ”

Tiểu Đằng vốn là người tâm địa sắt đá, vô tình vô nghĩa, cho nên anh cũng không muốn phản bác.

Tiểu Đằng đi rửa mặt, cẩn thận cạo râu. Lúc rửa sạch bọt, anh nhìn vào gương, vẻ mặt người kia không rõ là vui buồn bi thương hay phẫn hận, hỗn loạn, không chút bình tĩnh, khiến cho anh cảm thấy xa lạ.

Đi trễ chắc cũng nửa ngày, Tiểu Đằng quyết định sa đọa đến cùng, không đến công ty nữa. Nhưng ở nhà cùng Dung Lục, bây giờ với anh mà nói, cũng không còn tự tại như trước.

Thế nên Tiểu Đằng đến phòng sách, anh ngồi còn chưa ấm chỗ, Dung Lục đã tò tò theo vào.

Thanh niên oán trách: “Anh lạnh nhạt với em quá.”

“ ... ”

“Em đi lâu thế giờ mới về, anh cũng phải có thái độ gì chứ.”

Tiểu Đăng không thể nhịn được nữa, lạnh lùng hỏi: “Tại sao không nhận điện thoại?”

Dung Lục nhìn anh: “Ồ?”

“ ... ”

“Anh gọi điện cho em à?”

“ ... ”

Thanh niên toét miệng cười: “Hê, lúc em đi vội quá, quên lấy điện thoại luôn.”

“ ... ”

“Chắc ở chỗ nào trên giường rồi ý.”

“ ... ”

“Đáng nhẽ lúc về đến nhà phải gọi cho anh ngay nhưng bên kia có nhiều chuyện phải xử lý quá, ” thanh niên ngừng lại một chút, “Mà em cũng chẳng biết nên nói chuyện kia với anh thế nào.”

Điều ấy Tiểu Đăng có thể tưởng tượng được. Bận sứt đầu mẻ trán chẳng thể nghĩ gì đến chuyện khác, anh từng trải qua vô số lần. Còn chuyện xấu trong nhà thì chẳng ai muốn kể cho người khác, huống hồ Dung Lục là người hiểu thấu như thế.

Dung Lục lại hỏi: “Cho nên anh gọi cho em à?”

“ ... ”

“Gọi rất nhiều lần sao?”

“ ... ”

Dung Lục cười hí hí: “Để em ra lấy coi.”

Tiểu Đằng lập tức xù lông: “Cậu dám!”

Thanh niên mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt, không tiếng động mà nhìn anh.

Tiểu Đằng đột nhiên nhận ra, Dung Lục rất đẹp. Đẹp quá mức cho phép.

Hơi thở đàn ông phủ xuống, Tiểu Đằng không biết nên làm thế nào, có chút căng thẳng.

Thanh niên khom lưng, hôn một cái lên trán anh. Sự tiếp xúc ấm áp khiến Tiểu Đằng chấn động.

Sau đó thanh niên để anh ngồi trước đàn dương cầm.

Tiếng đàn réo rất nghe rất vui tai.

Anh không giữ được cân bằng. Tiếng đàn càng khiến người ta hỗn loạn luống cuống.

Tiểu Đằng đột nhiên thấy sợ.

Lần đầu, vô cùng hoang mang.

Tim tê dại, đau đớn như tương tư. Nhưng anh không dám lên tiếng.

Khi một người nắm giữ, sẽ sợ mất đi.

Đặc biệt là thứ dễ thay đổi như lòng người.

Làm con người ta khiếp đảm.

Anh nghe thấy Dung Lục nhẹ giọng nói: “Em không muốn tiếp tục như vậy nữa.”

“ ... ”

“Đối tốt với em hơn được không?”

“ ... ”

Coi như thanh niên đang vươn tay về phía anh.

Nhưng anh không biết, cũng không xác định, rốt cuộc mình có muốn hay không, có nên tóm lấy hay không, và làm sao giữ được.

Sau khi Dung Lục trở về, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, thứ vốn vướng bận giờ chẳng còn gì đáng ngại, vốn xui xẻo lại thành không xui xẻo, vận may đến không ít, giấc ngủ cũng an ổn.

Tiểu Đằng như lạc trong sương mù. Anh nghĩ, có thể là vì Dung Lục hợp mệnh với anh.

Trải qua những ngày u ám, anh thừa nhận, anh cần Dung Lục, về phương diện nào cũng thế.

Cho nên anh chỉ đề phòng Dung Lục thực sự bỏ đi.

Tiểu Đằng hiếm khi tự ngẫm lại mình, quả thật, lúc hai người còn ở chung, anh đối xử với Dung Lục không được công bằng cho lắm. Dù sao quan hệ cung cầu quyết định giá cả thị trường, lúc cầu ít thì giá trị thấp là chuyện đương nhiên.

Giờ thế nào, mọi thứ khác rồi, quan hệ cung cầu phát sinh biến hóa. Giá thị trường của Dung Lục cũng tăng.

Cho nên anh phải đối xử tốt với cậu ta hơn, Tiểu Đằng nghĩ thế.

Mà, phải làm gì mới gọi là khá hơn đây?

Cũng không thể cho tiền được. Tặng quà? Mời ăn cơm? Trò này quá công thức, dù sao Dung Lục cũng chẳng thiếu gì.

Mùa đông năm đó lạnh bất thường. Nhiệt độ xuống thấp, trong một đêm đổ tuyết, lạnh hơn năm trước rất nhiều.

May mà là ngày nghỉ, đám lười có thể làm ỏ trong nhà sưởi ấm.

Đám lười này bao gồm Tiểu Đằng, anh cảm thấy gần đây mình quá sa đọa, tiêu hao hết thời gian rảnh rỗi để xem TV chứ không phải là xem văn kiện.

Về phần người bên cạnh thì càng khó phải nói, trong phòng mở mát sưởi mà còn bọc thảm, cứ như nem rán nằm trên ghế salon, trông như có thể ngủ ngay bất cứ lúc nào.

“Lạnh quá á.”

Dung Lục thở dài, rút đầu rút cổ, chen chen lấn lấn sang phía anh.

Tiểu Đằng nói: “Lạnh thì mặc thêm quần áo vào.”

Người này tới mùa đông thì hoàn toàn mất đi vẻ đẹp trai lai láng của nhà tư bản, chỉ có thể mặc tròn vo như quả bóng.

“Thôi khỏi.”

Dung Lục run lấy bẫy, “Cho em mượn làm ấm mí.”

Dung Lục coi anh như cái túi sưởi, co lại thành một cục thiếp đi bên cạnh anh, còn ôm siết lấy tay anh.

Tiểu Đằng tiếp tục nhìn nhân vật truyền kỳ này, bị người ta kề cận như thế, đúng là có chút không nhịn nổi, nhưng anh lại không đập Dung Lục ra.

Thấy Dung Lục sợ lạnh không giống như đang giả bộ, Tiểu Đằng nói: “Cậu mặc nhiều thế mà còn lạnh à?”

“Dạ...”

Dung Lục như con vật nhỏ buồn ngủ dựa vào anh, sau đó càng lúc càng lười biếng, gan to bằng trời gối đầu lên đùi anh, híp mắt, mơ màng xem ti vi.

Tiểu Đằng chẳng còn lòng dạ nào mà đọc sách.

Ngoài cửa sổ là bầu trời xanh thẳm đổ tuyết trắng, những ngày này làm người ta lạnh cứng; ti vi đang chiếu chương trình khoa học, giọng nói đều đều giải thích về con sông và cuộc sống động vật; thanh niên ấm áp gối lên đùi. Hết thấy đều khiến người ta buồn ngủ.

Đang từ từ hưởng thụ, cửa bị đẩy ra, Tiểu Phác và đám em hi hi ha ha chạy vào phòng, mang theo trận gió lạnh. Mũi đứa nào cũng đỏ lên vì rét, trông chúng vui ra mặt.

“Chú Dung Lục ơi, ra đây chơi đi.”

Tiểu Đằng vội vàng đứng dậy, Dung Lục lập tức “rầm” một tiếng té lộn mào xuống đất: “...”

Bọn nhỏ còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, Dung Lục đã bò lên, phủi quần áo như không có chuyện gì, phong độ nói: “Được đấy, chơi gì?”

“Đi đắp người tuyết đi.”

Dung Lục nói: “Á? Chú không chơi cái này được đâu, chú không biết đắp.”

“Ồi giờ chẳng sao đâu, Tiểu Ấn còn đắp xấu mù ý chú!”

“Còn không biết xấu hổ à, của chị đẹp lắm đấy?”

“Chị mày dùng hai quả hạch đào to đấy nhé!”

Giữa lúc đám trẻ đang ồn ào, Tiểu Đằng đang chờ đi ra, lại nghe Dung Lục hỏi: “Anh muốn đi cùng không?”

“...”

Không ai rủ anh, bởi vì biết có rủ anh cũng chẳng tham gia, anh không thích kiểu giải trí ấu trĩ này.

“Chơi cùng đi mà.”

Tiểu Đằng kiên quyết từ chối: “Không.”

Dung Lục còn nói: “Thế xem bọn em chơi hé?”

“...”

“Giám sát chỉ đạo cũng được đấy!”

Sau trận mưa tuyết, bầu trời trong xanh thoáng đặng, trắng xanh như tẩy, gió lạnh mát lành, Tiểu Đằng đứng bất động dưới tán cây, im lặng nhìn bọn họ đắp người tuyết.

Dung Lục sinh ra ở Giang Nam, ít có dịp được chơi tuyết, tay chân hậu đậu vụng về, Tiểu Đằng nhìn cậu ta cố sức dựng lên thân người tuyết mà hết lần này đến lần khác lại vữa ra.

Cuối cùng cũng đắp được một con đủ tiêu chuẩn để tham gia cuộc thi ai đắp người tuyết xấu nhất, đầu không tròn, phần thân nhũn nhẽo. Sốt ruột nhất chính là khuôn mặt, cùng là dùng cành cây để làm ra mắt

mũi miệng mà chẳng hiểu sao làm xong lại méo mó cau có, trông rất cẩu bần.

Dung Lục cười hi hi khoe với anh: “Cái này là anh đấy.”

“ ... ”

Đắp người tuyết chán chê rồi lại đi trượt tuyết, một đám lớn bé chơi rất vui vẻ. Tiểu Đằng vẫn chẳng hề bị lay động, đứng im chỗ cũ nhìn mọi người.

Một quả cầu tuyết bay đến, Dung Lục né ra, đập thẳng lên người Tiểu Đằng, vỡ ra trên người anh.

Khung cảnh tươi vui trong sân như bị nhấn nút Pause, tiếng cười im bật, không khí cũng căng thẳng.

Anh nhìn thấy sự khiếp đảm trong mắt Tiểu Tử.

Dường như tất cả mọi người, hoặc nhiều hoặc ít đều e ngại anh, bao gồm cả con anh.

Tiểu Đằng nhìn nó một hồi, khom lưng vọc một nắm tuyết, vo tròn lại rồi ném về phía nó.

Cục tuyết văng trúng vai, Tiểu Tử bật cười ha ha, hú hét lên chạy ra.

Tiểu Đằng mới vừa xoay người, thành linh một quả cầu tuyết nữa lại bay đến, nện ngay giữa mặt anh.

Về mặt anh lúc này rất serious, hiện trường lại yên lặng như tờ.

“É... Em không cố ý đâu, ” Dung Lục lúng túng, “Em định ném sau lưng anh, mà tự dưng anh lại quay lại...”

Trên đầu Tiểu Đằng đầy tuyết, mặt vô cảm nhìn Dung Lục, không chờ anh nói thêm điều gì, Tiểu Tử đã bắt đầu kêu lên: “Chú Dung Lục xấu xa quá!”

“Ồ đúng rồi đấy, lại đi đánh lén.”

“Quá đáng.”

Một quả cầu tuyết bay vèo vèo về phía Dung Lục, không biết là ai báo thù rửa hận cho anh.

Tiểu Đằng yên lặng nhìn mấy đứa con vốn chẳng hiểu thuận lăm của mình cùng lao lên, chung mối thù dè

đầu Dung Lục. Dung Lục thế đơn lực bạc, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng rồi đổ rầm xuống tuyết, chịu khổ chà đạp. Tiếng cười đùa vang đến mức tuyết đọng trên cây cũng lộp bộp rơi xuống.

Trong nhà có bốn đứa con nghịch như quỷ, thêm hồn thể ma vương là Dung Lục này, lần nào cũng làm anh vô cùng đau đầu, đau đầu như búa bổ.

Bây giờ Tiểu Đằng lại cảm thấy rất náo nhiệt, hơn nữa còn là sự náo nhiệt tốt đẹp.

Quay vào phòng, Dung Lục cũng đi theo thay quần áo, cổ áo cậu ta bị lột không ít tuyết, ướt nhẹp, trông hơi chật vật.

Dung Lục ai oán: “Đau lòng quá hic, thường ngày em tốt với chúng nó bao nhiêu, giờ sai lầm đánh anh một cái mà bọn nó nở xuống tay ác độc như thế hu hu!”

Tiểu Đằng nói: “Tôi cũng không ngờ.”

Vừa nghe anh nói như thế, Dung Lục bật cười: “Làm sao có thể, đương nhiên bọn nó phải đứng về phía anh, anh là ba bọn nó mà.”

Tiểu Đằng bình thản: “Cũng chưa hẳn.”

Dung Lục nhìn anh: “Anh ngốc quá, bọn nó sợ anh, nhưng vẫn yêu anh hơn.” Ngừng lại một chút, cậu ta cười: “Thật ra em cũng thế.”

Tiểu Đằng im lặng vài giây, như đang suy nghĩ cái gì, sau đó hỏi: “Sao cậu sợ?”

Thanh niên sững sờ: “Ồ, em còn tưởng anh sẽ giả vờ không nghe thấy chứ.” Sau đó rũ mắt xuống, vừa chỉnh lại áo khoác vừa nhỏ giọng nói: “Sợ có một ngày...”

“Gì cơ?”

Thanh niên cười: “Không có gì. Lúc đó nói sau.”

Dung Lục có tâm sự, anh có thể cảm nhận được như thế. Chỉ là khuôn mặt mỉm cười vô tội kia dễ che giấu hơn so với vẻ mặt lạnh lùng của Tiểu Đằng.

Đêm nay anh dắt Dung Lục tới dự tiệc rượu, giữa buổi, Tiểu Đằng đột nhiên nghe thấy có ai gọi tên mình.

“Tiểu Đằng...”

Tiểu Đằng thoáng sửng sốt, quay đầu lại, lần này cũng tạm coi như anh có thể nhận ra đối phương.

Liễu Ngưng nhìn anh tán thưởng: “Nhìn phía sau cũng biết là anh! Em phát hiện anh mặc âu phục màu xám tro là đẹp nhất đấy. Cả bộ màu đen lần trước với bộ màu nâu lần trước nữa cũng đẹp.”

Tiểu Đằng không còn gì để nói: “...”

Dung Lục ở bên cạnh cười: “Vị này là...”

Tiểu Đằng đành phải giới thiệu theo công thức: “Vị này là Liễu Ngưng, vị này là Dung Lục.”

Hai người khách khí chào hỏi nhau, bắt tay, mỉm cười nói chuyện vài câu. Đúng lúc đó Dung Lục có điện thoại, cậu ta lễ phép đứng dậy: “Ngại quá, em phải ra ngoài nghe máy.”

Dung Lục vừa đi, Liễu Ngưng đã cao giọng, kinh ngạc thốt lên: “Đẹp trai quá!”

“... Ừ.”

“Quả nhiên là ngu tử ngu tử mã tử mã, trai đẹp đều chơi với nhau à?”

“...”

Liễu Ngưng cười híp mắt: “Em thấy cậu ta đẹp trai hơn anh một tí đấy, nhưng em vẫn thích anh hơn.”

“...” Không nên nói thẳng như vậy được không?

Lúc Liễu Ngưng đi, Dung Lục cũng quay về, hỏi: “Cái cô kia là...”

“Một người bạn.”

Dung Lục cười: “Là người lần trước anh đi gặp đấy à?”

“Đúng thế.” Anh vốn chẳng có bạn khác giới, Dung Lục đoán được cũng không khó.

Dung Lục nhìn anh, khẽ cười: “Người gì mà đẹp quá.”

Tiểu Đằng hơi chột dạ, cũng không né tránh: “Đúng thế. Cậu cũng không kém đâu.”

Dung Lục bật cười, nhất thời cảnh xuân tươi đẹp.

Một lúc sau lại quay về đề tài này, Dung Lục còn nói: “Nghe cô ấy nói như thế nghĩa là sau đó hai người vẫn hẹn gặp nhau à?”

Tiểu Đằng lời ít ý nhiều: “Lúc cậu đi.”

Dung Lục cười: “Há, em hiểu mà.”

“Tôi không có ý gì với cô ta cả, cũng không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Em biết.”

Tiểu Đằng cảm thấy mấy lời của mình là giải thích, dù sao anh và Liễu Ngưng chẳng có quan hệ mờ ám, người bình thường cũng nhìn ra được. Mà Dung Lục trước giờ chẳng hề để tâm đến mấy chuyện vụn vặt thế này.

Cuộc sống tình cảm của anh xưa nay vô cùng nhạt nhẽo, không thể nào mờ ám nổi, khó có thể động tâm, lại còn lén lút gặp mặt, trước giờ anh đều sống thanh thản, sóng lớn không sợ.

Hiếm thấy có gợn sóng, đối tượng cũng không phải người thích hợp.

Anh nhìn Dung Lục, thanh niên đang nhìn chăm chú vào ly rượu trong tay, tựa cười tựa không, vẻ cân nhắc; màu hổ phách của rượu champagne phản chiếu trong đôi mắt đen láy, hiện ra sự mê hoặc không cưỡng lại nổi.

28. Chương 28: Ta Bị Thông Lừa 10.1

Tiểu Đằng dắt cả nhà đến trường đưa ngựa.

Mùa đông, nơi đây đã không còn màu xanh bát ngát mà trở nên hiu quạnh, đúng lúc có tuyết đổ xuống, tuyết trắng mênh mông bao phủ trong làn áo bạc, vô biên vô hạn, đẹp như sóng dậy ầm ầm.

Đám con nít nhảy nhót tung tăng, chân ủng đi ngựa, đầu đội mũ bảo vệ, tranh nhau chen lên ngựa. Tiểu Tử đã cưỡi lên một con ngựa Anh Quốc, được huấn luyện viên cho phép, nó đạp ngựa chạy đi.

Không khí giữa đông thanh tân lạnh lẽo, miệng mũi thở ra sương trắng, tuần mã hí lên, móng ngựa dẫm lên tuyết vang lên những tiếng lộp bộp. Tiểu Đằng đứng trong gió rét, nhìn con anh.

Không chỉ có Tiểu Ân, ngay cả Tiểu Lâm cũng đã cưỡi ngựa quen. Thiếu nữ mười lăm tuổi thành thực dong ruổi trên ngựa, dáng m kiên cường ưu mỹ, khí khái anh hùng hùng hực.

Ghìm dây cương, thiếu nữ tóc ngắn trên yên ngựa nhìn qua hết như một cậu trai, Tiểu Lâm nói: “Con muốn làm người cưỡi ngựa giỏi nhất!”

Tiểu Đằng nhìn nụ cười rạng rỡ của con, lại nhìn Dung Lục bên cạnh.

Anh thấy Dung Lục ở nhà bí bách ngột ngạt nên mới dắt cậu ta ra ngoài. Dù sao thì lần trước giận anh, Dung Lục cũng một mình chạy tới trường đua giải sầu. Cưỡi ngựa là cách tốt nhất để giảm stress, anh nghĩ, có lẽ sẽ hữu dụng.

Thể trạng của Dung Lục gần đây không tốt, thích ngủ sợ lạnh, hay ngơ ngác, nhưng nếu hỏi, cậu ta sẽ bảo không có gì, đơn giản là vì trời lạnh nên lười biếng.

Dung Lục nói mùa này nên lười, Tiểu Đằng cũng không tàn nhẫn sai bảo cậu nữa, không có việc thì chẳng bao giờ gọi Dung Lục đến công ty, mấy chuyện cần lo cũng chẳng để cậu ta nhúng tay vào.

Tiểu Đằng giải thích rằng đây là hành động thương hương tiếc ngọc.

Mà không biết là do trời lạnh hay vì lý do gì, Dung Lục chẳng có tí nào gọi là hứng thú. Không còn nóng lòng muốn thử như trước kia, chỉ giấu nửa mặt sau cổ áo bành tô, lười biếng mệt mỏi.

Tiểu Đằng nhìn cậu ta, hỏi: “Thấy không khoẻ hả?”

Dung Lục cười: “Không.”

Đối mặt với sự lười biếng của cậu ta, Tiểu Đằng khó có khi chủ động mà hỏi: “Muốn đua ngựa không? Cậu cưỡi Glory nhé?”

Dung Lục cười đáp: “Thôi không cần đâu.”

“Làm sao?” Tiểu Đằng bắt ngờ, “Không phải cậu rất thích Glory à?”

Glory là con ngựa rất xuất sắc, ngay lần gặp đầu tiên, Dung Lục đã thích nó vô cùng, thế nào cũng phải cưỡi thử một lần, hiện tại được chủ nhân cho phép, theo lý mà nói thì đây là chuyện cầu cũng không được mới phải.

Dung Lục cười nhẹ, nói: “Vẫn thích nó mà.”

Tiểu Đằng nhìn cậu, thanh niên nhìn lại rồi dời tầm mắt.

Tiểu Đằng nói: “Làm sao, không dám so tài với tôi à? Hay là sợ nó hất cậu xuống?”

Dung Lục chẳng hề lay động dưới sự khích tướng của anh, cười miễn cưỡng: “Giờ nó cho em cười rồi. Em chẳng cần chứng minh gì cả.”

“ ... ”

Đúng, thuận phục thành công, cuối cùng sẽ mất đi sự cuồng nhiệt.

Người hay ngựa, quả thật đều như vậy.

Tối. Trước lúc ngủ, Tiểu Đằng lại nhìn mình trong gương.

Anh vẫn cao to đẹp trai, thành thực sắc bén, không già trước tuổi.

Năm tháng coi như không bạc tình với anh.

Thời niên thiếu anh đã có vẻ thận trọng hồ hững, hết như ông cụ non, không có sự dồi dào nhiệt huyết như của Tiểu Huyền, mà năm tháng qua đi, vẫn là đáng đáp ấy.

Về ngoài này, thật sự có sức hấp dẫn như vậy sao?

Hoặc là, người có hứng thú với anh, đều chỉ vì thuận phục?

Anh với Dung Lục, Dung Lục với anh, cuối cùng là tồn tại vì cái gì, anh vẫn luôn mờ mịt không rõ. Nhưng giờ khắc này, xuyên thấu qua màn sương mù, anh có thể thấy mờ mờ manh mối.

Rất nhiều chuyện không có cách nào suy nghĩ.

29. Chương 29: Ta Bị Thông Lừa 10.2

Sắp đến cuối năm, cây chiêu tài trong đại sảnh treo đầy bao lì xì, nơi nơi tràn ngập sự vui sướng trước lúc nghỉ tết.

Quản lý An và một người đàn ông đi qua, người kia sắc mặt như tro, bước chân kéo dài. Nhân viên đều ngừng lại, im lặng quan sát sự khác thường này.

Đây là một nguyên lão của công ti, là cánh tay phải đắc lực của cha Tiểu Đằng năm đó, đã làm việc trong công ti nhiều năm, tư lịch sâu đậm, bối phận cao, ai cũng nhớ bình thường ông luôn tươi cười sáng lảng, mà sự hăng hái kia đã không còn sót lại chút gì.

Ai cũng tò mò nhưng không dám nhiều lời, tai nhọn lên hóng.

Người đàn ông đi vào phòng làm việc của Tiểu Đằng, một lúc sau lại từ trong đi ra, mặt trắng bệch, lập tức có vài bảo an đi theo, hoặc là nói áp tải về văn phòng thu dọn đồ đạc, sau đó mời ra ngoài.

Tất cả những việc này xảy ra vô cùng nhanh chóng và yên tĩnh.

Trên dưới công ti, thấy xong cảnh này đều yên lặng như tờ, mọi người cực kỳ chấn động, ngạc nhiên nghi ngờ, đồng loạt tròn mắt há mồm

Quá đột ngột, hoàn toàn không hiểu ra sao. Không báo trước, nguyên lão có uy tín bị đuổi việc.

Không cần phải nói, nhóm thân tín của vị giám đốc kia cũng khó lòng ở lại. Tuy còn chưa bắt đầu càn quét nhưng người mất sáng đều có thể dễ dàng thấy được.

Bầu không khí khiến người người cảm thấy bất an qua đi, trong công ty bắt đầu có tiếng xì xào bàn tán.

“Chuyện của ông Lưu là sao ý?”

“Ai biết...”

“Không phải có bưu kiện thông báo à...”

“Làm gì có, chẳng có luôn.”

“Nghe nói là đắc tội chủ tịch?”

“Thế thì cũng không nên lạnh lùng như vậy chứ...”

Tổng giám đốc trước sau như một, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ, ở công ty đối tốt với tất cả mọi người. So với Tiểu Đằng mặt lạnh tâm lạnh, thủ đoạn tàn nhẫn, lòng người hướng về ai đúng là quá rõ ràng.

“Đồ vô tình.”

“Đúng rồi đấy, cống hiến cho công ti nhiều như thế, cũng chẳng làm gì sai...”

“Có phải là vật hi sinh cho tranh chấp nội bộ không?”

“Hay là... Chủ tịch đang tìm lý do để tống cổ mấy nguyên lão?”

“Ôi, quá thanh liêm cũng không có kết cục tốt đẹp gì...”

“Cuộc sống đáng sợ quá...”

“Haizz...”

Cuối cùng cũng có người nhỏ giọng nhắc: “Ê, thôi, đừng tám nữa, tán gẫu quá nhiều chẳng có lợi cho ai đâu.”

Không muốn bị liên lụy thì phải bo bo giữ mình, giữa nơi đầu sóng ngọn gió thì im lặng là vàng, mà người có can đảm to mồm bàn tán thì chỉ có thể là không muốn làm nữa, hoặc là tự biết không ở lại được.

Tiểu Đằng đi xuống lầu, nhân viên thấy anh thì cảm như hén, cẩn thận dè dặt gật đầu chào anh.

Tiểu Đằng áo mũ chỉnh tề, đi lại thong dong. Động đất âm âm trong công ti, từ trên mặt anh hoàn toàn không nhìn ra đầu mối. Mọi người lén lén lút lút hóng hớt nhìn anh, anh thản nhiên nhìn đồng hồ. Tiểu Đằng hẹn Dung Lục đi gặp đối tác, cũng sắp đến giờ rồi

Một người đàn ông trung niên đi tới, Tiểu Đằng liếc mắt nhìn.

Có người chào người kia: “Phó giám đốc La...” Người kia mặt mày tái mét, ngoảnh mặt làm ngơ.

La Sâm thủ hạ đắc lực của giám đốc Lưu vừa bị đuổi ra ngoài, cũng là họ bên ngoài. Cái gọi là môi hở răng lạnh, giờ ông ta còn đứng được ở chỗ này, nhưng mấy ngày tới như nào thì không ai biết.

Gặp Tiểu Đằng ở đây, bầu không khí rất vi diệu, người bên ngoài đều bình thần tĩnh khí, dùng tai và khóe mắt theo dõi tình cảnh này.

La Sâm nhìn chăm chăm vào Tiểu Đằng, lại gần, bốn mắt nhìn nhau, anh hồ hững hỏi: “Có chuyện gì?”

La Sâm không trả lời, sau đó hất tay, giội chất lỏng gì vào mặt anh.

Mấy nhân viên nữ bên cạnh hét ầm lên. Vì tiếng vang của họ, đại sảnh nhất thời loạn tung.

Tiểu Đằng tỉnh táo lại, lập tức lau mặt đi, may chỉ là trà nóng chứ không phải chất ăn mòn gì.

La Sâm chửi ầm ĩ: “Họ Tiểu kia, mày làm như vậy không thấy xấu hổ với lương tâm à?”

“Cái thằng vong ân phụ nghĩa, mày không nhớ năm đó cậu tao cứu mày như thế nào à? Hơn non nửa đời người đều sống vì nhà họ Tiểu của mày rồi!”

Bảo vệ vội chạy tới bắt lấy ông, ông ta vẫn đang khàn giọng hét: “Xem sau này mày sống thế nào! Đồ qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ!”

Giọng rất to, mọi người choáng váng.

Tiểu Đằng hờ hững lấy khăn tay ra lau mặt: “Từ giờ trở đi, ông cũng không còn là nhân viên của công ti nữa.”

Tài khoản máy tính của La Sâm nhanh chóng bị phong tỏa, thẻ mở cửa cũng bị huỷ, hết như Lưu Cương vừa đi, bị đuổi ra ngoài, không để lại dấu vết gì.

Xử lý xong mọi chuyện, Tiểu Đằng quay đầu, thấy Dung Lục đang đứng ở cửa.

Thanh niên nhìn anh, chần chừ, nói: “Anh không sao chứ?”

“Không sao. ” Tiểu Đằng trả lời, “Nhưng tôi phải đi thay đồ đã.” Nước trà hắt xuống cổ áo làm anh lúng túng.

Lãng phí thời gian khiến anh khó chịu.

Dung Lục đột nhiên nói: “Hà tất gì phải đối xử với họ như vậy.”

Dung Lục lại chần chừ: “Cho dù thế nào thì cũng có công mà. Coi như phạm sai lầm, nhưng so với nhiều năm cống hiến. Ít nhất cũng phải chừa cho người ta một con đường sống chứ. Miễn cho... người khác đau lòng, nói anh này nọ.”

Tiểu Đằng nói: “Đây không phải chuyện cậu cần bận tâm.”

Dung Lục không biết, không phải ai luôn tươi cười cũng là hạng người lương thiện. Lưu Cương chính là loại người như vậy. Thời gian dài, tham niệm mong mà không được sẽ ăn mòn con người, Lưu Cương đã từ rằng nhơn biến thành một hàm răng nọc, may mà anh đã kịp nhổ tận gốc trước khi bị cắn ngược trở lại.

Về phần dư luận, anh không để ý, sự tò mò của con người rất ngắn ngủi. Tình anh trong công ti đã quá quen với cảnh người đến người đi, chỉ cần không uy hiếp đến lợi ích của bản thân, ai cũng sẽ chọn cách lạnh nhạt. Cho dù giờ đang bàn tán sôi nổi, nhưng chẳng đến mấy hôm, mọi người cũng sẽ quên mất chuyện này.

“Nhân từ một chút không được à?”

Tiểu Đằng nhìn cậu ta: “Tôi không cần thứ này.”

Thương trường như chiến trường, có ai sẽ nhân từ với kẻ địch sao? Anh còn tưởng Dung Lục biết cái đạo lý cơ bản này.

Dung Lục nhìn anh, trên mặt không có nụ cười, đó là loại nghiêm túc anh chưa bao giờ thấy. Thanh niên đột nhiên nói: “Anh cần phải lạnh lùng như thế sao?”

“...”

Anh thấy trong mắt Dung Lục hiện lên sự xa lạ, gần như chán ghét.

Làm anh đau.

Tiểu Đằng lạnh lùng đáp lại: “Tôi vẫn luôn là người như thế, giờ mới biết sao?”

Dung Lục nói: “Em sẽ mời luật sư cho ông ấy.”

Trong một giây, Tiểu Đằng ngỡ như mình nghe lầm, nhưng anh phục hồi rất nhanh, biết được thật sự là Dung Lục lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên Dung Lục đứng đối diện phe anh.

Tiểu Đằng lạnh lùng nói: “Mỗi mắt mong chờ.”

Anh đóng cửa xe, lạnh lùng thô lỗ khởi động xe.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Dung Lục vì một người không quen thân, mà chống đối anh?

Đây là Dung Lục sao?

Anh không thể hiểu được, cũng không thể tin được.

Cảm giác phần nộ sau khi bị chạm vào vẫy ngược qua đi, chỉ còn mơ hồ là sự đau đớn. Ngoài trời giá rét, trong lòng anh như có ngọn lửa thiêu đốt, không phải ấm áp, mà là cháy rất.

Dung Lục về nhà lúc tối muộn, Tiểu Đằng ngồi trong thư phòng có thể nghe thấy động tĩnh khe khẽ không thuộc về bọn nhỏ.

Lúc trước anh cũng không định đi tìm Dung Lục, đương nhiên giờ cũng không mong chờ gì. Nếu Dung Lục thật sự muốn ngỗ nghịch, anh sẽ chiều.

Có người gõ nhẹ lên cánh cửa đang mở.

Tiểu Đằng không quay đầu lại.

“Xin lỗi, hôm nay em không nên nói như thế.”

Tiểu Đằng không lên tiếng.

“Anh cứ coi như em đang nói linh tinh đi.”

Tiểu Đằng chợt thấy thoải mái. Anh trầm nghĩ, vậy được rồi, biết sai là được rồi, nhưng anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho người chống đối anh như thế.

Anh...

Chưa kịp nghĩ nhiều, lại nghe thấy Dung Lục nói: “Em sẽ không bao giờ trở thành kẻ thù của anh.”

Tiểu Đằng gạt đầu, cục đá trong lòng như được quẳng đi: “Ừm.”

“Cho dù như thế em cũng sẽ không đứng về phía anh.”

“...”

Dung Lục nói tạm biệt, sau đó đi ngủ.

Tiểu Đằng im lặng ngồi trong phòng sách. Anh không rõ lắm ý của Dung Lục.

Sự tức giận kia đã trở lại, thậm chí còn mãnh liệt hơn ban đầu, dần có xu thế mất kiểm soát, vọt tới làm anh hoa mắt váng đầu.

Cần hay không? Đuổi việc nhân viên, chuyện này đâu nghiêm trọng như vậy, đâu đến mức làm ảnh hưởng đến quan hệ của hai người?

Dung Lục quả nhiên là con sói khó thuần phục. Anh nghĩ, anh sẽ không bao giờ đào tìm móc phởi dăng cho Dung Lục, không cần thiết phải thành thật với nhau! Hết thấy những thứ dành cho Dung Lục, anh đều muốn lấy lại.

Sáng hôm sau, Tiểu Đằng mang theo tâm tình ác liệt và mệt mỏi đi xuống lầu, chỉ thấy Dung Lục mấy ngày nay vẫn luôn lười biếng chậm trễ, lúc này lại đang ở phòng khách ngây ngô, áo mũ chỉnh tề dùng bữa sáng.

Tiểu Đằng thoáng sửng sốt.

Đây là muốn chủ động cầu hoà, để bù đắp ngày hôm qua lỡ lời?

Dung Lục ngẩng đầu thấy anh, mỉm cười nói: “Đúng rồi, hôm nay em ra ngoài, không tới ty đâu. Cái kia tự anh đi nhé.”

“... Ừ.”

Tiểu Đằng khổng chế một hơi, anh vốn định biểu hiện nhẹ như mây gió, không có đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi thêm: “Cậu có chuyện gì?”

“Hẹn bạn đi xem triển lãm tranh.”

“...”

Dung Lục biểu hiện rất thản nhiên, không có một chút nào tự giác khi đắc tội anh, càng không có nửa phần muốn lấy lòng anh, như chẳng để ý thứ gì.

Tiểu Đằng chẳng ăn sáng đã đi luôn.

Dạ dày anh đau, có thứ gì bốc lên như dâng nghẹn ở yết hầu, làm cho anh chẳng muốn ăn thứ gì.

So với sự lạnh nhạt như không có gì xảy ra của Dung Lục, tâm tình phức tạp mênh mông chập chờn của anh có vẻ cực kỳ ngu xuẩn.

Tối qua anh trần trọc đến nửa đêm, tìm nén luồng sát khí dâng lên cuộn cuộc, kỳ thực không có đối thủ. Khí lực của anh căn bản không có cơ hội phát tiết ra ngoài.

Bởi vì Dung Lục hoàn toàn không có ý tiếp chiêu.

Dung Lục hiểu anh như vậy, đương nhiên cũng biết sự phẫn nộ và bất mãn của anh như thế nào.

Mà Dung Lục một chút cũng không đáng kể.

Điều này chứng tỏ rất nhiều chuyện. Cảnh giác như anh, đương nhiên sẽ hiểu.

Thanh niên đang ngầm nói với anh, muốn đấu hã, anh thua chắc rồi.

Bởi vì những thứ anh cho Dung Lục, ngay từ khi mới bắt đầu, cậu ta đã hoàn toàn không để ý.

Thiếu gia nhà họ Dung, chẳng lẽ thật sự ngàn dặm xa xôi chạy tới chỉ để được anh chăm sóc, đòi anh một điểm thưởng thức? Mưu đồ gì, chờ anh chia cổ phần cho sao?

Về phương diện nào đó, anh vốn rằng Dung Lục sẽ quan tâm. Ít nhất thì Dung Lục cũng đã từng tỏ ra rất quan tâm.

Nhưng giờ không còn như vậy.

Điều này làm cho anh không biết phải làm gì.

Chuyện này giống như lúc tiếng trống khai chiến vang lên, mình mới phát hiện vũ khí trong tay chỉ là một nắm cỏ vụn.

Ngày đó, mãi đến lúc tan tầm anh mới về nhà, quả nhiên không gặp Dung Lục. Dung Lục đi chơi với bạn, dường như vui đến quên cả trời đất, hết ngày cũng không xuất hiện trước mắt anh, cũng không nhắn cho anh một tin nào.

Rạng sáng, Tiểu Đằng ngồi trong phòng sách nghe thấy âm thanh lạ, tìm anh đập thành thịch —— rốt cục Dung Lục cũng về.

Nhưng mà năm tiếng bước chân về phía phòng ngủ, sau đó là tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

“ ... ”

Dung Lục chắc chắn nhìn thấy đèn phòng sách đang sáng, cũng thừa biết anh chưa ngủ, nhưng cậu ta không để ý.

Đương nhiên, không phải anh đang đợi Dung Lục.

Tiểu Đằng duỗi tay đã cứng, mở một quyển sách, cảm thấy trong lòng có rất nhiều suy nghĩ lan man, may mà vỏ ngoài còn có thể duy trì cứng rắn lạnh lẽo.

Ngày hôm đó anh đi sớm về trễ. Dung Lục trải qua cuộc sống sinh hoạt xã giao phong phú, không cùng anh đến công ty, Tiểu Đằng lại khôi phục nhịp điệu sinh hoạt như trong dĩ vãng, như con sói độc lai độc vãng.

Về đến nhà cũng qua giờ ăn tối, chỉ có Dung Lục và Tiểu Tử còn ngồi trước bàn ăn.

Tiểu Tử học đàn về muộn, Dung Lục cùng nó ăn cơm, ăn được một lúc rồi, trên bàn thức ăn thừa thớt, phần nhiều là canh thừa thịt nguội. Chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên, anh chưa bao giờ bảo các con chờ mình, dặn nhà bếp để lại cơm là được.

Tiểu Tử ôm đĩa cổ gấp một viên tôm chiên thịt, Dung Lục cười: “Cái này đừng ăn nhiều quá, để dành cho ba con nữa.”

Tiểu Tử căng mặt: “Ba thích ăn cái này à?”

“Đương nhiên rồi, ba con thích lắm.”

Tiểu Tử ngẩng đầu, nhìn thấy anh, gọi: “Ba ơi!”

Dung Lục quay đầu lại, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Đằng đột nhiên cảm thấy tim mình lỡ mất một nhịp.

Thanh niên bình thản chào: “Anh về rồi à?”

“Ừm...”

Không chờ anh nói thêm gì, thanh niên đã quay đi, gấp cho Tiểu Tử một cọng cải xanh: “Ăn nhiều rau vào.”

Tiểu Đăng khó mà nói ra cảm giác của mình. Anh là người đã quen với sóng to gió lớn, thanh niên biểu lộ một chút thân thiết rồi lập tức lạnh nhạt, kỳ thực chỉ là điều nhỏ bé không đáng nhắc tới, mà chỉ trong một phút ngắn ngủi ấy, anh lại cảm nhận được thể nào gọi là lên voi xuống chó.

Anh rất ghét cái cảm giác khó đoán, lúc nóng lúc lạnh thế này.

Điều làm anh phiền não nhất là, anh lại để ý đến một chút thân thiết kia.

Sau buổi cơm tối, Tiểu Tử leo lên lầu chờ thầy gia sư, Dung Lục ngồi trong phòng khách vừa chơi Ipad vừa xem ti vi, có loại buồn bực ngán ngẩm của tuổi trẻ.

Tiểu Đăng do dự một hồi, tiện tay cầm quyển sách ngồi xuống cạnh cậu ta.

Dung Lục chăm chú vào trò chơi trên tay, dường như chưa phát giác ra anh tới gần.

Tiểu Đăng ho khan một tiếng, thanh niên hơi ngẩng đầu, không để ý lắm.

Tiểu Đăng lên tiếng: “Nay về sớm thế?”

“Dạ.” Dung Lục miễn cưỡng, “Nhà Thân Dịch có chuyện, buổi tối không đi chơi được.”

Im lặng một lát, Tiểu Đăng lại hỏi: “Gần đây bận lắm à?”

Dung Lục nói: “Vẫn tốt chứ.”

Nhất thời lại không có chuyện để nói. Đương nhiên là hai người bọn họ đều biết đề tài này rất tẻ nhạt, vì người thật sự bận mới là Tiểu Đăng.

Cố gắng tìm đề tài để nói làm cho Tiểu Đăng cứng ngắc từ trên xuống dưới, bằng sự tự tôn tự kiêu của anh, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có chuyện anh làm như vậy, có bao giờ anh là người nhiều lời đâu.

Nhưng anh cảm thấy mình bắt buộc phải nói với Dung Lục vài câu, nghiêm túc nói chuyện một lần, đập tan cái cục diện bế tắc kinh dị này.

Quan hệ giữa bọn họ bắt đầu thay đổi sau chuyện của Lưu Cương. Anh ngại phải giải thích nhiều. Nhưng nếu việc này khiến Dung Lục tỏ thái độ với anh, vậy thì lời ra nói rõ ràng là quá hợp tình hợp lý.

Tiểu Đăng chậm chước mở miệng: “Lưu Cương kia, ông ta có vấn đề...”

Từ trước khi anh nhận việc, Lưu Cương đã làm bên cạnh ba anh. Lưu Cương thời niên thiếu là một kiện tướng đặc lực, quan hệ với ba bền vững sâu sắc, một bình rượu hai người đối ẩm, có thể uống đến khi đêm tối trăng lên thăm thẳm gió mát.

Sóng to gió lớn đầu đến tranh đi, cuối cùng ba có thể dùng tư thái của kẻ thắng cuộc bộc lộ tài năng, công lao của Lưu Cương là không thể nghi ngờ. Khi đó anh em anh còn lễ phép gọi Lưu Cương một tiếng ‘chú’, Lưu Cương cũng khách khí.

Nhưng sau khi ba mất, mọi chuyện hoàn toàn thay đổi.

Đến một ngày, anh chợt nhận ra, sự trung thành của Lưu Cương chỉ dành cho ba chứ không phải cho anh. Cống hiến cho ba và cống hiến cho nhà họ Tiểu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lưu Cương vẫn chưa kết hôn.

Có lúc, thậm chí anh cảm thấy Lưu Cương hận anh, hoặc là nói ông ta hận nhà họ Tiểu.

Anh nhận ra sự ác ý này, vậy nhưng không rõ nguyên nhân. Bởi thế anh vẫn luôn cố tình áp chế quyền hạn của Lưu Cương, đương nhiên ông ta cũng nhanh chóng nghĩ được dụng ý của anh.

Bọn họ ở trong bóng tối thâm tranh cao thấp, bên ngoài duy trì vẻ mặt hòa bình. Mà sự lão đảo này rốt cuộc cũng sụp đổ khi anh tóm được gáy của ông ta.

Anh có một chồng chứng cứ có thể chứng tỏ Lưu Cương ăn cây táo rào cây sung như thế nào, cấu kết cùng tập đoàn đối thủ ra sao, lập mưu trong ứng ngoài hợp một đòn trí mạng bằng cách nào.

Kỳ thực việc này làm cho người ta khó mà tin nổi, mấy đồng nghiệp trí tình đều không thể lý giải được động cơ của ông ta. Làm sao mà đến cái tuổi này rồi còn không chịu yên phận? Anh tự nhủ, nhà họ Tiểu chưa bao giờ bạc đãi Lưu Cương, ba lại càng không như thế, tình nghĩa anh em giữa hai người năm đó rõ như ban ngày.

Tại sao lại thế này? Ý hận kia từ đâu mà có?

Anh không dám đi tìm hiểu, đành phải quy kết cho tham niệm. Cũng chỉ có thể tuyên bố như thế ra bên ngoài.

Mà những chuyện đó anh sẽ nói cho Dung Lục, không quá khúc chiết, anh là người không quen lời hoa mỹ, nói không ra nhiều ân oán gút mắc như vậy.

Bởi vậy anh chỉ có thể tận lực miêu tả cận kề từng tội ác của Lưu Cương, sau đó nói: “Những thứ này đều có chứng cứ, cho nên...”

Dung Lục vô vị đáp: “Em biết.”

“ ... ”

“Như vậy em thấy nhiều lắm rồi, ngàn năm đạo hạnh một chốc suy.” Dung Lục nói, “Chỉ có điều, ông ta làm việc cho nhà họ Tiểu cũng được ba mươi mấy năm, thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời đều cống hiến cho nhà anh, anh không thể niệm tình cũ sao?”

Hai chữ “Tình cũ” này làm Tiểu Đằng ghen hợm. Lưu Cương không thể tiếp tục làm ở tập đoàn được nữa, sau khi đâm thủng lớp giấy mỏng, song phương đều rõ điểm này. Mà chuyện ở giữa nói ra rất dài dòng, thực sự không thích hợp nói với người ngoài.

Tiểu Đằng bình tĩnh trả lời: “Không thể.”

Dung Lục liếc mắt nhìn anh, cười nhạt, tiếp tục cúi đầu chơi game.

Trong phòng lại chỉ còn tiếng TV, Tiểu Đằng buồn bực, giằng co và giằng co, không có bất kỳ tiến bộ nào như thế này không phải là kết quả anh mong muốn. Mà hiển nhiên anh cũng không biết phải làm sao để chủ động nói chuyện với Dung Lục.

Im lặng một hồi, Tiểu Đằng nói: “Kỳ thực khi còn bé, anh và ba...”

“Hả?” Dung Lục ngẩng đầu, “Cái gì cơ? Em vừa lên bàn.”

Tiểu Đằng lập tức nói: “Thôi không có gì.”

Anh vốn có một tí tạo ý nghĩ giải bày với người trước mặt, kể lại những chuyện anh không muốn nhớ lại trước kia.

Nhưng hai giây sau anh từ bỏ.

Bởi vì anh biết Dung Lục không muốn nghe.

Khi một người đóng tai lại với mình chứng tỏ họ cũng đã khép lại trái tim.

Anh có cảm giác, Dung Lục đang từng chút một, bỏ anh đi.

Đêm nay Tiểu Đằng lại khó ngủ.

Khó ngủ làm anh phập phồng thấp thỏm, phập phồng thấp thỏm làm anh càng thêm khó ngủ, vòng tuần hoàn ác tính, anh nôn nóng như thể đang bị thiêu trên đồng lửa.

Anh ngủ không được, không phải bởi vì thái độ của Dung Lục, mà bởi vì anh phát hiện ra sự kỳ quái của mình.

Một lần anh nghi ngờ mình thay đổi, trở nên mềm yếu, cho nên còn sinh ra cảm giác xấu hổ đa sầu đa cảm. Mà trên thực tế thì không phải, anh vẫn lạnh lùng tàn nhẫn với người khác.

Chỉ có Dung Lục thì không.

Anh còn nường tay với Dung Lục. Đúng, lúc cậu ta nói mấy lời hỗn láo không nghe anh, không hề có ý hối cải, không những anh không thủ tiêu cậu ta mà thậm chí còn nghĩ cách giữ Dung Lục lại.

Khi đối mặt với Dung Lục, anh có chút không giống mình. Giống như trong cơ thể có loại khí tức yếu thế tràn ra.

Điều này làm cho anh vô cùng bất an và sợ hãi.

Nhưng khi nói đến hai chữ “giữ lại”, anh không hiểu.

Như người không cho phép trong mắt có một hạt cát như anh, bình thường chỉ có anh đuổi người khác ra khỏi cửa. Mà cần thiết hơn nữa là tận dụng nhân tài, thủ đoạn nhanh nhất là dùng tiền.

Với Dung Lục, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Tiểu Đằng choáng váng.

Anh sẽ không để cho chuyện riêng làm ảnh hưởng đến công việc. Với anh mà nói thì làm điều này không khó, chỉ cần cứng rắn hơn nữa, lòng như sắt đá.

30. Chương 30: Ta Bị Thông Lừa 10.3

Đêm khuya về đến nhà, phát hiện phòng khách vẫn sáng đèn, Dung Lục đang chơi cờ với Thân Dịch.

Tiểu Đằng nhìn thấy hai người qua khe cửa khép hờ, đang muốn đi, lại nghe Thân Dịch nói: “Tiểu Đằng kỳ quá, lần này to chuyện rồi, đám người kia giờ nói anh ấy thành cái gì ý không biết, nếu mà là tôi á, chắc phiền chết luôn.”

Dung Lục đáp lại: “Kỳ thực không có gì, anh ấy không để ý đâu. Sau đợt này thì người ta cũng quên mất thôi. Dư luận chẳng mấy chốc sẽ chìm xuống, mỗi ngày đều có tin mới hơn, làm gì có ai rảnh mà cứ đi để ý mãi chuyện người khác được.”

“...” Dung Lục đúng là hiểu anh vô cùng.

Thân Dịch vừa đi một quân trắng: “Cậu thấy chuyện này thế nào?”

Dung Lục lắc đầu: “Tôi chẳng thấy thế nào cả. Chuyện của họ, tôi là người ngoài không tiện đánh giá.”

Thân Dịch lại hỏi: “Cậu nói thế chứng tỏ cũng không tán thành cách làm của Tiểu Đằng à?”

Dung Lục nói: “Tôi chỉ thấy anh ấy làm thế là quá nhẫn tâm thôi. Có lúc tôi cảm thấy anh ấy đúng là sống mà không có trái tim.”

Thân Dịch nói: “Thế mà tôi cứ tưởng cậu thích anh ta ở điểm này chứ.”

Dung Lục cười: “Trông tôi giống cuồng tự ngược thế à?”

“Có tí tẹo như thế đấy á há há. Không phải là cậu thích người giỏi giang à, người làm đại sự thì làm gì có ai không tàn nhẫn?”

“Có lúc anh ấy vô tình đến đáng sợ. Cậu không tưởng tượng nổi đâu, ” Dung Lục lại lắc đầu, đây là lần thứ hai cậu ta lắc đầu, “Vô tình ấy mà, nếu chỉ một chút thì mới có ý tứ. Nếu quá thì chẳng phải chuyện thú vị gì. Tôi không biết liệu mình có thể chịu nổi hay không.”

Thanh niên đánh ra một quân đen, ăn mất nước trắng, sau đó nói: “Thật ra tôi nghĩ, lúc đó chắc tôi cũng không chịu được.”

Tiểu Đằng không quấy rầy hai người kia, lặng lẽ đi, tỉnh táo về phòng.

Anh hiểu hàm nghĩa trong lời nói này. Dung Lục lạnh lùng xa lánh bởi vì không thích sự hung ác vô tình của anh.

Sau khi sự mới mẻ hiểu kỳ mất đi, bản chất bên trong, chung quy vẫn khiến Dung Lục từ bỏ.

Anh luôn nghĩ, thế giới này chỉ cần thực lực, chỉ cần mạnh mẽ là có thể có được tất cả, bao gồm tình cảm.

Dù sao thì những người xung quanh anh vẫn luôn rõ điểm này, làm gì có ai thấy anh có lợi mà không tìm

cách tiếp cận anh.

Nhưng anh sai rồi.

Tiểu Đằng nhìn khuôn mặt lạnh lùng trong gương, chẳng có chút nào lương thiện, lạnh lẽo cười.

Trở thành kẻ ác là ưu điểm của anh, anh chưa bao giờ sợ làm kẻ ác, cũng không sợ thừa nhận mình là kẻ ác.

Tiểu Đằng nghĩ, có lẽ đến lúc đuổi Dung Lục đi rồi.

Ở nhà anh, ăn cơm của anh, đã vậy còn ghét anh. Kẻ làm khách như vậy không nên khoan dung, anh không thể phá giới hạn của mình.

Nhưng phải nói thế nào?

Đương nhiên anh chẳng sợ làm mất lòng ai. Chỉ là, cứ tưởng tượng đến lúc mình mở miệng nói đuổi Dung Lục đi, trái tim anh như có cái gì đâm vào, giật thót từ tim lan đến toàn thân, không cách nào ức chế.

Rất không tốt, sẽ làm anh mất tự nhiên. Mà anh thì không thể biểu hiện ra sự mất tự nhiên.

Tiểu Đằng hạ quyết tâm.

Đoạn đường từ gara đi vào nhà chính, anh đã tự mô phỏng hết thấy tình huống, để tránh đến lúc mình mở miệng lại nói linh tinh.

Anh mừng tượng ra tất cả phản ứng có thể có của Dung Lục. Lúc cần thiết anh vô cùng lạnh lùng trầm ổn, dù cho sự run rẩy, do dự, đều sẽ làm cho anh mềm yếu. Mà anh không thể mềm yếu.

Tiểu Đằng bước vào cửa, dường như là ngay lập tức, anh đã phát hiện ra sự khác thường, vì vậy anh nhìn quanh một lượt, sau đó cao giọng hỏi: “Dung Lục đâu?”

Mẹ Hoàng nói: “Cậu chủ, trưa nay cậu Dung Lục đã sắp xếp hành lý, bảo là về nhà ăn tết, cậu ấy bảo tôi báo với cậu một tiếng...”

“...”

Tiểu Đằng hít ngụm khí lạnh nghẹn lại trong cổ họng, nhất thời choáng váng.

“Cháu biết rồi.”

So với lần trước thì có tiến bộ hơn, ít nhất Dung Lục còn bảo mẹ Hoàng báo lại, xem như là lên tiếng chào hỏi.

Mà, thật sự tiến bộ hơn sao?

Dung Lục thật sự hiểu rõ anh. Nếu như Dung Lục trở thành kẻ thù của anh thì đúng là uy hiếp, cậu ta biết cách làm thế nào để giáng cho anh một đòn chí tử.

Giống như bây giờ.

Anh không có cách nào đánh trả.

Bắt đầu từ lúc Dung Lục ghét anh, ngay cả cơ hội cho anh phản kích cậu ta cũng không chịu nhường.

Tiểu Đằng bỏ lên lầu, lúc đi qua cửa phòng Dung Lục, anh dừng lại một lúc, sau đó mở cửa ra.

Khác với lần trước, phòng gọn gàng sạch sẽ.

Anh dò xét một vòng, Dung Lục mang hết đồ của mình đi, căn phòng lại trở lại như lúc cậu ta chưa đến.

Không vội vàng, cũng không tính là đi mà không lời từ biệt.

Dung Lục đã nghĩ kỹ, tính hay lắm.

Lần trước cậu ta đi, anh từng cho rằng cậu ta đi là vì giận dữ, là vì anh đối xử với cậu ta không tốt. Khi đó anh nghĩ rất nhiều, nếu như Dung Lục về, nếu như anh đối xử với cậu ta tốt hơn, nhẹ nhàng hơn, có khi nào chuyện sẽ khác đi không.

Nhưng thật ra chẳng có gì khác cả.

Tiểu Đằng đứng lặng lẽ, tự cảm nhận sự lạnh lẽo trong lòng. Hoá ra cửa sổ không chốt, bị gió thổi mở, gió đêm lùa vào làm căn phòng lạnh băng.

Tiểu Đằng đóng cửa sổ lại, canh cách một tiếng, ngăn cách đêm đông giá rét bên ngoài.

Dung Lục đã đi được một tuần.

Tiểu Đăng từ mất ngủ, đến hơi ghét, cuối cùng là sợ ngủ.

Bởi vì đó là lúc anh không thể khống chế suy nghĩ của mình.

Anh sẽ mơ thấy Dung Lục.

Người đã đi rồi nhưng bóng hình vẫn còn dằn vặt anh. Giống như bị bệnh, chữa khỏi rồi mà còn để lại di chứng.

Dùng cà phê đậm đặc để duy trì tỉnh táo, đại não mệt mỏi không chịu khống chế lại tự động nghĩ tới rất nhiều chuyện không đâu.

Anh đã từng nghĩ, nếu m ngày đó không làm như vậy với Lưu Cương, hoặc là chẳng phải nói, hoặc là...

E rằng, Dung Lục vẫn để ý đến anh như trước.

Mà chính anh cũng rõ, sau khi cảm xúc mãnh liệt do hormone che mờ hai mắt qua đi, sớm muộn gì cậu ta cũng ý thức được anh là hạng người như thế nào.

Sớm hay muộn đều phải tới.

Từ khi mới bắt đầu, mỗi ngày anh đều nghĩ, không biết đến khi nào Dung Lục sẽ rút khỏi cuộc sống của anh.

Mà hiện tại, không cần đoán nữa.

Chuyện anh căm ghét vì không biết giờ cũng đã biết, bụi bặm lắng xuống, lẽ ra nên cảm thấy thoải mái mới phải.

Nhưng Tiểu Đăng biết hiện thực và thoải mái chẳng liên quan gì đến nhau, anh biết mình đang đau khổ.

Cho dù anh chẳng muốn đi tìm nguyên nhân.

Tiểu Đăng dừng lại trước mái che của rạp chiếu phim.

Anh từng đến đây.

Anh còn nhớ ngày đó mưa rơi vẫn vũ, thanh niên đứng chỗ này chờ anh.

Dù giờ người không còn nữa.

Con người đúng là sinh vật kỳ quái, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi cũng có thể làm mọi thứ thay đổi.

Anh ngơ ngác vài giây, đột nhiên có người nhẹ nhàng, mang theo nghịch ngợm vỗ vai anh.

Tiểu Đằng chấn động, vội quay đầu nhìn lại.

Anh thấy khuôn mặt cười tươi rạng rỡ như hoa mùa xuân.

“Trùng hợp thế, đúng là anh rồi.”

“ ... ”

Liễu Ngưng cười híp mắt: “Em định đi xem phim, anh cũng thế à?”

“ ... Không.”

“Mình anh đi dạo phố hả?”

“ ... Tôi đi mua ít đồ.”

“Đồ Tết sao?”

“ ... Ừ.”

“Á? Mua đồ Tết phải có người chuyên lo chứ.”

Tiểu Đằng cảm thấy bất đắc dĩ, mà Liễu Ngưng đem lại cho anh cảm giác vô cùng quen thuộc, cảm giác mà không thể nào không trả lời.

“Cho bọn nhỏ.” Một năm này rốt cục anh cũng ý thức được, mua quà cho con là việc mà người bố nên làm.

“Anh đã nghĩ ra mua cái gì chưa? Anh có ba đứa con gái đấy, anh biết bọn nó thích gì không?”

Tiểu Đằng không còn gì để nói: “ ...Không.” Đúng là anh không biết. Phụ nữ là sinh vật mà anh không thể

nào đoán nổi.

“Như vậy đi, em đi chọn cùng anh.”

Tiểu Đằng hơi buông lỏng cảnh giác: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn gì chứ, muốn cảm ơn thì mời một bữa đi. Em đang lo ăn một mình buồn đây.”

“ ... ”

Tiểu Đằng không từ chối, anh vẫn có phẩm chất lịch lãm của một quý ông, ga lăng với phụ nữ.

Hơn nữa anh cũng sợ đi một mình, không có gì để phân tán sự chú ý. Có người khác ở cùng, dĩ chứng suy nghĩ lung tung của anh cũng sẽ nhẹ đi.

Hai người vào nhà hàng ăn tối, Liễu Ngưng nhìn đồ ăn xếp đầy bàn, cảm thán.

“Có đàn ông vẫn là tốt nhất.”

“???”

“Vì người khác sẽ cho rằng đồ ăn sạch trơn là do anh ăn hết.”

“ ... ”

Liễu Ngưng nhìn anh: “Hình như anh không vui?”

Tiểu Đằng lập tức nói: “Không.”

“Thoải mái đi, mặt anh đơ quá.”

“ ... ”

“Mà trông anh khó ở như thế, có phải bị đá không?”

“ ... ”

Liều Ngưng rất hưng phấn: “Nói trúng rồi hả? Không thì mắt anh trừng trừng như phun lửa thế kia làm gì?”

Tiểu Đằng cũng hết cách, giữ vững im lặng.

Liều Ngưng thở dài: “Haiz, xem ra người xinh đẹp cũng không phải muốn cái gì được cái đó, em như thế, anh cũng như thế.”

Tiểu Đằng cạ lời: “...”

“Đáng thương quá, hay là mình thành một đôi luôn đi?”

“...” Tiểu Đằng nói, “Cảm ơn, tôi không có ý định tái giá...”

Liều Ngưng lườm anh một cái: “Em chỉ đùa anh tí thôi, anh đừng có nghiêm túc từ chối như thế chứ, làm người ta xấu hổ quá.”

“...”

“Em biết anh không thích em. Có lẽ anh thích người khác mất rồi.”

“Dù Lãng á?” Tiểu Đằng lắc đầu, “Không. Tôi quên cô ấy lâu rồi.”

Từ sau lần gặp đó, anh đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Có lúc người ta sẽ nói yêu sâu đậm và tổn thương sâu đậm, gộp vào làm một mà thôi.

Liều Ngưng hứng thú: “Hê, hoá ra anh cũng có nhiều chuyện hay nhỉ, kể nghe coi đi.”

“...”

“Không thì em kể chuyện của em trước nhé, chúng ta trao đổi?”

“... Không cần, cảm ơn.”

“Ê, anh có biết anh càng như vậy thì càng khiến người khác tò mò muốn tìm hiểu không hả, Trước kia em học báo chí đấy, cho nên em rất hiểu kỳ...”

“ ... ”

“Này, anh đừng đi chứ...”

Làm cho Tiểu Đằng hoàn toàn bất ngờ chính là, Liễu Ngưng lại trở thành bạn của anh.

Bạn khác giới, không phải bạn gái. Cô cũng chẳng tỏ vẻ muốn trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Tiêu, thỉnh thoảng tới tìm anh chơi, còn thẳng thắn vào nhà.

Liễu Ngưng có vài điểm tương tự với Dung Lục, luôn có những ý tưởng mới mẻ táo bạo, không ngừng không mệt, có thể chơi đến cùng với mấy đứa nghịch như quỷ trong nhà.

Mỗi lần đến, Liễu Ngưng đều mang đồ ăn với đồ chơi. Đồ ăn của Liễu Ngưng xác thực ngon hơn trên thị trường, ngàn tầng bánh, phiên đường bánh ngọt, rất được yêu thích. Cho nên chỉ cần mấy ngày mà cô đã đánh cho nhà họ Tiêu không biết trời trên đất dưới thế nào.

Cuối cùng Tiểu Đằng cũng hiểu cái gì gọi là “chết vì ăn”.

31. Chương 31: Ta Bị Thông Lừa 10.4

Mấy đứa nhỏ đắm chìm trong socola bánh ngọt của Liễu Ngưng đến mức quên luôn cha đẻ của mình là ai, thấy cô quấy rầy Tiểu Đằng cũng kệ.

“Sao anh không chịu kể chuyện của anh cho em nghe?”

“ ... ”

“Anh xem, em kể hết chuyện của em ra rồi đấy, ” đại tiểu thư nhà họ Liễu đau khổ cầu xin, “Kể một chuyện thôi, một chuyện thôi.”

“... Tôi cũng không muốn nghe, cảm ơn.” Đừng nói chứ vừa nghe đã biết là cô nàng này nói lung tung, còn có cái là thưởng từ nội dung phim truyền hình.

“Ôi kể em nghe đi mà, cái người kia của anh như nào ý, tại sao lại nói chia tay?”

Tiểu Đằng dờ dẫm nói: “Chị à, tôi nói rất nhiều lần rồi, tôi không có người yêu, cũng không chia tay.”

Dung Lục chưa nói với anh lời gặp lại, cũng không tự nói với anh một tiếng biệt ly, cứ như vậy đi.

Một người khi đã nói tạm biệt, mới hiểu rõ tầm quan trọng của lời này.

Bởi vì không chào mà đi mới là sự ra đi lạnh lùng nhất.

Đuổi được chị đại nhà họ Liễu đi rồi, Tiểu Đằng ngồi một mình trong thư phòng đọc sách.

Anh không mở máy sưởi, cái lạnh mới có thể khiến anh giữ được sự tỉnh táo và ý chí kiên định.

Khoảng thời gian này ann nghĩ rất nhiều chuyện, những thứ ngổn ngang không có ý nghĩa gì, quả thực so với mấy chục năm anh sống trên đời gộp lại còn nhiều hơn.

Liên tiếp quay đầu lại, trù trừ không tiến lên, đây là hành vi của kẻ nhu nhược. Mà anh cần phải giữ tỉnh táo để tổng chúng ra ngoài.

Bỗng nhiên có bàn tay che mắt anh

Tiểu Đằng chấn động.

“Đoán xem là ai?”

Giọng nói non nớt.

Qua một giây, Tiểu Đằng mới nhấc bàn tay kia ra, nhỏ nhỏ mềm nhũn.

Quay đầu, anh nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Tử.

Nắm bàn tay nhỏ của con, anh nói: “Sao lại muốn chơi cái này với ba?”

Tiểu Tử nói: “Chú Dung Lục thường chơi với con.”

“ ... ”

Tiểu Đằng nắm chặt ngón tay.

Theo lý thuyết mà nói, nhân loại sẽ không đau lòng.

Đau lòng là bệnh của tim. Cái gọi là đau lòng trong tình cảm chỉ là sự mất cân bằng của nội tiết tố dẫn đến buồn bực, đại não thiếu dưỡng. Bao gồm yêu một người, cũng chỉ là sự mất cân bằng của hoocmon.

Anh đã sớm hết cái hoocmon kia rồi.

Cho nên, hẳn là tâm bị bệnh.

Bị bệnh thì cần phải khám. Ngày kế, Tiểu Đằng thức đến hừng đông rồi đi.

Trời mới tảng sáng, anh đứng ngoài cửa, thậm chí còn nghe thấy tiếng chuông sớm vang lên. Âm thanh xa xưa rung động, giữa ngày đông vắng vắng càng thêm lạnh lẽo.

Mới sáng sớm, chưa có khách đến hành hương, Tiểu Đằng thành người đầu tiên đến dâng hương sau khi mở cửa chùa.

Anh chẳng hề thành kính, trước cũng không tin vào thánh thần, theo anh thì hành vi khấn cầu với thần linh là hoàn toàn phản khoa học. Nhưng anh vẫn luôn tôn trọng, không hề có lòng khinh bạc.

Giờ anh đến dâng hương, trong buổi sáng rét muốt, một mình đứng im trước bức tượng thần.

Bồ Tát vẫn có tư thái trừ ma diệt ác, phổ độ chúng sinh như trước.

Trí giả siêu thoát nhất thế gian, nụ cười kia như nhìn thấu mọi đau khổ.

Lòng có xuân si, đương làm sao hóa giải.

Tiểu Đằng rũ mắt, im lặng quỳ hồi lâu.

Ngày hôm đó ở nhà, Vương Cảnh gõ cửa thư phòng.

“Vào đi.”

Lão quần gia cẩn thận nói: “Cậu chủ...”

“Ừ?”

Lão quần gia nhìn anh: “Cậu chủ, có thiệp mời từ nhà họ Dung...”

Tim Tiểu Đằng nhảy lên.

Đây là tin tức đầu tiên của Dung Lục trong thời gian này.

Là tin tốt sao?

Anh không rõ. Có lẽ sẽ như lần trước, e rằng...

Lão quản gia thấp giọng nói: “Là việc vui tới...”

Tiểu Đằng ngồi ngay ngắn lại: “Hả?”

“Cậu Dung Lục, sắp kết hôn.”

“...”

Bốn phía bỗng nhiên an tĩnh, giống như dừng lại, rơi xuống tận cùng, ám sắc lặng im.

Tiểu Đằng không động đậy, cũng không lộ vẻ gì, anh cứ ngồi như thế, lạnh lùng nghiêm túc, giống như máu chảy trong người là thủy ngân.

Ánh tà dương dần dần biến mất, thời điểm rét đậm, trời tối rất nhanh, hết như ánh nắng cũng e ngại sợ rét.

Trong phòng không bật đèn, dần dần trở nên âm u không thể đoán.

Yên lặng một hồi, Tiểu Đằng bình thản nói: “Đi, chuẩn bị một món quà tặng cho nhà họ.”

“...”

“Phải đủ phân lượng, càng nặng càng tốt.”

Vương Cảnh chân chừ, giống như không rõ những lời này của anh có hàm nghĩa khác hay không.

Tiểu Đằng nhìn thấu nghi ngờ của ông, lạnh lùng nói: “Nghĩ gì đấy, chính là ý ở ngoài lời.”

“Vâng. Vậy cậu cũng định tham dự sao?”

Tiểu Đăng nói: “Đương nhiên.”

Vương Cảnh đang muốn nói thêm gì, Tiểu Đăng đã phẩy tay chặn lại, ra hiệu cho ông đi làm việc, Vương Cảnh vội vàng để tấm thiệp mời lên bàn rồi mới đi ra.

Tiểu Đăng chẳng hề lấy, cũng không quay đầu, chỉ liếc qua tấm thiệp đổ tươi.

Vô cùng hoa lệ vui mừng.

Dung Lục muốn kết hôn rồi, chuyện này quả thật là chuyện vui lớn nhất trong hai mươi năm qua của nhà họ Dung.

Chuyện vui long trọng, hai nhà thường lai vãng, giao tình không tệ, đương nhiên anh phải tới dự, cũng là để tặng quà.

Chuyện này vô cùng hợp tình hợp lý.

Ann đáp lại cực kỳ khéo léo, không có chỗ nào không ổn.

Tiểu Đăng ngồi trong thư phòng thêm một lát, mãi cho đến khi bóng đêm nuốt chửng căn phòng, anh vẫn chưa có động tĩnh gì.

Ngày cưới phải đến, cuối cùng cũng đến.

Lễ cưới được tổ chức trên đảo, nhà họ Dung đã sắp xếp giao thông cho tân khách, bao toàn bộ nhà hàng khách sạn trên đảo, trước hai ba ngày đều ầm ầm tiếng phi cơ và ca nô, vui mừng náo nhiệt.

Tiểu Đăng cũng giống như những người khác, đúng giờ tham dự, cùng họ chia sẻ niềm vui tân hôn.

Sắc trời mới mờ sáng, Tiểu Đăng đã rời giường, quần áo chỉnh tề, đứng trước gương.

Tiểu Đăng nhìn mình trong gương. Trước giờ anh chưa từng để ý đến vẻ bề ngoài, cũng không phải là xuất phát từ tự tin, mà bởi vì anh không thêm để ý đến cách nhìn của người khác, gọn gàng khéo léo đã trọn đủ.

Giờ thấy người trong gương mắt đầy tơ máu, vẻ mặt ảm đạm, anh thoáng chần chừ, đưa tay sờ má.

Anh biết mình gầy, tiêu tụy. Công tác lao lực, nghỉ ngơi không đủ, dẫn đến hao tổn, đây là bình thường, anh nghĩ như thế.

Anh biết mình cần bồi dưỡng đủ tinh thần, đặc biệt là trong ngày kết hôn của Dung Lục.

Nhưng càng nỗ lực lại càng khó ngủ.

Trên thế giới có một số việc, càng cố gắng thì càng hỏng, giấc ngủ là một trong số đó.

Tiểu Đằng rửa mặt hai lần, chỉnh lại quần áo. Anh phải cười rạng rỡ, ít nhất phải làm bộ như không có chuyện gì.

Nghi thức còn chưa bắt đầu mà sân cỏ cử hành đã rất náo nhiệt. Khách mời đến từ sớm, khắp nơi được bày trí lộng lẫy như tiên cảnh, đài thực vật cao chừng mười thước, đủ loại hoa và tú cầu đỏ treo rực rỡ, bánh ngọt bảy tầng, cực kỳ xa hoa.

Tiểu Đằng nhìn thấy Dung Lục dưới một khóm mẫu đơn.

Anh từng thấy Dung Lục ăn vận hoa hoét nhọc lòng mắt công, nhưng Dung Lục thế này vẫn là lần đầu tiên.

Thanh niên chỉ mặt bộ đồ nghi thức tối màu, áo may ô sẫm, cổ áo sơ mi trắng như tuyết, cổ tay là hàng cúc trong suốt như suối nước, túi áo trước ngực gài một đoá mân cô, có sự thành thực chín chắn trước nay chưa từng có.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải thấy một cảnh như vậy, tận mắt thấy Dung Lục trở thành chú rể.

Người trước mắt chân thật như thế.

Tầm mắt Dung Lục chạm phải tầm mắt anh, sau đó gật đầu, mỉm cười: “Anh đến rồi.”

Tiểu Đằng nói: “Ừ.”

Quá kỳ diệu. Cảm giác vừa rõ ràng vừa hư huyền.

Anh không rõ, như anh đứng ở đó chỉ là một cái xác, nhìn mình, nhìn Dung Lục. Giống như linh hồn đã thoát khỏi thể xác, ở trên không bình tĩnh nhìn hết thấy.

Anh bình tĩnh đến mức bản thân không ngờ nổi.

Lúc trước, anh gọi điện cho Dung Lục, không ai bắt máy.

Tiểu Đằng biết đây là từ chối.

Giờ phút này, lòng anh dâng lên sự kích động ác liệt.

Anh chưa bao giờ là người mặt cái mo trái tim thuỷ tinh, vì để có được thứ mình muốn, đâu phải anh chỉ bị chối từ?

Nói anh phẩm hạnh thấp kém cũng được, phá huỷ nhân duyên của người khác cũng được, chỉ cần Dung Lục có nửa phần dao động, anh sẽ không bỏ.

Về phần cướp rể sẽ có hậu quả gì, anh không cân nhắc. Không phải bởi vì khó cân nhắc, mà là anh cảm thấy nó chẳng là gì.

Tiểu Đằng đang chờ thời cơ mở miệng, ngay lúc tầm mắt lại chạm nhau, anh trầm giọng nói: “Cậu nghĩ xong chưa?”

Dung Lục cười nói: “Nghĩ kỹ quá cũng không tốt.”

“Cậu thật sự muốn kết hôn à?”

Dung Lục vẫn mỉm cười, giọng điệu ôn hòa: “Trông giống giả lắm sao?”

Dung Lục tận tình tùy ý, không có khổ gì, nếu không phải cậu ta muốn thì chẳng ai ép được, người nhà họ Dung căn bản cũng không nỡ ép.

Tiểu Đằng hỏi: “Sao cậu lại yêu cô ấy?”

Dung mạo? Tài hoa? Gia thế? Tính tình? Anh chưa bao giờ nghĩ vì Dung Lục mà anh phải tự so sánh mình với người khác, vẫn là trong trường hợp này.

Dung Lục im lặng.

“Có lẽ thật sự là ông trời tác hợp cho.”

“Tướng mạo cả hai đều xuất sắc nổi trội, tính cách cũng xứng, cậu Dung nổi danh lương thiện dịu dàng, con gái nhà họ Đàm á, tuy hơi đánh đá tí nhưng cũng tử tế đó...”

Cách giá để hoa có mấy khách mời đang bàn luận về đôi uyên ương, khen ngợi liên tục, đặc biệt là khen cô dâu không ngớt. Vì vậy hai người im lặng một hồi nghe lý lịch cô dâu.

Cô nhiệt tình tham gia từ thiện, là Đại Sứ Thân Thiện của Hiệp hội Nhi đồng Quốc tế, nhiều lần đến châu Phi, chăm sóc người bệnh sida, quyên góp cho đồng bào gặp thiên tai, những tin liên quan đến cô đều là tin chính diện, người người yêu thích, còn có bức ảnh hiện trường cứu nạn của cô, được công nhận là Thiên Sứ Nụ Cười.

Cô dâu quá tốt đẹp, dung mạo rõ như ban ngày, vừa tài năng vừa lương thiện.

Thối phồng như vậy, cũng không biết có khoắc lác chỗ nào không, e rằng người trong cuộc ở đây nghe xong cũng phải đỏ mặt.

Tiểu Đằng nhìn về phía người trong cuộc, Dung Lục hơi cười, sau đó hỏi ngược lại: “Anh nói xem?”

“...”

Đúng, cô dâu như vậy, quả thật là anh không bằng, cũng không thể so với.

So với sự tàn nhẫn của anh, vô tình, không chừa thủ đoạn nào. Người Dung Lục lựa chọn cuối cùng, quả thực như đến từ một thế giới khác. Anh vốn không ngang hàng.

Có lẽ Dung Lục thực sự từng thấy anh rất thú vị. Mà thú vị và lựa chọn lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lời ngon tiếng ngọt trong quá khứ chỉ là hứng thú theo đuổi nhất thời, không thể coi là thật.

Anh biết rất rõ. Nhưng cuối cùng vẫn tin là thật.

Tìm hiểu nguyên nhân, sợ rằng không phải vì Dung Lục diễn quá sâu, mà bởi vì, chính anh, cũng từng hi vọng Dung Lục là thật.

Tiểu Đằng nhìn thanh niên trước mặt, tỉnh táo nói: “Vây chúc mừng.”

Dung Lục mỉm cười: “Vây cảm ơn.”

Không có biến cố gì, vô cùng thuận lợi, không có đào hôn như trong phim, cũng không có tình tiết lật lại vở kịch. Hôn lễ vô cùng mỹ mãn.

Tiểu Đằng giống như mọi người, ngồi xem lễ, nhìn cô dâu được ba dắt lên thảm đỏ, từng bước từng bước, đi tới bên cạnh Dung Lục.

Cô dâu rất đẹp, không phải vẻ đẹp như pha lê dễ vỡ mà là vẻ đẹp dẻo dai bền bỉ, cô đứng cạnh Dung Lục, hạnh phúc như thế.

Tiểu Đằng nhìn Dung Lục đeo nhẫn cho cô dâu.

Những lời mật ngọt đủ làm tan băng mà thanh niên nói với anh năm đó vẫn quanh quẩn bên tai, hoà với tiếng vỗ tay của khách mời, hỗn loạn.

Tiểu Đằng bình tĩnh nhìn tất cả, vô cùng bình tĩnh, sóng lớn không sợ. Bởi vì máu trong người anh đã đóng băng rồi.

Lúc về, Vương Cảnh đặc biệt đến đây sân bay đón anh, ông quản gia thoát nhìn đặc biệt lo lắng.

“Cậu chủ không về trước sao?”

Tiểu Đằng nói: “Thôi, tôi tới trường đưa.”

Vương Cảnh chần chừ: “VẬY...”

“Không cần đi theo.”

So với hòn đảo rực rỡ trong lễ cưới của Dung Lục, trường đua vẫn là màu trắng lạnh lẽo. Năm nay rét hơn mọi năm, giăng co mấy tháng cũng không ấm thêm bao nhiêu, mưa tuyết rơi xuống, phóng tầm mắt nhìn ra chỉ thấy một trời hiu quạnh.

Đôi ủng đập lên tuyết vang lên tiếng bộp bộp, trở thành âm thanh duy nhất trong không khí, một miếng băng mỏng bị anh giẫm nứt ra.

Lần này anh thua.

May mà không ai biết, ngay cả Dung Lục cũng không cảm thấy trời long đất lở trong lòng anh.

Là người thua, may mà tất cả thất bại, mất đi, không ai biết.

Glory dậm chân phun khí, thấy anh đến gần, mới thoáng bình tĩnh lại.

Tiểu Đằng vuốt ve cổ con ngựa, lại vuốt lông bờm dài của nó. Glory như cảm giác được điều gì, chủ động cọ vào tay anh, yên tĩnh dựa vào anh một cách hiếm thấy.

Tiểu Đằng hỏi: “Mày đang đợi ai à?”

Glory cà vào tay anh, nhìn anh.

Tiểu Đằng nói: “Cậu ta sẽ không đến nữa.”

Đau khổ lớn nhất là mất đi mới biết quý trọng.

Nếu quý trọng rồi mới mất đi thì sao?

Tiểu Đằng dắt ngựa ra, cười lên nó, trong gió rét mùa xuân, một mình chạy.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, thoát nhìn gió êm sóng lặng chẳng có gì khác thường. Nhưng chứng mất ngủ của Tiểu Đằng ngày càng nghiêm trọng.

Cái gọi là ‘ngày càng nghiêm trọng’ tức là, anh hoàn toàn không ngủ được, đêm nào cũng tỉnh đến sáng.

“Vương Cảnh, ” nhốt mình trong thư phòng vài ngày, cuối cùng Tiểu Đằng cũng mở miệng, trước sau như một không giận không vui, “Hẹn bác sĩ tâm lý giúp tôi.”

Vương Cảnh đã hẹn xong bác sĩ tâm lý, nhưng Tiểu Đằng không nói gì.

Bác sĩ dẫn dắt từng bước, anh cũng muốn nói ra cái gì đó, nhưng chung quy vẫn không nói ra được.

Sợ rằng sâu trong nội tâm, anh hi vọng có người có thể khiến anh mềm yếu, động viên anh, yêu anh.

Nhưng trần trụi mềm yếu trước người khác. Ai biết được tới tay là một lời động viên hay một nhát dao sắc nhọn?

Nguyên tắc sinh tồn của kẻ mạnh là không cho bất cứ kẻ nào thấy vết sẹo của mình.

Tiểu Đằng lại tới ngôi chùa kia, quỳ trước bức tượng Phật cả buổi chiều.

32. Chương 32: Ta Bị Thông Lừa 11.1

Ba năm sau.

Thời gian hơn một nghìn ngày như gột rửa tất cả, cuộc sống đình trệ qua đi, cuối cùng cũng khôi phục lại dòng chảy của nó, hết như chưa từng có khúc chiết gì.

Trên đảo bốn mùa như xuân, ban nãy còn có cơn mưa rào đổ xuống, giờ khắc này mặt trời vẫn chưa lên, nắng sớm như lồng trong lớp sương mù, chim hót rộn ràng nước chảy róc rách, nắng ban mai lặn vào hương cỏ làm cho người ta thấy lười biếng.

Dưới tàng cây, Tiểu Đằng vừa uống nước trái cây vừa đọc sách, bọn nhỏ đang chơi bên bờ cát ở gần đó. Ngày đầu của kỳ nghỉ cũng chẳng sắp xếp hoạt động gì, ai nấy đều nhàn nhã.

Anh đã bị lây dính một thói quen xấu, đó là lãng phí thời gian.

Sau một năm bận rộn có được ngày nghỉ phép là vô cùng xứng đáng. Nhưng việc ngồi chơi không làm thế này, đúng là quá sa đoạ.

Vi diệu nhất chính là, mấy năm gần đây anh thường xuyên hưởng thụ cái cảm giác không có việc gì để làm thế này.

Liễu Ngưng ở cái ghế nằm bên cạnh pose ra n loại tư thế, selfie ở nhiều góc độ rồi đăng lên twitter, sau đó hỏi: “Anh thật sự không muốn tái giá hả?”

Tiểu Đằng nói: “Không.”

“Tại sao? Anh độc thân mấy năm rồi.”

“Cứ sống như thế thôi, tái giá làm gì.”

Cuộc đời anh có hai lần rung động, đều sai lầm.

Sau lần kia, anh không còn khả năng yêu ai nữa.

“Ôi ôi, đừng nên như vậy mà, giờ đàn ông tốt ít lắm, anh cứ như này là lãng phí tài nguyên đấy.”

“Chẳng có ai thật lòng thích tôi đâu.”

Liễu Ngưng cười nói: “Anh tự ti quá đấy.”

Tiểu Đằng nhìn cô một cái: “Là thật.”

Không chỉ ngưỡng mộ anh mạnh mẽ mà còn yêu cả lúc anh yếu mềm xấu xí. Người như thế không tồn tại.

Liễu Ngưng uống nước ép, thở dài thườn thượt: “Ồi, sớm biết nội tâm anh mong manh yêu đuối dễ tự ti như thế thì lúc đó em đã thương hại anh, hốt anh về rồi.”

“ ... ”

Sắp sinh con rồi, đừng nói mấy câu linh tinh như thế có được không?

Liễu Ngưng lười biếng nằm trên ghế, hưởng thụ gió mát triều dương, còn có Tiểu Ẩn giúp cô xắt hoa quả, đặc quyền của bà bầu bụng bự chính là năm người nhà họ Tiểu từ trên xuống dưới đều đồng ý để cô sử dụng.

Năm trước Liễu Ngưng cũng kết hôn rồi, đối tượng không cá tính lắm, ngược lại là một thanh niên tuấn kiệt tướng mạo đường hoàng tính tình thận trọng. Khuyết điểm duy nhất của cái tên này là quá coi trọng sự nghiệp, lúc nào cũng bận rộn, miệng ngu lười ngốc, không biết phải làm thế nào để chiều vợ đang trong thời gian mang thai.

Phụ nữ có thai ngại ở nhà bị dè nén, muốn đi chơi dạo giải sầu, muốn ăn trái cây nhiệt đới tươi ngon, tuần kiệt chính trực bận sứt đầu mẻ trán không cách nào phân thân, quả thực không biết làm thế nào cho phải, vừa hay một nhà Tiểu Đằng (chủ yếu là một đám trẻ kia) cũng muốn ra ngoài du lịch, thế là nhờ trông người luôn.

Kỳ thực ban đầu Tiểu Đằng cũng thấy ái ngại, tuy rằng anh dắt theo người nhà, cho dù dẫn thêm Liễu Ngưng thì cũng chẳng bao giờ xuất hiện tình huống cô nam quả nữ, nhưng nói thế nào thì đây cũng là vợ người khác đấy.

Nào ngờ tuần kiệt tuy hay ghen bóng ghen gió lại cực kỳ yên tâm về anh, thái độ “chắc chắn hai người chẳng có gì được đâu”, rất tự tin.

Cũng không biết Liễu Ngưng kể về anh với tuần kiệt thế nào nữa.

Nói đi cũng phải nói lại, cái đội hình nghỉ lễ này thực sự rất hoà thuận vui vẻ, mấy đứa nhà anh và Liễu Ngưng rất hợp nhau, đặc biệt là con gái lớn Tiểu Phác, hai người như thể hận gặp nhau quá muộn, ngày nào cũng tám nhảm, nghiêm nhiên thăng cấp thành quan hệ bạn thân.

Trong ba năm, mấy đứa nhỏ đã lớn rồi, đều đến tuổi hiểu chuyện, ông bố đơn thân là Tiểu Đằng cuối cùng cũng được an nhàn.

Có lúc, anh cảm thấy thư giãn, hoặc là nói được buông lỏng.

Tiểu Đằng uống thêm ngụm nước, tiếp tục đọc sách. Khu bãi biển phần lớn được sử dụng để xây biệt thự và nhà hàng, người ngoài ít đi vào, giờ là mùa du lịch nhưng vẫn yên tĩnh.

Thời gian này, không có gì ràng buộc, lòng nhẹ như nước đọc quyển sách mình thích, quả thực là quá xa xỉ.

Nhưng rất nhanh bị tập kích.

Cái gọi là tập kích, là chỉ một đứa bé như sợi mì vắt chẳng biết từ đâu xông tới, ôm lấy đùi anh.

Tiểu Đằng: “...”

“Bảy bảy! Cái này, bảy bảy!”

Tiểu Đằng không kịp chuẩn bị: “...”

Mì vắt còn nỗ lực bò lên chân Tiểu Đằng, chỉ vào quyển sách trên tay anh: “Hệ dậu tây ná!”

“...” Tiểu Đằng cố gắng kiên nhẫn chỉ vào bức tranh màu đỏ trên bìa, giải thích, “Cái này không phải dậu tây.”

Mì vắt kiên trì nói: “Hệ dậu tây!”

“...”

Mì vắt thoát nhìn chỉ mới hai tuổi, Tiểu Đằng có bốn đứa con gái, nhưng lúc đứa nhỏ tuổi nhất là Tiểu Tử bé như thế này cũng là chuyện của nhiều năm trước, giờ anh hoàn toàn quên mất phải đối phó với sinh vật bằng này tuổi thế nào rồi.

Liều Ngưng nói: “Hê, con gái nhà ai đáng yêu thế! Dì cho con ăn mẳng cụt nhé?”

Tiểu mì vắt nghĩa chính từ nghiêm từ chối: “Đen sì, không ăn!”

“...”

Cuối cùng nó cũng nhận một miếng thanh long nhỏ, bởi vì cái này “giống dậu tây” “hồng hồng, ngọt ngọt”, nhưng một tay nó vẫn trông ngóng đùi Tiểu Đằng, làm anh như gặp đại địch, không dám nhúc nhích.

Giữa lúc không thoát thân được, có thiếu niên chạy tới, thấy thế vội cười: “Ngại quá. Tư Tư nhà cháu làm

phiền mọi người rồi.”

Thiếu niên đẹp trai lai láng, cộng thêm nụ cười đáng yêu, cười mở dễ gần, lập tức khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Tiểu Đằng bình tĩnh nói: “Không sao.”

Anh nhìn cậu trai này cùng lắm chỉ mới hai mươi, thế mà đã có con lớn như vậy, hơi kỳ, lại có chút cảnh giác, vì vậy hỏi: “Con cậu à?”

“Là chị cháu.”

Tiểu Đằng quan sát cẩn thận, ngũ quan của mì vất quả thật có nét giống với cậu ta. Cháu ngoại hay giống cậu, thân phận chắc không có vấn đề gì.

Vì vậy Tiểu Đằng gật đầu, ôm lấy đứa nhỏ trả lại cho cậu ta.

Thiếu niên nhận mì vất, quay đầu lại nhìn ra xa, gọi với: “Anh rể ơi.”

Một người đàn ông trẻ tuổi đi về phía họ.

Người đàn ông đi ngược chiều nắng, nhất thời không nhìn rõ khuôn mặt, có một khắc, Tiểu Đằng tưởng mình lại xuất hiện ảo giác. Anh không tự chủ được mà nhắm mắt rồi lại mở ra.

Anh vốn cho rằng tất cả đều đã qua. Thời gian xa cách con gian hơn thời gian ở cạnh, còn có thứ gì là không qua được. Quên hết rồi.

Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy nhau, như một hũ rượu thừng, quá khứ, ào ào chảy ra.

Đầu anh trống rỗng.

Lúc bình tĩnh lại, thanh niên đã đứng trước mặt anh, cười dịu dàng: “Trùng hợp thế.”

Tiểu Đằng gật đầu: “Đúng vậy.”

Sau đó lại im lặng.

Thời gian quá dài, đủ khiến bọn họ quên đi tâm tình khắc sâu lúc trước.

Hận cũng được, oán cũng được, quá khứ đã tan thành mây khói, giờ hai mặt nhìn nhau, còn lại chỉ có sự lúng túng.

Tiểu Đằng mở miệng: “Cho nên, vị này chắc là lệnh ái.”

“Lệnh ái” còn đang cầm đầu vào ăn cháo.

Dung Lục cười nói: “Đúng thế.”

Mì vắt ngẩng mặt lên, mong đợi ồn ào: “Ba ơi ôm, ba ơi ôm.” Tiệm tay bơi nước thanh long lên cái quần trắng của Dung Lục, Dung Lục ôm nó, quần áo vô cùng thê thảm.

Khi đàn ông chăm con, tránh không được có chút chật vật.

Các con của anh cũng đã lớn, giờ anh có thể dùng ánh mắt đồng tình của người từng trải để nhìn Dung Lục.

Nhưng Tiểu Đằng không rảnh để nghĩ nhiều như vậy.

Anh chỉ nghĩ, người trước mặt đã không còn là thanh niên kề cận anh năm đó. Dù cho vẻ bề ngoài có giống, nhưng nội tâm bên trong đã khác rồi. Anh không cần nghĩ quá nhiều, không cần.

Mì vắt trong lòng Dung Lục là kết tinh tình yêu của cậu ta và Đàm Dao, giống như anh và vợ năm đó, ít nhất, cũng là kết tinh của hoan ái.

Nam nữ sinh con là có chuyện gì, anh biết, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng mỗi khi nghĩ đến, cứ như bị đánh một đòn phủ đầu nghiêm trọng.

Phần hạnh phúc viên mãn của Dung Lục hoàn toàn không liên quan đến anh. Cậu ta đối xử ân cần thân mật với người khác. Đối với anh mà nói thì đó là nhát dao quá tàn nhẫn.

Tiểu Đằng thần thờ. Không ai biết thời khắc này anh đang rơi vào hầm băng, cơ thể lạnh toát, giống như bị con rắn độc cắn xé, toàn thân đều là cảm giác đau đớn và lạnh lẽo.

Anh bình tĩnh nhìn Dung Tư. Dung Tư thắt hai bím tóc nhỏ, mắt to lưng tròn, người như cái bánh bột trắng bóc, hiền lành vô hại.

Mơ hồ có một loại hận ý không rõ dần dần sinh sôi.

Anh đột nhiên nhớ đến ánh mắt Lưu Cương nhìn anh năm đó, bỗng nhiên giật mình, hơi suy nghĩ, bình tĩnh lại, nhìn thiếu niên ban này: “Còn đây là...”

Thiếu niên rất hào phóng: “Cháu là Đàm Mật.”

Dung Lục cười bổ sung: “Là em trai của Đàm Dao.”

“Ồ...”

Liễu Ngưng lấy kính râm xuống: “Đây là con trai nhà họ Dung hả, đã lâu không gặp!”

Dung Lục thấy cô, sững sờ một giây, sau đó cười: “Chị Liễu.”

Liễu Ngưng tuy mang bầu hơn năm tháng nhưng dáng người vẫn uyển chuyển, dáng dấp như thiếu nữ xinh đẹp, nhìn từ phía sau hoàn toàn không nhận ra là đang mang thai, nếu như không phải vì váy xuong đơn giản, kỳ thực có nhìn trước mặt cũng chẳng nhận ra.

“Đây là con gái cậu à?” Liễu Ngưng khá kinh ngạc, “Tôi còn tưởng rằng cậu... Ôi, làm cha bao giờ đấy, con lớn bụng rồi.”

Dung Lục cười.

Mấy đứa trẻ chơi đùa trên bờ cát cũng để ý đến bên này, dừng lại quan sát. Thấy Dung Lục, sau kho bắt ngờ, đứa nào cũng thấy lúng túng, nhất thời không ai đi lên, im lặng như tờ.

Hai bên đều im lặng.

Liễu Ngưng mở miệng đùa Dung Tư: “Bé ơi bé à, dì dắt con ra kia chơi với các anh chị nhé?”

Dung Tư gật đầu lia lịa: “Được được được.”

Đợi cô ôm lấy Dung Tư, Đàm Mật cũng đi, Dung Lục nhìn anh: “Chúc mừng nhé.”

“???”

“Mấy tháng rồi?”

Tiểu Đằng nghĩ một chốc, đoán ra Dung Lục hiểu lầm.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, chẳng biết vì sao, anh không muốn giải thích.

Anh không muốn Dung Lục biết anh vẫn còn ở một mình, hoặc là nói, sau khi cậu ta đi, anh vẫn còn độc thân.

“Năm tháng rười.”

Dung Lục cười: “Trông rất khá, xem ra rất hạnh phúc.”

“Ừm.” Có ông chồng cưng chiều hai mươi bốn tiếng một ngày, cô ta có thể không hạnh phúc mới là lạ.

“Kết hôn bao giờ vậy?”

“Mùa xuân năm ngoái.”

Dung Lục khách sáo nói một tiếng chúc mừng.

Dung Tư chơi rất ngoan, bộ dạng ngây thơ đáng yêu, chẳng đáng ngạc nhiên chút nào khi nó được mọi người thích, đặc biệt là Tiểu Ẩn, ôm không buông tay, Đàm Mật cũng xấp xỉ tuổi bọn nó, mấy người trẻ tuổi nhanh chóng hoà nhập.

Còn lại hai ông bố ngồi ở một chỗ không xa, bình tĩnh nói chuyện, giống như trong quá khứ chẳng có khúc mắc gì.

Tiểu Đằng hỏi: “Hai người dắt bé đi du lịch à?”

Dung Lục cười khổ: “Cũng không phải.”

Tiểu Đằng “Ồ” một tiếng. Cũng đúng, vợ Dung Lục chắc cũng đi cùng, chỉ là vừa nãy không thấy mà thôi.

Qua một lúc, có người phụ nữ đi về phía họ, Dung Lục nhìn thấy, cười nói: “Có thể coi là đến.”

Tiểu Đằng phun nước.

Anh vẫn còn nhớ Đàm Dao, cao gầy xinh đẹp, sáng rõ không gì tả nổi. Còn cái vị bây giờ, mắt thấy cũng phải tới bốn mươi tuổi, mặt mũi thường thường. Coi như hậu sản vóc người biến dạng nhưng cũng đâu đến nỗi ác liệt thế này hả?

Dung Lục nói: “Là bảo mẫu của Dung Tư.”

Tiểu Đằng trấn định lại: “Ồ...”

Bảo mẫu chạy tới, liên tục áy náy: “Xin lỗi cậu Dung, vừa nãy tôi lơ là...”

Dung Lục nói: “Sau này cẩn thận đi, đi đâu nhớ mang nó theo.”

Tiểu Đằng không có tật nhiều chuyện, nhưng cảnh bây giờ thật sự rất kỳ quái, bởi vậy anh vẫn tò mò hỏi một câu: “Vợ cậu đâu?”

Dung Lục cười: “Cô ấy không đến.”

“Bạn việc à?”

“Cô ấy đi tham gia hội thảo giúp đỡ bệnh nhân AIDS rồi.”

Tiểu Đằng cảm thấy không quá thoả đáng, năm đó anh cũng như thế này, vợ anh dắt con đi du lịch, anh vùi đầu vào công việc. Sau đó bọn họ ly hôn.

Anh cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể nói: “Ừ. Cậu được nghỉ phép nhiều thời gian rảnh, đáng lẽ nên phối hợp với lịch trình của vợ cậu.”

Im lặng một lát, Dung Lục lại nói: “Anh không biết à, bọn em ly hôn rồi.”

“Khục khục khục...” Nước trái cây Tiểu Đằng nín nửa ngày không chịu được, sặc lòi bán họng.

Dung Lục giúp anh vỗ lưng thuận khí. Tiểu Đằng không muốn thất thố trước mặt người khác, nhưng nước sặc lên tận mũi, ho khụ không ngừng, mặt mũi đỏ bừng.

Dung Lục đưa cho anh một chiếc khăn tay, anh cầm lấy lau đi, sau đó nhanh chóng tỏ vẻ không sao cả, cau mày hỏi: “Làm sao thế?”

Dung Lục cười: “Thật ra chẳng có chuyện gì cả, cô ấy nói ly hôn trước. Em đồng ý.”

Tiểu Đằng “À” một tiếng.

Anh chợt thấy khoan khoái, gần như là khoái trá, tạm thời gọi đây là cười trên sự đau khổ của người khác đi.

“VẬY cậu, cha mẹ hai bên, không can thiệp à...”

“Bố mẹ em rất văn minh, đối với đời sống tình cảm của bọn em ấy mà, phân hay hợp, họ cũng chẳng nhúng tay, ” Dung Lục nói, “Dù sao đều là người trưởng thành rồi, biết mình đang làm gì.”

“Nói cũng đúng.” Vợ chồng Dung Chính Nghĩa thật sự là bậc phụ huynh rộng lượng.

“Nhưng bố mẹ vợ em thì sắp tức chết luôn.”

Dung Lục kể chuyện nhà, Tiểu Đằng không cắt ngang. Tuy có hơi ngoáy vào vết thương của người ta nhưng anh vẫn muốn nghe.

“Bọn họ rất truyền thống, mọi chuyện đều đặt hạnh phúc gia đình lên hàng đầu. Nhưng Đàm Dao căn bản không cần gia đình. Cô ấy rất ngang, nhất định không để cho họ hài lòng. Nhưng dù sao cũng là tương lai của mình, cô ấy nhượng bước, đồng ý kết hôn kéo dài huyết thống, họ có truy cứu thêm cũng vô dụng, cô ấy chẳng thêm để ý đâu.”

Dung Lục nhìn anh với vẻ phức tạp, cười nói: “Có phải anh cho rằng Đàm Dao như thế không có gì để chê không?”

Tiểu Đằng không phủ nhận.

“Người vĩ đại không thể chu đáo. Người như Đàm Dao, cô ấy dành hết tình thương cho người khốn khó, còn với người nhà cực kỳ vô tình, vì căn bản không rảnh bận tâm, ” Dung Lục nói, “Cho nên quan hệ của cô ấy với bố mẹ rất lạnh nhạt, Tư Tư cũng giao cho em nuôi.”

“Con người mà, một đời có thể làm tốt một chuyện, cũng đã rất đáng gờm rồi.” Chẳng biết tại sao, Tiểu Đằng lại nói hộ cho Đàm Dao.

Tuy khác cô một trời một vực, nhưng anh vẫn có thể hiểu cô không hoàn mỹ.

Dung Lục cười: “Đúng thế. Cô ấy rất tốt. Cho nên bọn em bây giờ vẫn còn là bạn.”

Hồi lâu, Tiểu Đằng an ủi: “Tội nghiệp cậu.”

Biết Dung Lục sống không hạnh phúc, anh vốn cho rằng mình sẽ cảm thấy sung sướng. Nhưng trên thực tế thì không phải như vậy.

Anh vẫn hi vọng, ít nhất đối phương biết quý trọng Dung Lục.

Dung Lục cười: “Không có đâu.”

“Chắc cậu khó vượt qua lắm.”

“Không mà, ” Dung Lục cười, “Trước khi lấy nhau em đã biết cô ấy như thế nào rồi.”

“ ... ”

Tiểu Đằng không khỏi ghen tị với Đàm Dao. Cho dù có tì vết thì vẫn có người yêu.

33. Chương 33: Ta Bị Thông Lừa 11.2

Giữa trưa, đến giờ dỡ Dung Tư bú sữa rồi đi ngủ, do có bạn nhỏ Dung Tư ở đây, người hai nhà có thể tự nhiên mà tạm biệt nhau, trước khi đi, Liễu Ngưng còn mời nhà Dung Lục: “Buổi tối bọn tôi mở tiệc thịt nướng đây, rảnh nhớ qua nhá!”

Tiểu Phác cầu cô một cái, Liễu Ngưng nói: “Trông cậu Dung này đẹp trai mà, em vợ cũng đáng yêu, phụ nữ có thai cần phải bổ mắt.”

Thật sự không chút nào che giấu bản tính háo sắc.

Chạng vạng tối, bên bờ biển bắt đầu náo nhiệt, đều là khách ở quán, bàn ăn đã xếp xong, các đầu bếp bận bịu, trên vỉ nướng mùi thơm tràn ngập, là tôm cua cá vẫn còn tươi nguyên.

Đám con gái nhà họ Tiểu gặp lại Dung Lục đều thống nhất một vẻ lạnh nhạt, tận lực xa cách, Dung Lục rất rộng lượng, cũng không ngại, vừa chờ đầu bếp nướng tôm hùm vừa nói chuyện với Liễu Ngưng.

Liễu Ngưng có việc phải sang nơi khác, Dung Lục ngồi một mình ở đó, yên lặng dùng điện thoại.

Trước kia, mỗi lần con anh quán lấy Dung Lục, anh đều thấy rất chướng mắt; bây giờ con anh chẳng lẽ phép gì với Dung Lục, anh lại thấy không thoải mái.

Tiểu Đằng chủ động đi qua, gọi chuyện: “Đang nói chuyện gì thế?”

Dung Lục cười: “Đang nghe Liễu Ngưng kể chuyện ân ái đấy.”

“ ... ”

Liều Ngưng biện minh: “Em chỉ thuật lại cuộc sống của em thôi!”

“Chị ấy còn chẳng thèm gọi tên luôn, cứ hơi tí là “chồng chị, chồng chị” làm em nổi cả da gà.”

Cái bà cô này điên rồi, Tiểu Đằng từng trải qua vô số lần mỗi khi đi cùng cô, sau đó nhanh chóng giấu nhem bà này đi luôn.

“Chị ấy bảo mặc dù có ông chồng ngu ngốc cứng nhắc nhưng bù lại đối xử với chị ấy rất tốt, nhiệt tình như lửa, lén lút rất là thú vị, ” Dung Lục cười, “Em không ngờ đấy.”

Tiểu Đằng gật đầu: “Tôi cũng không ngờ.”

Tuần kiệt nhìn qua thì như kẻ quật cho tơi bởi cũng không dám đánh rắm, ai ngờ lại là kẻ ngoài lạnh trong nóng như vậy. Đi với Liều Ngưng thì đúng là bổ sung cho nhau.

Dung Lục nhìn anh, cười vu vơ.

Tiểu Phác ngủ cả chiều, khoan thai đến chậm, thướt tha đi tới. Vẻ ngoài xinh đẹp, mạnh mẽ lại lạnh diễm.

Thấy Dung Lục, nó hást cằm, nói: “Nhá, nhìn một cái, đây là ai thế?”

Dung Lục cười, nói: “Đã lâu không gặp.”

“Vợ chú đâu rồi? Sao không theo tới, đi một mình cô quạnh đến hoảng loạn rồi à?”

Tiểu Đằng nhú mày, đang muốn mắng nó, Dung Lục đã trả lời: “Chú ly hôn rồi.”

Tiểu Phác cười xì: “Ly hôn nhanh quá nhỉ, đúng là không phải tình yêu đích thực, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.”

Liều Ngưng nói: “Ê, Tiểu Phác, ô mai con mang tới có còn không? Dì thấy hơi buồn nôn, muốn ăn đồ chua.”

Tiểu Phác trừng Dung Lục rồi quay người đi.

Tiểu Đằng nói: “Ngại quá, con bé vô lễ.”

“Không sao.”

Liều Ngưng cũng nói giúp: “Ôi, Tiểu Phác nói năng hơi chua ngoa tí thôi, không phải nó cố ý chọc vào vết thương của cậu đâu.”

Dung Lục cười: “Không sao mà, với em thì chuyện này cũng không tính là vết thương.”

“ ... ”

Cậu ta càng rộng lượng thì hai người càng đồng tình, Liều Ngưng thổn thức không thôi.

“ ... ” Dung Lục bắt đầu kể: “Em nói thật mà, hai người cứ làm như trái tim em làm bằng thủy tinh ấy, cẩn thận từng li từng tí một. Em không sao thật đâu. Tình cảm giữa em và Đàm Dao rất tốt, không phải như hai người nghĩ đâu. Hôn nhân của bọn em không liên quan gì đến tình yêu, cô ấy chỉ đơn giản là muốn em giúp thôi.”

“ ... ”

“Vừa hay lúc đó em cũng không có ý niệm gì với hôn nhân, lại nợ cô ấy ân tình, cuối cùng kết hôn. Hơn nữa em cũng có tính toán, coi như là đáp ứng nhu cầu hai bên đi.”

“ ... ” Tiểu Đằng không dám hỏi Dung Lục có tính toán gì, cần cái gì. Nói chung thứ anh cần phải nhớ là chuyện này chẳng liên quan gì đến anh.

“Một khi hết nhu cầu thì hôn nhân cũng kết thúc, em không có gì hối tiếc cả. Chỉ có điều có bố mẹ như thế, đúng là thiệt thòi cho Tư Tư.”

Lại im lặng, tiếng tôm hùm cháy xèo xèo trên vỉ nướng, Dung Tư đằng xa còn đang bị bỏ quên lấy anh Tiểu Ân đòi nghe kể chuyện.

Liều Ngưng nói: “Tư Tư thật đáng yêu.”

Dung Lục cười: “Đúng thế, chưa bao giờ em nghĩ có một ngày em lại có con.”

Liều Ngưng hâm mộ không thôi: “Tôi cũng muốn có con gái! Đặc biệt phải xinh đẹp đáng yêu như thế kia kìa! Cậu có bí quyết truyền thụ không?”

Dung Lục nói: “Kỳ thực Tư Tư là thai trong ống nghiệm, nhờ người mang thai hộ.”

“Á?”

“Tử cung của Đàm Dao không tốt, không thể để cô ấy chịu nguy hiểm, ” Dung Lục sờ mũi, “Hơn nữa bọn em vốn chẳng có khả năng thân thiết gì đâu.”

“... Tại sao?”

Dung Lục nhìn anh, như thấy rất kỳ quái khi anh hỏi vấn đề này: “Híc, anh cũng biết em thích gì mà.”

Tiểu Đằng hơi chần động, nhưng ngay lập tức đã cho rằng mình quá cả nghĩ. Ý của Dung Lục chỉ là cậu ta không thích phụ nữ mà thôi.

“Hơn nữa nếu muốn sinh con bằng phương pháp truyền thống, Đàm Dao nhắm mắt cần rằng tìm đại một người là được, cần gì phải nhẽo đòi hỏi với em. Bọn em vốn chỉ là quan hệ anh em thôi.”

Trong vài giây ngắn ngủi, Tiểu Đằng chợt thấy thoải mái, gần như là vui sướng. Nhưng anh nhanh chóng bóp chết cái cảm giác vô lý này.

Liễu Ngưng nói: “Cậu nói nhẹ quá, mà dù thế nào, cậu và Tư Tư chắc sống rất khó khăn, làm bố đơn thân cũng không dễ dàng gì đâu.”

“Còn may, ” Dung Lục cười, “Từ từ sẽ quen thôi.”

Ông bố đơn thân một mình nuôi đám con nheo nhóc nhiều năm là Tiểu Đằng không có gì để góp ý.

Dung Lục nói: “Tư Tư thiếu tình thương của mẹ, đến khi lớn thêm mấy tuổi nó sẽ hiểu thôi. Dù sao trên đời vốn không có gì quá viên mãn.”

Dung Lục lại cười hì hì: “Tuy Đàm Dao không có nhiều thời gian dành cho con, nhưng em có mà.”

“... ”

Liễu Ngưng gặp vận may thì trong lòng cũng sáng ra: “Đúng rồi, Tư Tư có thể nhận chị làm mẹ nuôi!”

Dung Lục cười nói: “Được luôn!”

Liễu Ngưng lại nhìn Tiểu Đằng: “Anh có thể làm cha nuôi!”

Dung Lục hơi sững sờ, cười nhìn anh.

Tiểu Đăng thần nhiên nói: “Tôi không muốn.”

Không cần biết chuyện giữa Dung Lục và Đàm Dao là thế nào, tóm lại chẳng liên quan gì đến anh.

Dung Lục không yêu Đàm Dao cũng không có nghĩa là Dung Lục sẽ không yêu người khác.

Khi đó, cậu ta đã bỏ anh đi.

Nguyên nhân là gì, ba năm qua, anh chưa bao giờ ngừng suy nghĩ.

Cuối cùng anh hiểu ra, nguyên nhân vốn chẳng quan trọng.

Thất bại trong tình cảm, con người ta chung quy đều muốn biết “Tại sao”.

Ngoại trừ tìm hiểu nguyên nhân bên ngoài, phần lớn đều ôm chấp niệm “Anh không thích em ở điểm nào, em có thể thay đổi mà”.

Giống như chỉ cần biết đáp án là có thể nắm chắc chìa khoá nơi đáy lòng của người kia.

Nhưng trên thực tế, có thể thay đổi được sao?

Con người là động vật dễ thay đổi nhất, cũng khó thay đổi nhất.

Khi cậu ta đi, tức là đã ngẫm hiểu, anh không thay đổi được.

Liễu Ngưng nhận điện thoại, đứng dậy đi sang bên, thấp giọng nói chuyện.

Hàn huyền hơn nửa giờ, lời nói yêu thương cứ chỉ ngọt ngào, không cần phải nói Tiểu Đăng cũng biết đầu bên kia là ai.

Dung Lục cầm cốc bia trong tay, thỉnh thoảng nhìn cô bằng ánh mắt kinh dị, lại nhìn Tiểu Đăng, vô cùng xoắn xuýt, như cảm thấy mình không nên tò mò.

Rốt cuộc không nhìn được nữa: “Híc, Liễu Ngưng đang nói chuyện với ai đấy?”

Tiểu Đăng trả lời: “Chồng cô ý.”

Dung Lục phun bia.

“... Chồng chị ấy... Không ở đây sao?”

Tiểu Đằng đáp: “Bạn quá, đang ở trong nước, không đi cùng.”

Dung Lục kìm nén tiếng ho trong họng: “Ồ...” Sau đó lại im lặng.

Một lúc sau, cậu ta nói: “VẬY ANH...”

“Làm sao?”

“Anh vẫn ở vậy à?”

“...” Đùng hởi thảng như thế được không.

Tiểu Đằng không trả lời, trông Dung Lục có vẻ rất vui.

Hả hê lắm à?

Tiệc thịt nướng vốn định tổ chức sau khi ngắm hoàng hôn, mà buổi chiều bầu trời âm u, thời tiết không tốt, ai cũng thấy việc ngắm mặt trời lặn là quá vô vọng, chẳng mong đợi gì.

Ánh tà dương trước khi chìm xuống đáy biển, vô tình lộ ra khỏi tầng mây.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, ngoài khơi mỹ lệ bao la, bên bờ biển đột nhiên yên tĩnh.

Bầu trời xán lạn, nắng chiều rực rỡ, ngoài khơi yên ả, khung cảnh đẹp nhất trên thế gian.

Du khách dồn dập lấy điện thoại ra chụp lại vẻ đẹp bất ngờ của buổi chiều tà, ánh dương tráng lệ trên bờ biển, đẹp như tranh.

Ông bác dắt chó đi dạo, đôi tình nhân ôm nhau, Tiểu Tử ngồi bên bờ đào ốc, giơ lên cho Dung Tư và Tiểu Ân, còn có Dung Lục bên cạnh anh.

Ánh nắng đỏ hồng hắt lên mặt thanh niên, tạo thành một vết cắt, đẹp đến xa lạ.

Tiên y nô mã thiếu niên, một đêm quên tận Trường An hoa.

Những năm này, anh đã thấy vô số lần dáng vẻ cậu ta yên tĩnh đứng cạnh anh, ở trong mơ, giống như bây giờ.

Anh thấy anh sáng kia dần tắt, có tiếng nứt trong tim.

Dung Lục quay sang nhìn anh.

Tiểu Đằng lập tức quay đi

Mặt trời càng càng lúc càng xuống thấp, cuối cùng thành một tia sáng lên tuyến, biến mất từ chỗ giao nhau giữa biển và trời. Dần dần, sắc trời âm u, biển rộng thăm thẳm, mấy nhà phía xa đèn điện sáng trưng.

Bàn ăn thấp nện, trên bờ cát đều là ánh nến điểm điểm. Nướng xong hải sản là xếp ngay lên bàn, đội nhạc cũng bắt đầu ca múa hát.

Bia rất thuần, tôm hùm nướng xong rải một tí ớt, vẩy nước mắm, vị mặn lăn cay hoà quyện, trên bàn ăn lập tức ồn ào.

Từ xưa đến nay, ăn cơm vốn là chuyện xúc tiến quan hệ, hơn nữa ở đây nhiều người trẻ tuổi, nói chuyện với nhau, Đàm Mật là thiếu niên cởi mở dễ gần, đi đâu cũng được người ta yêu thích, bầu không khí vui vẻ cũng có một phần công lao của cậu ta.

Dung Lục cũng nhiệt hơn rất nhiều, kể chuyện cười, cùng mọi người chơi trò sát thủ. Tiểu Đằng có cảm giác mấy đứa con của anh lại sắp bị mua chuộc.

Lúng túng và lạnh nhạt ban đầu qua đi, bọn nhỏ lại nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ lúc ở cùng Dung Lục năm đó, cậu ta vẫn là chàng trai thông minh dí dỏm như trước. Ký ức khơi dậy, tình cảm cũng thế.

Ngay cả anh từ lần đầu gặp Dung Lục, tâm tư chập trùng, từng có rung động trong chốc lát, hướng hồ là bọn nhỏ.

Đợi đến khi mọi người ăn uống no nê, du khách tản đi, đội nhạc ngừng biểu diễn, tối nay đến đây là kết thúc.

Người hai nhà tạm biệt, ai nấy đều đi về nghỉ, tuy biệt thự của họ không xa nhau là mấy.

Lúc lên lầu, Tiểu Tử nhút nhát gọi: “Ba ơi.”

“Ừ con?”

“Ngày mai con sang chơi với chú Dung Lục được không? Nhà chú ý gọi con tới.”

Tiểu Đăng nói: “Được.”

Tiểu Phác bên cạnh cười khẩy, tỏ vẻ khinh thường và bất mãn: “Đồ phản bội.”

Chỉ có mình nó vẫn kiên quyết ghét Dung Lục.

Tiểu Tử bĩu môi: “Làm gì đấy, ba cũng cho rồi...”

“Đây là ba mình rộng lượng, quân tử không chấp tiểu nhân cũng không có nghĩa là chúng ta không ngại.”

“...”

Tiểu Đăng chưa bao giờ nghĩ cái từ ‘quân tử’ này lại được dùng để nói về mình.

Tiểu Đăng bảo: “Để ý làm gì, nhà họ chẳng làm gì mình, cũng không tệ bạc với nhà mình.”

Dung Lục rất tận tâm với các con. Anh tự biết mình không phải một người cha hoàn hảo, trong thời gian đó, Dung Lục đã thay thế rất tốt vai trò của anh, bỏ ra nhiều thời gian để chăm sóc và làm bạn với bọn nhỏ.

Chỉ có anh ghét Dung Lục, bọn nhỏ thì không.

Không, Tiểu Đăng nghĩ, kỳ thực anh cũng không có lập trường ấy.

Muốn oán cũng đơn giản là oán Dung Lục thay lòng đổi dạ. Nhưng thực ra Dung Lục chưa từng thay đổi.

Dung Lục xưa nay đều tùy ý như thế, không ràng buộc, không kiêng kỵ. Cảm thấy thú vị thì theo đuổi, mất hứng thì thôi. Chưa bao giờ che giấu, vô cùng thẳng tính.

Dung Lục là như vậy, như vậy mới là Dung Lục. Ngay từ đầu anh đã biết.

Thật ra anh mới là người thay đổi.

Vô tình thành có tình.

Cho nên mới có thể vô cớ sinh ra thống khổ si vọng như thế này.

Tiểu Phác mất vui: “Cái gì mà không có lỗi, Dung Lục ấy...” Lời nói đến một nửa, nó vội dừng lại, môi giật giật, chung quy không nói tiếp, chỉ hừ hừ với Tiểu Tử: “Không cho mày đi, ai đi đưa đây là kẻ phản bội.”

Tiểu Tử ngoác miệng ra, Tiểu Đằng nói: “Thôi đi ngủ sớm đi.”

Cha vẫn là to nhất, bọn nhỏ không dị nghị gì nữa, ngoan ngoãn lên phòng.

Tiểu Đằng về phòng, đứng bồn thần trước cửa sổ, bên ngoài sao điểm lốm đốm, rải rác xung quanh, mơ hồ có thể thấy được ánh đèn trong biệt thự bên kia.

Tiểu Đằng hít vào không khí lạnh băng của biển đêm, dẹp hết suy nghĩ ngày hôm nay xuống.

Đây mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi, anh còn phải sống trên hòn đảo xa lạ này cùng Dung Lục thêm mấy ngày nữa.

Cho dù chỉ là bạn bè bình thường, anh cũng hi vọng Dung Lục ở cạnh anh nhiều hơn.

34. Chương 34: Ta Bị Thông Lừa 11.3

Ngày hôm sau, bọn họ chào đón vài vị khách không mời mà tới.

“Ngại quá, không báo trước.” Dung Lục cười, phong độ nhẹ nhàng, “Tư Tư cứ đòi đến chơi với các anh chị.”

Dung Tư rất đáng yêu, mắt to tóc mềm, tay chân ngắn ngủn béo ú, khi nói chuyện mềm thanh mềm khí làm người ta thương, hơn nữa còn thích cười. Dắt tới đâu là không khí vui vẻ đến đó.

Nó mặc một cái váy xù xì, trông rất ngoan, đứng ở cửa gọi: “Anh chị ơi!”

Tiểu Phác rất tức giận với Dung Lục, không mềm không cứng đáp lại: “Không tiện rồi, giờ nhà tôi phải ra ngoài.”

Dung Lục cười đáng yêu: “Đi đâu vậy?”

Tiểu Tử nói: “Bọn cháu đến động Nam Loan!”

“Trùng hợp quá, nhà chú cũng định đến động Nam Loan.”

“ ... ”

Đàm Mật cười: “Đúng đó, bọn anh đi du lịch, không sắp xếp lịch trình cụ thể đâu, có thể đi cùng mọi người cũng được.”

“ ... ”

Tiểu Đằng lên tiếng: “Mà mang theo trẻ con thì không hợp lắm.”

Liễu Ngưng lập tức tiếp lời: “Tư Tư để em trông cho. Dù sao thì em cũng không được tham gia hoạt động mạnh, ở nhà chơi với bé luôn.”

Tiểu Ân cũng xung phong nhận việc: “Vậy con cũng ở nhà, mọi người cứ đi chơi vui vẻ đi.”

“ ... ”

Đoàn người mỗi người một ý đi đến Nam Loan, nơi này là trung tâm hoạt động trên biển, mô-tơ chạy trên nước, dù cá chuồn để nhảy, ca nô chuối tiêu, đa dạng náo nhiệt.

Đám người xuống nước không bao gồm Tiểu Đằng, anh chỉ chịu trách nhiệm đứng trên bờ thị sát.

Giữa trời có vài bóng dù bay lượn, chọt cao chọt thấp, màu sắc rực rỡ, Tiểu Tử không ngừng hâm mộ: “Ba ơi, cho con chơi dù nhé?”

Tiểu Đằng một phiếu phủ quyết: “Không được. Nguy hiểm lắm.”

Bọn họ ra đảo du lịch không phải một lần hai lần, hoạt động này quá không an toàn, cho nên trước giờ anh chưa từng đồng ý để mấy đứa nhà mình chơi.

“ ... ”

“Không nguy hiểm đâu, ” Dung Lục nhận được ánh mắt lạnh lùng của anh, sờ mũi một cái, “Ý em là, anh không thể cứ thẳng thừng từ chối mấy đứa như vậy được.”

“...” Tiểu Đằng liếc mắt nhìn khuôn mặt âm ỉm của con.

Bác làm cha, e rằng tâm thái của anh đã khác trước.

Qua một lúc, Tiểu Đằng nói: “Vậy ba thử trước, nếu như thấy an toàn thì cho con chơi. Nếu ba thấy nguy hiểm thì thôi.”

Làm cha làm mẹ, khó tránh khỏi việc dùng kinh nghiệm của mình để bắt con làm theo. Mà chuyện này anh không có kinh nghiệm, đúng là không thể tùy tiện từ chối.

Lời vừa ra, một hồi yên tĩnh.

Tiểu Phác nói: “... Làm sao bây giờ, sao tôi càng thấy lo hơn vậy?”

Tiểu Lâm cũng lên tiếng: “Ba cũng không còn trẻ nữa đâu.”

“...”

Dung Lục cười: “Ba mấy đứa

xung phong làm người mở đường, đây là chuyện tốt chứ. Nếu không yên tâm thì chú sẽ đi cùng. Kỳ thực chuyện rất đơn giản.”

Tiểu Tử nói: “Được được!”

Tiểu Tử vừa vui vừa lo.

Tiểu Đằng có loại cảm giác trâu bắt chó đi cày, anh cũng chẳng muốn đi chung dù với Dung Lục nhưng không còn cách nào khác.

Huấn luyện viên hướng dẫn vô cùng đơn giản, anh cảm thấy đây là đợt huấn luyện tàn khốc nhất, sau đó mặc áo phao vào, đeo găng tay, cùng Dung Lục đứng sau ca nô.

Lúc cano khởi động, mấy đứa nhỏ phía sau í ới, “Ba ơi châm dầu!”

“...” Thêm dầu gì má?

Dung Lục quay đầu nhìn anh, mỉm cười trấn an: “Đừng sợ!”

Đùa gì, anh mà sợ sao?

Ca nô bắt đầu tăng tốc trên mặt nước, dù căng ra, bọn họ từ từ bay lên.

Chẳng mấy chốc đã lên cao, thuyền chỉ còn là một khối vuông rất nhỏ, gió rít bên tai, kéo lại phần phật, có cảm giác như sắp kéo đứt dây thừng.

Tiểu Đằng ở độ cao tám mươi mét trên không, quan sát mặt nước trong veo bằng bạc bên dưới.

Bị một đồng dây an toàn siết chặt rất khó chịu, mà lúc này anh không còn cảm nhận được nó nữa.

Ánh mặt trời ngoài khơi chiếu rọi, như mảnh vụn càn bắn ra tung toé. Sắc xanh của nước làm lòng người say, bởi vì sâu cạn bất đồng, nước biển xa gần có màu xanh khác nhau. Nước xanh thăm thẳm, trời cao vời vời, trên dưới một màu, đan dệt khó phân.

Chỉ ở trên độ cao này mới có thể thấy được cảnh sắc như thế. Tiểu Đằng ngự trị trên mỹ cảnh, bỗng nhiên có sự kích động muốn hét lên, nói chung chỉ muốn mà thôi. Bởi vì từ đầu đến cuối anh đều ngậm chặt miệng.

Dung Lục nhìn anh, cười nói câu gì, gió to làm anh không nghe rõ, hỏi: “Cái gì?”

Dung Lục lại gần, môi kề sát vành tai anh, Tiểu Đằng chấn động.

Dung Lục áp vào tai anh hỏi: “Vui không?”

“ ... ”

Ca nô điều chỉnh tốc độ, thả lỏng dây thừng, bọn họ từ từ đáp xuống, rơi vào mặt nước, làm bọt biển bắn lên tung toé

Tiểu Đằng bị bắn đầy nước vào mặt: “ ... ”

Dung Lục đưa tay lau đi cho anh: “Không sao chứ?”

“ ... ”

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, không có ý gì khác. Nhưng khi ngón tay xẹt qua gò má anh, cứng như ủi, anh mơ hồ thấy đau.

Thanh niên rút tay về, lại nắm lấy dây an toàn, không biết là vô tình hay cố ý, nắm luôn cả tay anh.

“ ... ”

Tiểu Đằng không phản ứng, thanh niên cũng không, hết như không phát hiện, hoặc là không thèm để ý, cứ cầm như vậy.

Ca nô lại gia tốc, dây căng ra, bọn họ bay lên không trung.

Không ai lên tiếng. Dưới bầu trời cao, trên mặt biển rộng, sự im lặng chỉ thuộc về hai người.

Thanh niên ở bên cạnh anh, dán chặt lấy anh, nắm tay anh. Hai người bay giữa trời như rời xa nhân thế.

Ca nô chậm lại, lái qua bình đài, dù hạ xuống, nhân viên công tác chạy lên đỡ hai người, để người an toàn đáp xuống.

Dung Lục nhẹ nhàng thả tay ra, anh cũng thờ ơ không động lòng, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay thanh niên lan ra, bỏng cả tim.

Tiểu Tử chạy tới, vừa sốt sắng vừa hưng phấn: “Vui không vui không? Con chơi được không ba?”

Tiểu Đằng nói: “Ừ.”

Tiểu Tử hoan thiên hỉ địa để Tiểu Lâm đi cùng.

Tiểu Đằng chỉnh lại quần áo, cảm thấy có người đang nhìn mình. Anh ngẩng đầu lên, là cái cậu tên Đàm Mật kia. Thiếu niên và anh bốn mắt nhìn nhau, không né tránh, Đàm Mật cười, lộ ra chiếc răng khểnh trắng như men sứ.

Quay lại nhà hàng, đám Dung Lục cũng theo về luôn, qua chỗ Dung Tư, thoát nhìn rất hòa thuận vui vẻ.

Dung Lục khách khí nói: “Làm phiền mọi người quá.”

Liễu Ngưng cười: “Đâu có đâu có, chị thích chơi với Tư Tư lắm, rảnh thì dắt nó qua đây thường xuyên nhé, đúng không, Tiểu Đằng? Ồ? Người đâu?”

Tiểu Đằng đã nghiêm mặt lên lâu, anh vẫn luôn như vậy, ngay cả nụ cười khách sáo cũng không muốn tặng

cho Dung Lục.

Sự đụng chạm ấy, đối với Dung Lục, rất có thể đó chẳng là gì, Dung Lục xưa nay vẫn là người tùy ý, không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng anh để ý

Điều này làm cho giấc ngủ chập chờn hai ngày nay của anh càng thêm tệ hại.

Ngày tiếp theo, Dung Lục cười hì hì mang theo một lớn một nhỏ đến chỗ anh, đúng là tập mãi thành quen.

Không ai đánh người mặt cười, huống hồ ngoài Tiểu Đằng và Tiểu Phác ra thì nhà anh ai cũng thích chơi với mấy người nhà kia.

Bọn nhỏ chạy nháo trong biệt thự, từ dưới lầu lên trên lầu, lại từ trên lầu xuống dưới lầu, ban công rộng lớn thành sân chơi cho bọn trẻ, đâu đâu cũng có tiếng bước chân và tiếng cười đùa.

Ngày hôm qua lơ ngơ ở ngoài cả ngày, hôm nay Tiểu Đằng thực sự không muốn ra ngoài. Mặt trời trên đảo gay gắt, phơi hai ngày đã thấy quá chùng, ánh nắng xích đạo như xuyên qua lớp kem chống nắng làm da đau rát. Cả nhà trốn trong biệt thự, nơi này họ từng đến nhiều, cũng không có phong cảnh nào gọi là không đi không được.

Bọn nhỏ nhảy vào bể bơi, ngay cả Dung Tư cũng mặc áo phao đập đập hai cái tay ngẩn trong nước, Tiểu Ân kiên nhẫn nâng nó, nỗ lực dạy nó bơi.

Tiểu Đằng không muốn xuống nước, trên thực tế anh còn chẳng bước ra khỏi nhà, chỉ đứng trước cửa sổ phòng khách nhìn bọn nhỏ chơi.

Anh thiếu ngủ, mắt đau dị thường, có chút sợ sáng, cũng không muốn ra ngoài.

So sánh thêm, còn một vị khác cũng ở ru rú trong nhà không chịu ra ngoài, vì sao, sợ đen à?

Im lặng một hồi, Tiểu Đằng mở miệng: “Cậu không ra chơi với mấy đứa hả?”

Dung Lục cười: “Không, mệt lắm.”

“...”

Tiểu Đằng không để ý đến cậu ta, chuyên tâm nhìn đám trẻ lớn bé: “Đàn Mập bơi tốt đấy.”

Dung Lục nói: “Ừ, nó từng tập bơi mà.”

Tiểu Đằng lại nhìn một hồi, nói: “Nhưng có vẻ hai đứa con gái nhà tôi bơi tốt hơn.”

Dung Lục bất ngờ nói: “Thật à?” Sau đó đứng sau lưng anh nhìn ra ngoài: “Đâu?”

“Đây.”

Cảm giác được thanh niên từ phía sau tới gần, cơ hồ dán lên lưng anh. Tiểu Đằng nhú mày, quay đầu lại, vô tình va vào sống mũi đối phương.

Khoảng cách gần gũi bất ngờ làm cho hai người im lặng.

Anh đang định tránh đi, Dung Lục đột nhiên bước tới, dùng tư thế mà anh không tránh nổi, dán sát vào môi anh.

Thế giới dừng lại trong nháy mắt, đen kịt mà yên tĩnh, mắt không nhìn thấy, tai không nghe thấy, giống như mất đi tất cả các giác quan, chỉ trừ cảm giác đụng chạm trên môi.

Qua một phút — Tiểu Đằng không biết thời gian chính xác, e rằng dài đằng đặc như anh cảm nhận, hoặc có lẽ chỉ trong vài giây ngắn ngủi — anh bỗng tỉnh táo lại.

Anh đẩy Dung Lục ra. Trong lòng đất trời sụp đổ, sóng to gió lớn, lạnh lùng nói: “Ý cậu là sao?”

Dung Lục không trả lời, chỉ nhìn anh, trong mắt thanh niên là ánh sáng vừa thâm sâu vừa cuồng nhiệt, anh chợt thấy sợ hãi. Trước khi anh kịp phản ứng, thanh niên lại thô bạo hôn anh một lần nữa.

Đến khi Tiểu Đằng lấy lại bình tĩnh, anh tát Dung Lục một cái.

Âm thanh lạnh lạnh vang dội, hàm nghĩa trong lòng bàn tay, đối phương lập tức dừng lại. Như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

Qua vài giây, Dung Lục nói: “Xin lỗi.”

Tiểu Đằng trả lời: “Cậu biết là được rồi.”

Anh không thấy rõ vẻ mặt thanh niên, cũng không có lòng muốn thấy, vội vã bỏ đi.

Anh đang làm đúng.

Con người không thể ngã hai lần ở cùng một nơi.

35. Chương 35: Ta Bị Thông Lừa 12.1

Ngày hôm đó, Dung Lục dắt Dung Tư về từ sớm. Tiểu Đằng biết cậu ta sẽ không tới đây nữa.

Tâm trạng anh hôm nay rất tệ. Tuy anh chẳng nói gì, vẻ mặt vẫn thản nhiên vô cảm, nhưng những người quen anh đều cảm nhận được khí áp biến hóa, do đó tự khởi động chế độ an toàn, nỗ lực tránh né.

Dù vậy vẫn có kẻ không thức thời cho lắm.

Như cái tên đang đứng trước mặt anh bây giờ.

Tiểu Đằng cau mày nhìn thiếu niên, anh không biết Đàm Mật tới bằng cách nào, cũng không biết tại sao cậu ta lại tới.

Trong lương đình chỉ có hai người họ, thấp thoáng dưới bóng cây, vô cùng bí ẩn.

“Cậu có chuyện gì?”

Đàm Mật không trả lời, đánh giá anh từ trên xuống dưới.

Ánh mắt này rất không thân thiện, cứ như giấu cây châm, vừa như trào phúng vừa như xem thường, đâm đối phương banh xác.

Tiểu Đằng đã quá quen khi bị nhìn như thế này, anh chẳng cảm thấy gì.

Tiểu Đằng nhắc nhở: “Tôi sắp về giờ đây.”

Nghĩa bóng là, không có chuyện gì thì anh hạ lệnh trục khách.

Đàm Mật lên tiếng: “Quan hệ giữa chú với anh rể tôi là như thế nào?”

“...” Tiểu Đằng nói, “Liên quan tới cậu không?”

“Theo tôi đoán thì, trước đây chắc cũng có giao tình, nhưng là quá khứ rồi đúng không?”

Tiểu Đằng không mở miệng, giờ đến phiên anh đánh giá Đàm Mật.

Trông thiếu niên vô cùng xuất chúng, bằng này tuổi mà đã có thể nhìn thẳng vào anh, vóc người nhỉnh hơn anh một chút. Cơ thể thon dài rắn chắc, khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, lông mi dài, mắt sáng như sao.

Đây là vẻ đẹp một hô trăm ứng, luôn được mọi người vây quanh, chưa gặp sóng gió gì.

Vừa nhìn đã biết là thiếu giáo dục.

Đàm Mật cầm tay vào túi quần, nhìn anh bằng ánh mắt khiêu khích: “Nếu đã là quá khứ thì chắc chú phải hiểu rõ cả rồi.”

Tiểu Đằng nhìn cậu ta: “Ồ? Hiểu rõ cái gì?”

Đàm Mật hơi mất kiên nhẫn: “Tự hiểu là không nên si tâm vọng tưởng.”

Tiểu Đằng nói: “Há, tôi nghĩ có người đang mơ hão ở đây đấy.”

Đàm Mật biến sắc: “Chú nói ai mơ hão?”

Tiểu Đằng nhìn cậu ta, chẳng nói thêm gì.

Đàm Mật cả giận: “Anh rể tôi đối xử với tôi rất tốt. Anh ấy đối xử tốt với tôi hơn bất cứ ai!”

Tiểu Đằng thản nhiên: “Như vậy thì cậu ta mới là anh rể cậu.”

“...” Đàm Mật tức đỏ mặt, hồi lâu sau mới gằn giọng nói, “Giờ anh ấy không phải!”

Tiểu Đằng: “Ồ...”

Đàm Mật thấy anh không nói lời nào, lại giễu cợt: “Trông chú thế này thì có điểm nào hấp dẫn, cũng không tự nhìn lại xem mình bao tuổi rồi, tôi thấy chắc phải bốn mươi rồi nhỉ?”

Tiểu Đằng nói: “Ừ, còn cậu thì rất trẻ.”

Đàm Mật sững sờ.

Tiểu Đằng nói: “Nhưng mà, ngoại trừ tuổi trẻ ra thì cậu còn thứ gì?”

“ ... ”

“Tôi có nhiều thứ cậu không có, nhóc con ạ.”

Đàm Mật như bị chột trúng chỗ đau, cả giận nói: “Chú có cái gì? Tiền à? Địa vị à? Tôi cũng có, chú cho rằng nhà họ Đàm thua kém nhà họ Tiểu sao?”

Tiểu Đằng nói: “Tôi không nói thế, cậu còn có mấy người anh đứng không? Đến lúc tiếp quản Đàm gia chắc cũng phải mười mấy hai mươi năm, lúc đó chưa chắc đã tới lượt cậu đâu.”

Đàm Mật tức nổ phổi: “Cái gì mà không tới lượt tôi? Tôi là người ưu tú nhất! Đàm gia sớm muộn gì cũng là của tôi! Dung Lục cũng thế, trong những người bên cạnh anh ấy, không có ai mạnh hơn tôi!”

Thiếu niên đỏ bừng mặt, vì cao giọng hét lên mà thở hổn hển.

Tiểu Đằng không cất ngang, chờ cậu ta gào xong mới chỉ cười nhẹ.

Đàm Mật cả giận: “Chú cười cái gì?”

Tiểu Đằng nói: “Khi cậu bằng tuổi tôi, nhìn thấy người phô trương thanh thế cũng sẽ cảm thấy rất buồn cười.”

Đàm Mật tức đến run người: “Chú chú chú...”

“Nhóc con, nói cho cậu biết nhé, nếu tôi thật sự muốn cái gì thì cậu không tranh nổi đâu.”

“ ... ”

“Lúc Dung Lục ở nhà tôi, bị sai sử dè đầu cười cổ thế nào, chắc cậu chưa từng thấy.”

“ ... ”

“Thứ mà cậu không thể có, với tôi thì giành lấy dễ như trở bàn tay.”

“ ... ”

“Chỉ là tôi không cần mà thôi.”

Đàm Mật vô cùng tức giận: “Chú nói bậy! Nghĩ gì đấy, chú là cái thá gì? Dung Lục đã sớm không để mắt đến chú nữa rồi!”

Tiểu Đằng nói: “Nếu đã như thế thì cậu còn tìm tôi làm gì?”

“ ... ”

Đàm Mật nhất thời ghen hòng, tức giận xoay người đi.

Tiểu Đằng đã từng này tuổi rồi, căn bản sẽ không đi cãi lộn với người ta. Dù sao thì nguyên tắc của anh là chuyện gì có thể động thủ thì không động khẩu, có thể sử dụng bạo lực để giải quyết thì sẽ không dùng mềm.

Không ngờ mắng một lần mà lại chiến thắng.

Anh bóc đi lớp da phô trương thanh thế của Đàm mật, kỳ thực chính anh cũng đang phô trương thanh thế đấy.

Dung Lục cam tâm tình nguyện làm chân nô lệ cho anh, lời này mà để cậu ta nghe thấy, chắc phải cười đến rụng răng.

Ngay lúc nói mấy lời ngông cuồng giả tạo này, trong lòng anh có cái gì đâm nhói, như bị cào vào vết sẹo đã kết vảy.

Anh không phải người thắng cuộc, anh chỉ đang dạy dỗ thằng nhóc này thôi.

Quả nhiên mấy hôm sau Dung Lục không tới. Đây là lẽ đương nhiên, Tiểu Đằng nghĩ.

Mà dù sao thì biệt thự hai nhà cũng gần nhau, đám con nít ra ra vào vào, không gặp mặt là chuyện không thể. Thỉnh thoảng anh vẫn nghe thấy tên Dung Lục, thậm chí là giọng nói của cậu ta.

Điều này làm cho Tiểu Đằng vô cùng buồn bực. Dao cùn cắt thịt chỉ đến thế.

Nhiều lúc anh đã nghĩ mình sẽ thoả hiệp với bản năng, chẳng nghĩ gì nữa, cứ thế đón nhận sự lấy lòng của cậu ta. Cho dù chỉ có vài ngày ngắn ngủi, hôm nay có rượu hôm nay say, dù cho chỉ là giấc mộng hư ảo.

Nhưng có khác gì uống rượu độc giải khát không?

Anh không phải người tùy ý, anh rất tỉnh táo và lý trí, cho nên không bao giờ có chuyện dung túng cho mình.

Nhưng có vài thứ, cho dù biết là kịch độc, vẫn khó mà khiến bản thân thôi không nghĩ đến.

Anh chỉ có thể cắn chặt răng, im lặng nhớ tới trong bóng đêm không người.

Kỳ nghỉ lễ của Tiểu Đằng rất bất hạnh, căn bản chẳng được thư giãn tí nào. Anh lại rơi vào trạng thái tự bế bất an lúc trước, trên dưới nhà họ Tiểu đều bị bao phủ trong áp suất thấp.

Ngoại trừ Liễu Ngưng được hưởng đặc quyền của phụ nữ mang thai còn đang ăn uống no nê bên ngoài, những người khác đều bó tay bó chân, Tiểu Tử Tiểu Ẩn cũng không dám đi chơi với con gái của Dung Lục.

Nhưng vẫn có trường hợp đặc biệt.

Đàm Mật là minh chứng cụ thể nhất cho cái gọi là ‘nghe con mới sinh không sợ cộp’, sau khi ăn phải quả đắng từ Tiểu Đằng, cậu ta cứ liên tục chường mặt đến nhà anh, hơn nữa còn làm như không có chuyện gì xảy ra, nụ cười vẫn đáng yêu như cũ.

Ngày hôm đó tiết trời âm u, mây mù dày đặc, độc ác lấp đi ánh nắng, cuối cùng bên ngoài cũng có cảm giác tươi mát thanh tân. Liễu Ngưng và đám trẻ ra ngoài chơi, Tiểu Đằng đang xem một quyển sách về triết học mà nửa tiếng rồi anh chưa lật nổi một trang, cố gắng tập trung hết mức có thể.

Đàm Mật ngồi trên ghế bên cạnh, rất thoải mái, hết như chưa từng có tranh chấp với Dung Lục.

Tiểu Đằng cũng không có ý định xua đuổi cậu ta. Trẻ con thôi chấp làm gì.

Sau đó Đàm Mật vô cùng thoải mái uống bia.

Tiểu Đằng không khỏi liếc mắt nhìn, Đàm Mật tỏ vẻ vô tội: “Cháu thấy chán mà. Chú cũng chẳng nói chuyện với cháu.”

Tiểu Đằng cau mày: “Thế sao cậu không ra ngoài chơi đi?”

Biết là chán rồi còn ở đây làm gì?

Đàm Mật nói: “Nhặt nhèo lắm.”

Tiểu Đằng chẳng thèm phản ứng nữa.

Đàm Mật nhìn anh, mắt lấp loé không yên.

“Chú ơi, giờ cháu cảm thấy chú rất thú vị.”

Tiểu Đằng có chút ngoài ý muốn, không phải ở nội dung lời cậu ta nói, mà là ở giọng điệu kia. Chưa có ai dùng giọng điệu khiêu khích để nói chuyện với anh như thế.

Tiểu Đằng để sách xuống, nhú mày.

Thiếu niên nói: “Này, chú từng bao giờ nghĩ chưa?”

“Nghĩ gì?”

“Kỳ thực cháu trẻ hơn Dung Lục, cũng đẹp hơn anh ấy. Cháu chẳng hề kém anh ấy về mặt nào cả.”

“ ... ”

Tiểu Đằng quả thực không còn gì để nói. Anh chẳng bao giờ hiểu nổi đám trẻ này đang nghĩ gì.

Thấy anh không trả lời, Đàm Mật đột nhiên ép sát tới gần, nắm lấy tay anh.

Tiểu Đằng liếc mắt nhìn cậu ta: “Làm gì?”

Lòng bàn tay thiếu niên nóng như bàn ủi.

Đàm Mật cười: “Tay chú rất lạnh.”

“????”

Đàm Mật hơi nheo mắt: “Vừa hay, cháu uống nhiều rượu, giờ thấy nóng lắm.”

“???”

Thiếu niên tăng lực tay: “Chú thấy giờ nên làm gì mới tốt?”

Đại khái do tuổi trẻ, thiếu niên có sự tươi đẹp vừa mềm vừa cứng. Tuyệt không nương tay, tuy có hơi thiếu hơi thở đàn ông một chút. Thứ đẹp nhất của Đàm Mật không phải là khuôn mặt cậu ta mà là đôi mắt, quyến rũ đến mức câu hồn đoạt phách.

Tiểu Đằng rút tay về, đứng lên, ôm ngang người cậu ta lên.

Đàm Mật không ngờ sẽ như vậy, sửng sờ.

Một giây sau, Tiểu Đằng ném cậu ta ngã ùm xuống bể bơi.

Tiểu Đằng nói: “Vậy thì hạ nhiệt đi.”

Sau đó chẳng thèm để ý đến Đàm Mật sau lưng la hét chửi rủa, anh đi vào nhà.

Anh chẳng hiểu đám người trẻ tuổi này. Có thể có nguyên tắc một chút được không? Không hợp là không hợp, ghét là ghét, từ khiêu khích đến khiêu khích, cuối cùng bề ngoặt sang hướng khác, anh không thích nghi nổi.

36. Chương 36: Ta Bị Thông Lừa 12.2

Tối hôm đó, Tiểu Đằng gặp Dung Lục.

Dung Lục đứng ở cửa biệt thự, cũng không có ý định đi vào. Do ánh sáng yếu, thoát nhìn cậu ta cô độc như một cái bóng.

Dung Lục nói: “Em tối xin lỗi thay cho Đàm Mật.”

“??”

“Nó nói chuyện thất lễ quá.”

Tiểu Đằng nghĩ chắc mấy lời mình nói truyền đến tai Dung Lục rồi.

Anh đáp: “Không sao.”

Dung Lục đột nhiên nói: “Tiểu Đằng. Anh chẳng thay đổi gì cả.”

Cảm giác đau đớn lại dâng lên.

Tiểu Đăng nói: “Đúng thế.”

Thanh niên đang muốn mở miệng, Tiểu Đăng đã lạnh lùng chặn lại: “Cho nên mời cậu về cho.”

Ngày trôi qua, sắp đến lúc phải về, bắt đầu cuộc sống thường nhật.

Tiểu Đăng đang nhắm mắt dưỡng thần trong phòng thì bị tiếng ồn dưới nhà làm cho kinh động.

Biệt thự có hai tầng, vô cùng rộng rãi, năm phòng ngủ năm phòng tắm thêm một cái phòng khách, quầy Spa, nhà bếp riêng, ban công ngắm cảnh không phải ba bước hai bước là đi hết. Anh mở mắt, nghe tiếng ồn ào, đi xuống lầu, nói chung là tốn không ít thời gian.

Anh nghe thấy con gái lớn Tiểu Phác chửi ầm lên: “Họ Dung kia, ông có thể đừng đến làm phiền ba tôi được không?”

“ ... ”

“Nhà tôi ra ngoài du lịch để thư giãn. Cái từ “thư giãn” này ông có hiểu không? Có ông hai ngày quấy rầy ba lần thì ba tôi có thoải mái nổi không hả?”

Anh không nghe rõ câu trả lời của Dung Lục, Tiểu Phác vẫn rất cay cú, cao giọng hơn: “Ông còn không ngại hỏi, ông còn không ngại đến.”

“ ... ”

“Tôi chẳng cần biết giờ ông có độc thân hay không, cũng chẳng cần biết ông nghĩ gì, nói chung là mong ông đừng đến chòng ghẹo ba tôi nữa.”

“ ... ”

“Ông du hí nhân gian ông thả xuống được, đây là chuyện của ông, ba tôi không thoải mái như vậy đâu, phiền phức thì đừng tiếp tục gieo vạ cho người khác nữa. Ông đừng tưởng rằng ba tôi tường đồng vách sắt là có thể mặc sức đâm dao, người ta cũng lớn lên bằng thịt có được không? Ông có biết khi đó ba tôi biến thành cái dạng gì không hả?”

Tiểu Đăng chạy xuống vừa lúc nghe được câu này, anh chỉ cảm thấy tóc gáy dựng hết lên, lớn tiếng quát: “Tiểu Phác!”

Tiểu Phác ngậm miệng lại.

“Nói linh tinh gì vậy? Lên lầu!”

Tiểu Phác bĩu môi, không cãi ba, chỉ trừng Dung Lục một cái rồi đi lên tầng.

Không chờ Dung Lục mở miệng, Tiểu Đằng đã lập tức xin lỗi: “Dạy con không nghiêm, ngại quá.”

Dung Lục nhìn anh, một lúc lâu sau mới hỏi: “Vì em mà anh biến thành bộ dạng gì vậy?”

“Trẻ con nói chuyện không biết suy nghĩ, cậu đừng tin là thật.”

Thanh niên nhẹ giọng nói: “Ra là thế.”

“Đều là chuyện đã qua rồi.” Tiểu Đằng đưa tay mời ngồi, “Uống trà không?”

Anh pha trà cho Dung Lục.

Đây là biểu hiện trấn định mà anh có thể làm, trong lòng cuộn cuộn nhưng tay anh cũng không run rẩy.

Dung Lục nhìn anh, thở dài.

“Anh là người khó thay đổi nhất mà em từng gặp.”

“...”

“Em rất muốn được như anh. Thật sự.”

“...”

Thanh niên chân tâm thực lòng: “Em hi vọng mình có thể giống anh, mãi mãi phong độ, chẳng sợ chuyện gì.”

Tiểu Đằng nói: “Quá khen.”

Yên lặng một lúc, Tiểu Đằng nói: “Kỳ thực tôi cũng rất khâm phục cậu.”

Dung Lục phì cười: “Chúng ta đang tâng bốc nhau đấy.”

“Cậu rất thoải mái. Trên đời này chẳng có gì mà cậu không dám làm, cũng chẳng có điều gì khiến cậu sợ hãi. Như vậy rất tốt.”

Anh muốn được như Dung Lục.

Dung Lục mới là người dũng cảm nhất, không có gì phải lo lắng, có gan theo đuổi, càng có gan từ bỏ. Tuy anh lúc nào cũng có vẻ quyết chí tiến lên nhưng thực ra lại không đủ dũng khí như thế.

Dung Lục “À?” một tiếng, im lặng không nói, qua vài giây mới tiếp: “Không, em không dũng cảm như anh nói đâu.”

“ ... ”

“Bởi vì em sợ thứ trước mắt, kỳ thật em rất nhát gan.”

“ ... ”

Dung Lục nhìn Tiểu Đằng: “Ví dụ như anh.”

“ ... ”

“Tiểu Đằng, anh là kẻ vô tình. Anh chỉ thích đồ tốt, chỉ thích người hữu dụng. Đương nhiên, thương nhân lái nặng, mọi việc đều dùng lợi ích để cân đo đong đếm, đây là chuyện bình thường.”

“ ... ”

“Nhưng nhờ đâu có một ngày, em trở nên vô dụng thì sao?”

“ ... ”

“Kỳ thực lúc đó cũng không xa, ” Dung Lục cười, “Cơ thể em không tốt. Nếu nói gở thò chỉ một cơn phong hàn cũng có thể lấy mạng của em. Em chẳng rõ lúc nào nó sẽ vỡ, giống như quả bom hẹn giờ. Anh có biết sẽ thế nào không?”

“ ... ”

“Từ lúc mới bắt đầu, anh đồng ý cho em ở lại bên cạnh chỉ vì em có giá trị sử dụng mà thôi. Em hiểu chứ, vì thế em càng nỗ lực để mình có giá hơn. Em không ngại để anh sử dụng, thật sự.”

“ ... ”

“Nhưng mà Tiểu Đằng, em không thể hữu dụng mãi được.” Dung Lục ngừng lại, “Giống như nhà họ Dung chưa chắc sẽ không bao giờ lụi bại.”

“ ... ”

“Lúc ba em gặp chuyện, rung chuyển như vậy, sóng vờn quanh, lúc đấy em như đi trên băng mỏng.”

“ ... ”

“Sau đó vượt qua được, em rất mừng” Dung Lục nói, “Nhưng ai biết lần sau thì thế nào? Tiểu Đằng, anh chỉ đồng ý giữ kẻ mạnh ở lại bên người, mà trên đời này chẳng có người nào mạnh mãi được. Huống hồ một đứa ốm yếu như em?”

“ ... ”

“Nếu em trở thành đồ bỏ, nhà họ Dung lụi bại, có phải anh sẽ đá văng em đi không?”

“ ... ”

“Ngẫm lại như Lưu Cương và La Sâm ấy, anh vứt đi như giày rách. Lưu Cương làm việc cho nhà họ Tiểu ngân ấy năm, em có tài cán gì, làm sao so sánh được với công lao của ông ta? Rồi kết cục của em sẽ tốt hơn sao?” Dung Lục cười, “Em cảm thấy, đến lúc em bị anh đuổi đi, có lẽ sẽ còn thê thảm hơn cả La Sâm. Có khi em không chỉ hắt nước trà vào anh thôi đâu.”

“ ... ”

“Kỳ thực lúc vừa bắt đầu, em cũng không xác định. Không phải em sợ anh vô tình. Thứ em sợ là bản thân em.” Dung Lục nói, “Em sợ đến lúc đó em không chịu nổi, sẽ phát điên.”

“ ... ”

“Em không chịu được đến ngày anh vứt em đi.”

“ ... ”

“Vì thế em đi trước.”

Dung Lục cười: “Cho nên em chỉ là một kẻ nhu nhược. Em chẳng can đảm gì đâu.”

Dung Lục không uống xong chén trà mà rời đi luôn.

Tiểu Đằng ngồi thẩn thờ ở đó. Sự chỉ trích của Dung Lục làm anh không cách nào phản bác. Như Dung Lục nói, anh là người đặt lợi ích lên hàng đầu, là người không chừa một thủ đoạn nào, xưa nay chẳng phải kẻ thiện tâm chí sĩ gì.

Nhưng có vài thứ không giống như Dung Lục nói.

Tiểu Đằng gọi vào số điện thoại kia.

Anh không thích biện giải cho mình, bởi vì anh chưa từng bận tâm đến cách nhìn của người khác. Nhưng giờ anh cảm thấy có vài lời nên nói với Dung Lục.

Số điện thoại này đã ba năm không gọi, may là anh còn nhớ, hơn nữa còn thông.

Đối phương nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Tiểu Đằng nói: “Xin lỗi.”

Dung Lục thở dài: “Anh ngốc quá. Ấy náy cái gì. Ai cũng có nguyên tắc của mình. Anh là anh, vốn không cần xin lỗi vì chuyện này.”

Tiểu Đằng im lặng một hồi, nói: “Tôi cảm thấy có lẽ vì tôi quá vô tình nên cậu không thích. Cậu chỉ thích người lương thiện như Đàm Dao.”

Lời này đã kìm giữ trong lòng anh ba năm, như châm cắm cọc, ngày đêm đâm nhói.

Giờ nói ra, như rút được cây kim trên thịt, đau đớn qua đi, chỉ còn lại sự thoải mái.

Dung Lục lại “À...” một tiếng.

Sau đó anh nghe thấy cậu ta bật cười: “Anh cả nghĩ quá rồi, em cũng không phải đang chọn mô phạm đạo đức đâu!”

“ ... ”

“Anh ngốc quá, ngay từ đầu em đã biết anh như thế nào rồi. Nếu như type người em thích là dịu dàng lương thiện, vậy em còn quần lấy anh làm gì?”

“ ... ”

“Dù anh không phải người tốt nhưng rất có sức hấp dẫn.” thanh niên thấp giọng nói, “Đối với em mà nói, anh vẫn luôn như thế.”

Tuy giọng thanh niên không lớn nhưng ngực Tiểu Đằng như bị đập nát, trong nháy mắt quên luôn cả thở.

Lại im lặng hồi lâu, thanh niên nói nốt, “Kỳ thực cảm ơn anh đã gọi đến.”

“ ... ”

“Bởi vì có mấy lời, ở trước mặt anh, em không nói ra được.”

“ ... ”

“Em nói rồi, em là kẻ nhu nhược, khi đối mặt với thứ không thể nào có được, em chỉ có thể lựa chọn trốn tránh thất bại mà thôi, ” có lẽ vì ngoài trời đang mưa, giọng nói của Dung Lục trộn lẫn với tiếng sần sạt, “Anh biết không, em quyết định kết hôn là hy vọng có thể từ bỏ anh, làm lại từ đầu. Em không thể để mình trở thành con thiêu thân lao đầu vào lửa được nữa.”

“ ... ”

“Những gì đã có, em nghĩ chắc quên được rồi, ” thanh niên nói, “Nhưng ngày ấy, lúc gặp lại anh, em biết, tất cả đều là lừa mình dối người.”

“ ... ”

“Em không thay đổi được.”

“ ... ”

“Em chấp nhận trở thành thiêu thân lao đầu vào lửa.”

Sau một giây im lặng ngắn ngủi, Tiểu Đằng nói: “Cậu nói không sai, tôi là thương nhân, tôi không đoái hoài đến kẻ vô dụng.”

Thanh niên như cười khở một tiếng.

Tiểu Đằng còn nói: “Trước Vương Cảnh, tôi còn có một quán gia.”

“ ... ”

“Vì vấn đề sức khỏe nên ông ấy xin nghỉ sớm. Tôi mua cho ông một gian nhà dưỡng lão, mỗi tháng đều gửi tiền lương, cho đến khi ông qua đời mới dừng lại.”

“ ... ”

“Sau đó là Vương Cảnh, tôi cũng sẽ làm như thế.”

“ ... ”

“Ý của tôi là, không phải cái gì cũng giống như cậu nghĩ.”

“ ... ”

“Nếu như nhà họ Dung sa sút, nếu như cậu không còn chỗ để đi, cậu có thể tới chỗ tôi.”

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, mưa tầm tã trút xuống, vang lên tiếng rào rào, thế nhưng anh vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của thanh niên.

Tiểu Đằng nói: “Nếu cậu già, vậy qua nhà tôi dưỡng lão đi.”

Đây là lời anh có thể nói ra, lời ngon tiếng ngọt hoàn hảo nhất.

Anh không đợi được câu trả lời, im lặng qua đi, thanh niên cúp điện thoại.

Tiểu Đằng nắm chặt chiếc di động không còn kết nối, nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ, nhất thời mờ mịt.

Qua một lúc, anh chợt nghe thấy có người khàn giọng gọi dưới lầu: “Tiểu Đằng! Tiểu Đằng! Tiểu Đằng!”

Tiểu Đăng đẩy cửa ra, từ trên ban công, anh nhìn thấy thanh niên đứng trước cửa.

Mưa rơi như thác, thanh niên bị xối ướt đẫm, thấy anh đi ra, thanh niên ngẩng đầu, đứng trong mưa nhìn anh, thở hổn hển, nở nụ cười.

Tiểu Đăng lập tức xuống lầu. Tiểu Phác đang tập Yoga với Liễu Ngưng, nghe thấy có tiếng người gọi ầm ĩ, bị quấy rầy sự thanh tĩnh, mắt nó như phun ra lửa, đợi đến khi biết là Dung Lục, Tiểu Phác càng tức hơn: “Bị thần kinh đấy à?”

Tiểu Đăng nói: “Mở cửa cho chú vào.”

Dung Lục ướt nhẹp vào nhà, lên lầu, Tiểu Đăng tìm cho cậu ta cái khăn để lau khô tóc.

Thanh niên lau qua loa, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Tiểu Đăng hỏi: “Sao vậy?” Tự dưng chẳng nói chẳng rằng đã lao ra khỏi nhà rồi.

Thanh niên cười nói: “Em chỉ muốn tới hỏi anh...”

“Hả?”

“Thật sự sẽ cho em dưỡng lão à?”

“...”

Thanh niên lại cười: “Em sợ hỏi muộn anh lại thay đổi.”

Tiểu Đăng nói: “Tôi đâu phải loại người như vậy.”

Thanh niên cười, âm thanh dần dần hạ thấp, không ngẩng đầu...

Tiểu Đăng hỏi: “Làm sao?”

Anh muốn nâng mặt cậu ta lên, đối phương lại nắm chặt tay anh. Qua một lúc, thanh niên run rẩy, đặt tay anh lên đôi mắt mình.

Anh cảm nhận được thứ chất lỏng nóng rực ướt át.

Tiểu Đằng chợt thấy căng thẳng.

Tay anh dùng sức, nâng mặt cậu ta lên, đôi mắt Dung Lục đỏ bừng, ầng ậc nước.

Đây là lần đầu tiên anh thấy Dung Lục yếu ớt thế này.

Anh từng cho rằng, trên đời này chỉ có thứ mạnh mẽ mới có thể khiến anh chấn động, nhưng giờ khắc này, anh bỗng nhận ra rằng không phải lúc nào cũng như vậy.

Tiểu Đằng rất muốn nói mấy lời nhỏ nhẹ, tối thiểu là câu an ủi tầm thường, nhưng anh không quen nói như vậy, hoảng hốt hồi lâu, cuối cùng mới bảo: “Cậu yên tâm.”

Dung Lục như muốn cười với anh, mà chắc là cảm thấy quá xấu hổ, chung quy vẫn trốn tránh vùi đầu vào vai anh.

Đang định nói thêm gì, bên ngoài lại ầm ĩ.

Tiểu Đằng nghe thấy tiếng Đàm Mật từ dưới lầu truyền lên: “Hết cách rồi, Tư Tư muốn tìm ba mà.”

Không rõ vì sao Dung Tư lại ngoác miệng ra khóc, mấy người vừa dỗ vừa khuyên, sau đó quay ra chửi Đàm Mật, loạn tung lên.

“Ba ơi, ba ơi!”

Đàm Mật cũng kêu: “Anh rể! Tiểu Đằng!”

“...”

Tiểu Đằng nghĩ, cứ theo cái đà này, nhân khẩu nhà mình về sau tăng lên nhiều lắm.

Hoàn chính văn

37. Chương 37: Ngoại Truyện 01: Chuyện Cũ

Lưu Cường mặc quần áo chỉnh tề đứng chờ ở đó.

Mãi đến khi chiếc ô tô đỗ lại, cửa xe mở ra, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thanh niên bước xuống, đứng thẳng người, thân thể như ngọc, ánh mắt đảo quanh, có một sự phong lưu uyển chuyển không nói ra lời. Thanh niên thấy anh, mặt mày hớn hở.

“Lưu Cương!”

“Tiểu Dục.”

Thanh niên bước vội tới, ôm anh một cái, vỗ vai. Sau khi tách ra thì nhìn anh, nghiêm túc nói: “Tôi rất nhớ cậu.”

Lưu Cương nói: “Đi du học về rồi ăn nói cũng cởi mở quá nhỉ?”

Thanh niên nói: “Nào có, từ trước đến nay tôi vẫn luôn như thế với cậu mà!”

Cất hành lý vào trong xe, sắp xếp xong xuôi, quản gia trẻ tuổi là Vương Cảnh vô cùng vui mừng khi đi đón thiếu gia về nước, bận trước bận sau.

Tiểu Dục nói: “Vương Cảnh, lần này về, cậu cũng nên tính chuyện lấy vợ đi.”

Vương Cảnh sững sờ: “Ồ? Thiếu gia, tôi vẫn chưa có ý định đấy đâu.”

“Tại sao?” Tiểu Dục hỏi, “Tuổi cậu cũng không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình đi thôi.”

Vương Cảnh vò đầu, nói: “Tôi còn muốn cùng thiếu gia...”

Tiểu Dục đánh giá anh, nhếch khóe môi: “Lẽ nào cậu không lấy vợ là do thích đàn ông à?”

Vương Cảnh kinh hãi biến sắc: “Thiếu gia, tôi không có!”

Đây quả là điều kinh thế hãi tục, anh chỉ là một người hầu, sao chịu nổi cái tiếng này.

Đợi đến khi Vương Cảnh thất kinh bỏ chạy, Lưu Cương nói: “Cậu chọc anh ta.”

Tiểu Dục cười: “Cậu không thấy chơi rất vui hả?”

Lưu Cương búng lên trán Tiểu Dục: “Cậu ấy à, lúc nào cũng vậy.”

Khoảng thời gian về nước, Tiểu Dục vô cùng vui vẻ, đa tình quen rồi, tác phong cởi mở ở nước ngoài cũng mang về theo, thêm nữa là vẻ ngoài đẹp trai sáng sủa, khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, để lại rất nhiều khoản nợ phong lưu.

Mấy khoản nợ phong lưu này, có cái xử lý tốt, có cái xử lý không tốt, Lưu Cương không thể không ra tay giải quyết hậu quả thay cho anh.

Nhưng mà, giúp bằng hữu chùi dít không đáng sợ, đáng sợ là bằng hữu hoàn toàn không biết hối cải.

Mỗi lần Lưu Cương đề cập đến việc này, hơi có ý cảnh giác, Tiểu Dục lại tỏ vẻ vô tội: “Tôi thật sự thích họ mà. Chẳng qua tình yêu kia không kéo dài mà thôi, được mấy bữa lại thành không thích. Yêu là thật tâm, không thích cũng là thật tâm, tôi phải làm sao? Con người làm sao thay đổi được chân tâm của mình hả? U hu hu...”

Lưu Cương thực sự không còn gì để nói. Anh thấy Tiểu Dục, cho dù không nói một lời cũng tươi mát, khoẻ môi như cười, sóng mắt ẩn tình, đúng là trời sinh đa tình.

Người đa tình, kỳ thật mới là người vô tình nhất.

Bất kể là ai, chỉ cần yêu loại người như Tiểu Dục, chính là thiêu thân lao đầu vào lửa, vạn kiếp bất phục.

Đêm nay uống rượu cùng Lưu Cương, Tiểu Dục có hơi men trong người, Lưu Cương muốn đưa người về nhà, Tiểu Dục lại nói: “Không được, đến chỗ cậu đi.”

“Làm sao?”

“Về mà bị phát hiện uống rượu là lại nghe chửi đấy.”

Lưu Cương nói: “Ai bảo cậu cứ thích uống cơ.”

“Rồi rồi...”

Bởi vì Lưu Cương sống độc thân nên căn nhà rất trống trải, dọn dẹp xong thì càng hiện ra vẻ cô quạnh.

Tiểu Dục cũng nói: “Hê, nhà cậu ấy, đạt chuẩn hết rồi, nhưng mà vẫn thiếu... A a a, tôi biết rồi, thiếu một bà chủ đấy.”

Lưu Cương đỡ vai Tiểu Dục, ổn định lại cơ thể lảo đảo, nói: “Tôi chẳng thiếu đâu.”

Tiểu Dục quay sang, đánh giá anh, giọng ngà ngà say: “Lạ quá, tôi vẫn không hiểu.”

“Cái gì?”

“Trông cậu đẹp trai thế này mà sao không có bạn gái?”

“ ... ”

“Cái mặt như này.” Thanh niên vươn tay ra, tùy tiện sờ má anh, dùng ngón tay phác thảo ra từng đường nét.

Lưu Cương bất động, căng thẳng.

“Vóc người như này.” Tay của thanh niên giống như biểu diễn, côi lòng than thở xẹt qua hầu kết, cổ, vai, ngực.

Lưu Cương rốt cục cũng bắt lấy tay Tiểu Dục, thấp giọng nói: “Cậu uống say rồi.”

Tiểu Dục cười ha há.

“Thật ra cậu đẹp trai lắm.”

“ ... ”

“Tôi cảm thấy cậu rất là đẹp trai đấy, không có ai đẹp hơn cậu được đâu.”

Thanh niên áp quá gần, Lưu Cương không thể tránh thoát.

Hai người hô hấp dồn dập đan xen, ngấn ngủ vài giây, bên ngoài là sấm vang chớp giạt, mưa gió vùn vù.

Không biết ai hướng về phía trước, đôi môi nóng bỏng dán sát vào nhau.

Trong khoảnh khắc, như có thứ gì phải đè xuống mà không thể đè xuống, nổ tung ra, vang lên ầm ầm

Ngoài cửa sổ là màn mưa dày đặc.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh lại, hai người đều im lặng.

Tiểu Dục mở miệng trước, giọng điệu vẫn rất thoải mái: “Cái này không chứng tỏ điều gì cả, cậu rõ ràng đi.”

Lưu Cương nhìn Tiểu Dục.

Tiểu Dục xoa thắt lưng: “Kỳ thực ý, tối hôm qua cậu cũng chẳng mất cái gì mà. Hay là nói, cậu rất dễ ỷ?”

Lưu Cương im lặng một giây, nói: “Tôi không ngại.”

Tiểu Dục cười: “Vậy thì tốt.”

Sau đó Lưu Cương lại tiếp: “Nhưng sẽ không có lần sau.”

Tiểu Dục trầm ngâm một chút, cười nói: “A, cái này là đương nhiên.”

* [Xeko's home] *

Tiểu Dục đứng trước gương cài lại nút áo, giống như đang tự lẩm bẩm, nói: “Tôi muốn cưới vợ sinh con.”

Giọng điệu vô cùng nhẹ, như là chuyện đương nhiên: “Cậu biết mà, con gái lớn nhà họ Lưu, tôi đã xem ảnh rồi.”

Lưu Cương hỏi: “Cậu yêu cô ta à?”

Tiểu Dục nói: “Còn chưa nhìn mặt nhau lần nào đâu, sao tôi thấy cái từ này nó xa xỉ quá.”

Lưu Cương trầm mặc một hồi, nói: “Sống cùng một người đến hết đời, tình yêu là điều xa xỉ sao?”

“Nghe theo cha mẹ sắp xếp mà, hơn nữa trông ảnh cũng đáng yêu lắm.” Tiểu Dục nhe răng cười, anh có hai cái răng nanh cực kỳ hấp dẫn, “Chính là kiểu mà tôi thích.”

Lưu Cương không khổng chế được sự trào phúng: “Loại cậu thích chắc cũng phải mấy nghìn đấy.”

Tiểu Dục cười: “Đó là vì tôi biết thưởng thức cái đẹp. Người sống trên đời nên như thế.”

Tiểu Dục biết thưởng thức cái đẹp, chung quy vẫn gây ra hoạ.

Mặc dù cuộc sống sau khi kết hôn rất hạnh phúc mỹ mãn, nhưng Tiểu Dục vẫn nuôi bồ nhí bên ngoài, rất yêu rất chiều, thậm chí còn để cho cô ta sinh một đứa con trai.

Việc này làm phu nhân tức giận quá chừng, trong nhà loạn tanh banh long trời lở đất. Tiểu Dục cũng tự biết đuối lý, ngoan ngoãn nhận tội, luôn tìm cách làm dịu.

Anh thắng ở thái độ tốt, thành tâm thành ý, đánh không đánh lại mắng không mắng lại, nói chung vợ vẫn tha thứ cho anh.

Dù sao thì vào niên đại ấy, trong giới thượng lưu thì đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì, hoặc là nói, chuyện này chẳng lạ gì.

Hai người đàn ông ở cạnh nhau, đó mới là chuyện lớn.

Có con trai nhà nọ bỏ nhà theo trai làm xôn xao dư luận, người nhà kia hoàn toàn mai danh ẩn tích, bởi vì họ không ngẩng đầu lên được.

Ngoại trừ chuyện hưởng phần này, cuộc sống vẫn trôi qua bình thản hoà thuận, mãi đến khi Tiểu Dục mắc phải căn bệnh vô phương cứu chữa.

Anh nằm viện mấy tháng, ngoại trừ người nhà ở bên, người chăm sóc cũng chỉ có Lưu Cương.

Ngày ấy, Tiểu Dục ngủ mê man, đến buổi chiều chợt tỉnh lại.

Đại khái là hồi quang phản chiếu, trông cực kỳ tỉnh táo.

Nhìn Lưu Cương bên giường, Tiểu Dục nói: “Này, Lưu Cương, cậu nhìn lại cậu đi, đã già thế này rồi sao còn không chịu lấy vợ hả?”

Lưu Cương nhìn người đàn ông nhợt nhạt trước mắt, nói: “Không cần cậu xen vào.”

“Ồi chà, thái độ kém quá.”

“ ... ”

Tiểu Dục dừng một khắc, lại nói: “Ồi, tôi không biết lần đi... này, cái gì cũng không nghe thấy, chẳng biết người ta có nói gì sau lưng tôi không nữa. Điều nói đây nắp quan tài rồi mới bàn tán. Có thể nào tất cả

đều là nói xấu không nhỉ?”

Lưu Cương nói: “Đừng nói linh tinh.”

Tiểu Dục lại hỏi: “Có phải cậu cũng hận tôi lắm không?”

“ ... ”

“Tôi là người xấu mà.”

“ ... ”

“Uyển Nhi cũng nói, tôi là thằng đàn ông tồi.” Uyển Nhi là vợ cả của Tiểu Dục. Tiểu Dục là kẻ đa tình, cho dù đã già đầu vẫn dùng tên thân mật để gọi vợ.

“Khi đó tôi cùng Tiểu Như sinh một thằng con trai, cô ấy thật sự là hận chết tôi rồi. Tôi biết cô ấy đau lòng lắm.”

Nhắc lại chuyện cũ, dù đã trở thành mây khói, Tiểu Dục vẫn thở dài: “Tôi có lỗi với cả hai.”

Lưu Cương nói: “Chuyện qua rồi.”

Người anh phụ bạc đầu chỉ có hai người kia, lúc này mới biết vậy chẳng làm, đã không còn ý nghĩa.

Tiểu Dục lẩm bẩm: “Nhưng khi đó tôi cũng thích Tiểu Như mà. Tôi hết cách rồi.”

“ ... ”

Nếu là lúc còn trẻ, Lưu Cương sẽ búng một cái lên trán Tiểu Dục, dạy dỗ lại cái đầu luôn có tư tưởng thả thính bung bét này.

Nhưng khi người đàn ông này đang nằm hấp hối, tất cả của người đó, Lưu Cương đều không muốn cắt đứt. Anh chỉ muốn lưu lại nhất cử nhất động, từng cái nhíu mày từng nụ cười, nhất ngôn nhất ngữ, thu hồi hết, nhớ kỹ, ngày sau phong tồn.

Tiểu Dục đột nhiên nói: “Ê, cậu có nhận ra không, kỳ thực Tiểu Như trông rất giống cậu.”

“ ... ” Lưu Cương như bị điện giật.

Tiểu Dục còn nói: “Ha ha, đùa đấy, cậu có phải thiếu nữ đâu.”

“ ... ”

Trong phòng lại yên tĩnh, Tiểu Dục thở phào, nói: “Có phải cậu thấy tôi rất vô tình với cậu không?”

“ ... ”

“Hoặc là nói vô liêm sỉ.”

“ ... ”

“Bởi vì tôi biết cho dù thế nào cậu cũng không bỏ tôi đi.”

“ ... ”

“Đúng, Lưu Cương, tôi cứ không sợ như thế, áng chừng là giả bộ hồ đồ.”

Lưu Cương thấp giọng quát: “Đừng nói nữa.”

Tiểu Dục cười, nắm lấy tay Lưu Cương. Đôi bàn tay không còn trẻ nữa, khô gầy, thô ráp.

“Kỳ thực, cậu có từng nghĩ tới, ” Tiểu Dục nói, “Nếu như cậu dùng sự ra đi để đe dọa tôi, có lẽ mọi chuyện đã khác.”

Tay Lưu Cương căng cứng: “ ... ”

Tiểu Dục nói: “Cậu ngốc quá.”

“ ... ”

“Khi đó, tại sao, cậu không thử một lần.”

Lưu Cương xiết chặt tay Tiểu Dục, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng nói nữa...”

Tiểu Dục như không cảm thấy đau đớn, vẫn nhẹ nhàng nói: “Cậu ấy mà, đúng là đồ ngu ngốc.”

“ ... ”

Hai người nhìn nhau, trong mắt đối phương, họ chỉ nhìn thấy khuôn mặt tang thương của mình, như thời gian im lặng trôi qua nhiều năm, rồi lại như khi còn trẻ, một khắc nhìn thấy đối phương.

Một cái liếc mắt một lần trầm luân, vạn kiếp bất phục.

Tiểu Dục đột nhiên hỏi: “Lưu Cương, cậu đồng ý với tôi một chuyện được không?”

“ ... ”

“Cậu đừng dồn nỗi hận với tôi lên người con trai tôi nhé?”

Lưu Cương cắn chặt răng, không trả lời.

Tiểu Dục thở dài một hơi “Thôi, cậu chưa bao giờ bắt ép tôi, tôi cũng sẽ không bắt ép cậu.”

“ ... ”

Tiểu Dục thở dài, nhắm mắt lại: “Là tôi nợ cậu.”

“ ... ”

“Kiếp sau, để tôi trả lại đi.”

“ ... ”

“Kiếp sau, nhất định sẽ trả lại cho cậu.”

Lưu Cương run rẩy, nắm chặt tay Tiểu Dục

Ánh tà dương mờ đi, bàn tay trong tay Lưu Cương dần dần lạnh lẽo.

Lòng như tia sáng bên ngoài, nhạt đi, rồi tắt ngấm.

Đời này chỉ còn lại cái lạnh thấu xương, vực sâu vạn trượng.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 02: Cuộc Sống Hạnh Phúc

Tiểu Đằng đoán không sai, miệng ăn nhà họ Tiểu tăng thêm một con số đáng kể.

Dung Lục kéo bao lớn bao nhỏ, dắt Dung Tư đến, cộng thêm hai bảo mẫu. Đáng vẻ con không có mẹ ba không có vợ không còn chỗ nào nương thân, cây ngay không sợ chết đứng mong người ta thu nhận.

Chuyện này cũng chẳng có gì, Tiểu Đằng không ngại thêm mấy đôi đũa trên bàn ăn.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Đàm Mật cũng tới.

Đàm Mật trưng ra khuôn mặt người người yêu thích, điềm đàm đáng yêu: “Tuổi cháu còn nhỏ, ở nhà dễ bị bắt nạt, lúc thường đều nhờ anh rể chăm sóc...”

Tiểu Đằng: “...”

“Giờ anh rể đi rồi, chỉ còn biết đi theo...”

“...”

Trong ánh mắt đồng cảm của mọi người, Tiểu Đằng không còn gì để nói.

Nhưng ngoại trừ anh nhìn thấy khuôn mặt ác ma của thằng nhãi này ra, những người còn lại trong nhà họ Tiểu đều thấy cậu ta rất tốt, hàng ngũ mẹ Hoàng và Vương Cảnh rất cưng cậu ta, Đàm Mật ở càng thoải mái.

Đương nhiên Tiểu Đằng cũng không bận tâm lắm, đây chỉ là chuyện nhiều hơn một đôi đũa mà thôi. Không làm phiền đến anh là được, còn với khách đến nhà, muốn ở lại bao lâu anh cũng chẳng để ý.

Nhưng mấy ngày này, Đàm Mật cứ lượn lơ lắc lơ trước mặt anh, còn ăn mặc loè loẹt trang điểm lộng lẫy.

Vô cùng chói mắt.

Ngày hôm đó Đàm Mật tìm anh mượn sách, tỏ vẻ nghiêm túc nghiền ngẫm đọc. Tiểu Đằng cho mượn.

Anh ước gì cái thằng ôn con này có thể rúc vào xó nào đó rồi đọc sách cả ngày đi.

Đàm Mật cầm sách, không chịu đi, nhìn anh bằng đôi mắt phong tình vạn chủng, đột nhiên cười: “Trông chú rất đẹp trai đấy.”

“...” Tiểu Đằng nói, “Cảm ơn.”

Đàm Mật vẫn không đi, Tiểu Đằng hỏi: “Cậu có việc gì à?”

“Trông chú đẹp trai quá, cháu chỉ muốn nhìn nhiều hơn thôi.”

Tiểu Đằng nói: “Không phải Dung Lục còn đẹp hơn à?”

Muốn thưởng thức sắc đẹp thì phải đi quấy rối Dung Lục mới đúng. Hơn nữa hai kẻ này tính cách khá giống nhau, ở cạnh nhau chắc hoà hợp hơn so với ở chung với anh nhiều.

Đàm Mật tỏ vẻ khinh thường: “Cháu thấy anh ấy còn chẳng đẹp bằng cháu đâu.”

“...” Đúng là trẻ tuổi, tự tin quá.

Thiếu niên xít tới gần, mỉm cười nói: “Cháu nói...”

Vừa đúng lúc Dung Lục đẩy cửa đi vào, mặt mày vốn đang hớn hở, vừa thấy Đàm Mật, nụ cười tắt ngấm, không nói hai lời liền nắm cổ áo thẳng nhóc vút ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa lại.

“...”

Anh chưa bao giờ thấy một Dung Lục hung dữ như vậy.

Tiểu Đằng hỏi: “Làm sao thế?”

Dù gì cũng là em vợ, Dung Lục vốn nổi tiếng là người hay cười lại dịu dàng lương thiện, giờ chẳng biết tại sao lại thô bạo thế này.

Dung Lục nói: “Không có gì, sau này anh đừng ở gần nó nữa.”

Tiểu Đằng hỏi: “Hả?”

“Em không yên tâm về nó cho lắm.”

Tiểu Đằng cau mày: “Có cái gì mà không yên tâm?”

Đàm Mật chỉ là thằng nhóc con chưa đủ lông đủ cánh, không nói những chuyện khác, ngay cả cãi nhau cũng thua anh, nói chung là chẳng có gì đáng sợ.

Dung Lục muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài: “Thôi, là vấn đề do em, thấy nó phiền lắm.”

Tiểu Đằng ngạc nhiên hỏi: “Thấy phiền sao lúc trước cậu còn dẫn nó theo?”

Dung Lục trả lời: “Trước đây nó không phiền như thế, dạo này thay đổi.”

Tiểu Đằng “Ồ” một tiếng, không truy hỏi nữa. Chuyện yêu ghét vật vãnh này anh không bao giờ để trong lòng.

Bên này gió êm sóng lặng, bên kia Dung Lục và Đàm Mật gặp nhau, không khí không được hoà thuận cho lắm.

Dung Lục cảnh cáo: “Mày đừng có quá chớn nhé, nếu không anh đuổi mày ra ngoài đấy.”

Đàm Mật cười: “Em làm sao? Hơn nữa chỗ này có phải nhà anh đâu, anh làm gì có quyền đuổi em.”

Dung Lục trực tiếp: “Đừng có mà lén phét với Tiểu Đằng.”

Đàm Mật nói: “Làm sao, chú ý cũng chẳng phải của anh.”

Dung Lục hỏi: “Sao không?”

“Ồ thế sao lại là của anh?”

“...”

Ngẫm lại thái độ “Tôi chẳng thuộc về ai của Tiểu Đằng”, Dung Lục không còn gì để nói.

Dung Lục phản bác: “Anh ấy không có hứng thú gì với mày đâu.”

Đàm Mật cười: “Hơ, cái này sao nói trước được.”

Dung Lục: “Thái độ của Tiểu Đằng với mày thế nào mày cũng thấy rồi đấy, mày nghĩ có cơ hội à?”

Đàm Mật cười: “Nhưng chú ý đối xử với anh cũng chẳng ra sao mà.”

“ ... ”

“Em thấy thái độ của chú ấy đối với anh và em chẳng khác nhau là mấy, lạnh nhạt như nhau cả thôi.”

Dung Lục: “Ha ha.”

Tiểu Đằng bình thản ngồi trong thư phòng đọc sách, anh vẫn luôn như vậy. Ngoại trừ nổi giận và lạnh nhạt, thoát nhìn như anh chẳng bao giờ có loại tâm tình thứ ba.

Nếu như tận lực trêu chọc, cưỡng ép XXX thì không phải là không thể thực hiện được, chỉ có điều Dung Lục biết Tiểu Đằng không thích như vậy, Dung Lục cũng không muốn lấy Tiểu Đằng ra làm dáng cho người khác xem.

Dung Lục rất là đau khổ.

Bên này Tiểu Ẩn ôm Dung Tư, kể chuyện cho nó nghe, cùng chơi trò gia đình, luôn cười dịu dàng, lúc nào cũng kiên nhẫn, vô cùng cưng chiều.

Dung Lục nhìn sự đả ngộ của mình và con gái, đúng là khác nhau một trời một vực, không khỏi chua xót: “Ê, Tiểu Ẩn, không phải cháu muốn cưới Tư Tư nhà chú đấy chứ?”

Thế mà thiếu niên đáp lại: “Cũng được á chú.”

Dung Lục kinh hãi biến sắc: “Tiểu tử thôi, hai đứa chênh nhau mười tuổi đấy!”

Thiếu niên trả lời: “Chú với ba cháu cũng thế còn gì.”

Dung Lục phun trà, đang định phản bác, chợt nghe Tiểu Đằng nghiêm túc nói: “Ba với chú là bạn bè. Bạn bè không có sự phân biệt tuổi tác.”

Tiểu Ẩn: “Ha ha.”

Lúc Tiểu Đằng đứng dậy về phòng nghỉ ngơi, Dung Lục cũng yên lặng đi theo lên lầu, không nói lời nào, sau khi vào phòng, vô thanh vô tức, ôm lấy anh từ phía sau.

Tiểu Đằng hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh không thích tiếp xúc tay chân quá thân mật với người khác. Mà nhiệt độ và hương thơm trên người thanh niên đều làm người ta thích, kể cả cái ôm kia cũng khiến anh thấy ấm áp.

Thanh niên không lên tiếng, chỉ ôm chặt lấy anh, hôn nhẹ lên vành tai. Tiểu Đằng chấn động, nghiêng đầu né ra.

Sự đụng chạm này quá mãnh cảm, như mang theo ngọn lửa cháy người làm anh mất bình tĩnh. Mà anh hoàn toàn không quen với sự mất bình tĩnh này.

Sự tránh né của anh làm Dung Lục thất vọng, cánh tay ôm lấy anh nhất thời buông lỏng. Tiểu Đằng chợt thấy mất mát.

Anh xoay người, hai người nhìn nhau, trong mắt thanh niên như chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ.

Tiểu Đằng dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Dung Lục đột nhiên nắm lấy tay anh.

Tiểu Đằng: “???”

“Em yêu anh.”

Tiểu Đằng sửng sốt, sau đó khụ một tiếng.

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh!”

“ ... ”

“Anh yêu em không?”

Tiểu Đằng mím môi, không nói gì.

Dung Lục cúi đầu: “Có hay không, trả lời đi.”

“ ... ”

Dung Lục cũng tự biết, nếu anh chịu mở miệng nói “Có” thì đã không phải là anh.

Có lẽ đối với người đàn ông này, không từ chối, có nghĩa là cực kỳ muốn.

Mặc dù như thế, Dung Lục vẫn có hy vọng xa vời, đến một ngày, từ người đàn ông lạnh mặt lạnh cả tim này, tìm được sự đảm bảo khiến mình yên lòng.

Dung Lục nựng mặt anh, nhìn chăm chú, thở dài: “Có lúc, em thật sự muốn xé rách lớp mặt nạ của anh.”

“ ... ”

“Tốt như vậy, ” Dung Lục hạ giọng, như thỉnh cầu, “Em biết anh không muốn nói. Như vậy đi, nếu anh yêu em, vậy nhắm mắt lại, nhé?”

Mặt Tiểu Đằng vẫn vô cảm như trước. Càng vào lúc rung động, anh sẽ theo bản năng, bật chế độ phòng ngự.

Dung Lục thở dài, sáp lại hôn anh.

Tiểu Đằng như bất an, đại khái là vì ánh sáng, mí mắt run hai cái, rốt cục chỉ có thể nhắm lại.

Đôi môi dính sát, như đốm lửa bắn vào dầu, lập tức bùng cháy.

Đây cũng chính thứ khiến Tiểu Đằng sợ hãi, chỉ là hôn thôi, Dung Lục dễ dàng như vậy, nhưng lòng anh thì sụp đổ.

Anh không tự chủ được, như từ bỏ hết tất cả kiên trì, đưa tay đặt lên vai Dung Lục, từ từ siết chặt.

Đang muốn vòng lấy cổ cậu ta, ngoài cửa truyền đến tiếng trẻ con non nớt: “Ba ơi!”

“ ... ”

“ ... ”

Tiểu Đằng mở miệng trước: “Cậu phải đi dỗ Tư Tư ngủ rồi.”

Dung Lục cực kỳ ủ rũ: “Ừm.”

Tiểu Đăng sờ mái tóc đen của thanh niên: “Đi đi.”

* [Xeko’s home] *

Bởi vì có Dung Tư nên cuộc sống cũng khác trước. Đêm nào Dung Lục cũng phải dỗ con ngủ. Ban ngày thì đã có bảo mẫu lo, nhưng mà đến buổi tối, cái tuổi này trẻ con thường đánh cha mẹ. Dung Tư thiếu sự quan tâm của mẹ, trách nhiệm của Dung Lục tăng lên gấp đôi.

Thanh niên khổ bức khó chịu. Xét về mặt nào đó, Dung Lục và Tiểu Đăng còn xa cách hơn cả nhiều năm trước. Trong quá khứ, ít nhất thì cũng được ở chung phòng, mặc dù phải ngủ trên sofa!

Vốn tưởng rằng tu thành chính quả, bây giờ nhìn lại đúng là xa vạn dặm. Lần trước ở trên đảo, một giây kia mừng rỡ như điên, nước mắt ầng ậc, đúng là buồn cười và dư thừa.

Đạo này Dung Lục hay ỷ rũ một mối, bị Đàm Mật khiêu khích cũng chẳng có lòng phản kích, ai cũng nhìn ra được cậu ta đang ngày càng sa sút.

Tiểu Đăng thấy hơi bất an.

Đối với Dung Lục, anh không lạnh lùng như vẻ bề ngoài. Dung Lục hiểu anh, bao dung anh, bởi vậy anh có thể làm theo ý mình, không bao giờ có hành động an ủi hay nhân nhượng.

Nhưng Tiểu Đăng cũng lo Dung Lục không vui, không đúng, phải nói, giờ Dung Lục đã không vui rồi.

Vì thế, một kẻ sợ nói chuyện tình cảm với người khác là Tiểu Đăng, rốt cục vẫn gặp Dung Lục, cùng nhau ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng.

Tiểu Đăng chậm chước mở miệng: “Ngày đó tôi nói thế với Tiểu Ân vì nó còn là con nít...”

Dung Lục cắt ngang lời anh: “Em hiểu mà.”

“Ừm...”

Dung Lục rất khổ não: “Chính bởi vì cái gì em cũng hiểu nên em mới không biết nên làm gì cho phải. Em biết không thể cưỡng cầu, nhưng em thật sự rất muốn cưỡng cầu...”

“...”

“Em biết anh sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, anh vốn là người như vậy, em cũng chẳng hi vọng có thể

nghe được lời hay gì từ anh.”

“ ... ”

“Thế nhưng, hiểu không cũng không đủ. Anh không cho em cảm giác an toàn.”

Tiểu Đăng hỏi: “Cảm giác an toàn?”

“Đúng thế.”

Tiểu Đăng: “Như thế nào?”

Dung Lục có cảm giác như đàn gảy tai trâu: “Ôi, anh... lúc nào anh cũng như vậy, em chẳng biết em có khác với những người khác không nữa.”

“ ... ”

“Ngày đó anh nói em có thể ở nhà anh dưỡng lão, em cảm thấy đây là lời hứa hẹn tốt nhất từ anh, có câu nói kia là đủ rồi, rất viên mãn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, không biết có phải do em kỳ vọng nhiều quá nên sinh ra hoang tưởng rồi không.”

“ ... ”

“Anh thật sự muốn nhận em à?” Dung Lục nói, “Không phải chỉ cho em dưỡng lão, cũng không phải như đãi ngộ với Vương Cảnh, mà là, mà là...”

“ ... ”

Dung Lục nói: “Là ở bên nhau suốt đời suốt kiếp, anh hiểu không?”

Mặt Tiểu Đăng không chút thay đổi: “Tôi hiểu.”

“ ... ” Dung Lục sốt sắng nhìn anh, cũng chẳng lấy thêm được thông tin gì từ khuôn mặt vô cảm ấy.

Tiểu Đăng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Dung Lục đã mất đi nụ cười đáng yêu nhẹ như mây gió kia từ lâu, nói như phát điên: “Tiểu Đăng! Em biết anh là người như thế nào, nhưng em cần bảo đảm, anh hiểu không? Em cần một thứ có thể khiến em thấy

em khác với người khác. Giống như, giống như, nói thế nào nhỉ, khi anh đảm bảo Vương Cảnh cũng phải có hợp đồng chứ.”

Tiểu Đằng nói: “Vương Cảnh không có hợp đồng.”

Dung Lục ngửa đầu cảm thán với trời xanh: “Ôi, em chỉ ví dụ thế thôi...”

Tiểu Đằng lại hỏi: “Cậu muốn có hợp đồng à?”

Dung Lục ra vẻ đau đến không muốn sống, ôm lấy đầu: “Cũng không phải! A a a...”

Cậu ta tuyệt vọng rên lên một tiếng, nằm bẹp trên bàn.

Tiểu Đằng suy nghĩ một lúc, nói: “À, tôi hiểu rồi.”

Dung Lục ủ rũ nằm gục trên bàn, một bộ hồn lìa khỏi xác xác chết di động. Căn bản chẳng còn hy vọng gì với cái gọi là “hiểu rồi” của Tiểu Đằng.

Anh thì có thể hiểu ra cái gì.

Tâm của hai người, ngay từ đầu đã khác nhau.

E rằng Tiểu Đằng với cậu có một phần tình cảm độc nhất vô nhị không vứt bỏ được, người đàn ông này ngay từ đầu đã chẳng cẩn thận đi yêu một người.

Tiểu Đằng vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi tâm tình của cậu, giống như một người không thể nào tưởng tượng ra màu sắc mà mình chưa bao giờ thấy.

Rốt cuộc đây vẫn là trò chơi mà chỉ có mình Dung Lục theo đuổi.

Tuy Dung Lục không hối hận, cũng không ngừng lại, nhưng chung quy, khó tránh khỏi cảm thấy mất mát.

Tiểu Đằng suy nghĩ một hồi, dùng chìa khóa mở ra một ngăn kéo, tìm kiếm, từ góc sâu lấy ra món khác.

Dung Lục vẫn nằm úp sấp, hết như cá mắc cạn, thần thờ đảo mắt, khô khan theo dõi nhất cử nhất động của anh.

Tiểu Đằng lấy thứ kia ra, nhẹ nhàng thổi một hơi, như thổi đi lớp bụi không hề tồn tại trên vật thể đó.

“Trước khi vợ cũ của tôi bỏ đi có để lại cái này.”

“ ... ”

Tiểu Đằng để vật kia lên bàn, chậm rãi đẩy đến trước mặt Dung Lục.

“Cũ rồi, trông không tốt lắm. Cậu có cần không?”

Dung Lục trợn mắt ngoác mồm.

Ánh nắng chiếu vào, trên chiếc nhẫn khắc đeo kỹ càng chiết xạ ra vô số ánh sáng lộng lẫy, không hề bị phai màu do thời gian.

Im lặng một lúc, Tiểu Đằng nhú mày, hỏi: “Cậu không muốn cái này à?”

Anh thấy rất kỳ quái. Thanh niên nói muốn có một thứ để bảo đảm. Mà dù sao, nếu như nói đến bảo đảm, trên thế gian có thể có thứ gì mang tính bảo đảm tốt hơn cái này?

Dung Lục như vừa tỉnh khỏi giấc chiêm bao, chớp lấy cái hộp kia, điên gào thét lên: “A a a a a!! Em phải gọi điện thoại! Phải cho Ninh Viễn, Diệp Tu Thác xem! Không!! Em phải đến trước mặt bọn nó! Cho bọn nó xem! A a a a a a!”

Tiểu Đằng nhìn Dung Lục chạy đi như điên, không hiểu ra sao.

Mà bất kể thế nào, trông Dung Lục có vẻ rất vui.

Như vậy là được.

Cậu ta vui, anh cũng vui.

Cuối cùng anh cũng vì một người mà tưởng tượng ra màu sắc mình chưa bao giờ nhìn thấy.

(END)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-co-ngoai-y-muon>